

சித்தர்கள்

தஞ்சாவூர் நகரத்திலுள்ள

வைத்திய வாத யோக

ஞானசாஸ்திரத்திரட்டு

இரண்டாம் பாகப் புஸ்தகம்.

இஃது

மதுரை வித்வான்

த. குப்புசாமி நாயுடு அவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பெற்று:

மதுரை புதுமண்டபம் புஸ்தக ஷாப்

உ. ராம. குருசாமிக்கோனார் ஸன்

அவர்களாற்ற மது

மதுரை வடக்குமாசினிதி

முநியசந்திர விலாச அச்சியந்திரசாலமிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இதன் விலை]

1934

[ரூபாய் 2.

Registered Copy Right.

(இரண்டாம் பதிப்பு.)

கடவுள் துணை.

ரிஜிஸ்தர் அறிவிப்பு.

இதனால் சகலமான அச்சுக்கடத் ததிபர்களுக்கும், புத்தக வியாபாரிகளுக்கும், இன்னுமற்றுமுள்ள மகான்களுக்குந் தெரிவிப்பது யாதேனில்:—

இந்த யோகஞானசாஸ்திரத்திரட்டு என்னுமிப் புத்தகத்தில் அச்சிட்டிருக்கிற சாஸ்திரங்களின் முடிவிற கண்டிருக்கிற ஒவ்வொரு மகான்களிடத்திலும் ஒலையேட்டுப் பிரதிகளைச் சகல சுதந்தரத் துப் பெற்று, என் மூதாதைகள் கையாண்டுவந்த ஒலையேட்டுச் சாஸ்திரங்களையுஞ் சேர்ந்து, இந்நூலுக்குப்போதுமான திரவியத்தைச் சேர்த்துச் செய்து என்னால் “கெவர்ண்மெண்ட் சட்டப்படி” ரிஜிஸ்தர் செய்யப்பட்ட இச்சாஸ்திரங்களைப் பிறர் எவ்விதத்திலும் அச்சிடக் கூடாது என்பதை இதன்மூலமாய்த் தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

இப்படிக்கு

இ. ராம. குருசாமிக்கோனார்: ஸன்.

புத்தகஷாப் புதுமண்டபம், மதுரை.

கடவுள் துணை.

மு க வு ரை.

உலகின்கண் சர்வசைவரனால் உற்பத்தியாக்கப்பட்ட பல்வுயிர்களிலும், சுவேதஜம், அண்டஜம், உற்பிஜம், சராயுஜமாகிய நால்வகையோனி, எழுவகைத் தோற்றம், எண்பத்துநான்கு லட்சம் ஜீவராசிகளில் கிரேஷ்டமானது இம்மானிடப் பிறவியேயாம்; இதில் ஜெனிக் கும் சிசுக்கள், பாலர், குமாரர், எவ்வனர், விருத்தர்களாகிய ஆண்பெண்ணினங்களுக்கூரிய சகல சுக துக்கங்களையும், தர்மார்த்த காம மோகம் மர்மங்களையும், இகபர சாதனங்கட்கூரிய இயல்புனையும், எண்ணிலா பிறவித் துன்பங்களையும், இஷ்ட காமியார்த்த இன்ப ரசங்களையும் ஏடுத்துக்கூறிய நூல்கள் பலவாயினும், அவற்றினை இனிது நிளங்கக கூறுவன: அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த வடிவாயுள்ள சிங்மூல சொரூப நிலையைப் பெற்ற தேவ, ரிஷி, முனி, சித்தர்கள் திருவாமலர்ந்தருளிய யோகஞான சாஸ்திரங்களேயாம்.

இவ்வித சாஸ்திரங்களை வெளிவிடாது நமது முன்னோர்கள் தொன்றுதொட்டு ஒலையேடுகளி லெழுதி, வீடுகளில் காலை மாலை பூஜையில் வைத்துப் பூசித்து வாசித்து வருவது யாவருக்குந் தெரிந்த உயமே. அப்படிப்பட்ட அரியசாஸ்திரங்கள் நமது நண்பர் இ. ராமகிருஷ்ணமிக் கோனார் மூதாதைகள் கையாண்டு வந்த ஒலையேட்டுப் புகள்கள் பலவாம். அவற்றுட் சிலவற்றையும், கணம் ந. ராம. கணபதிள்ளை யவர்களிடத்திலும், என்னிடத்திலும் கைவசமாகியிரு ஒலைச்சுவடிகளையும் ஒருங்கே திரட்டிப் பார்க்கையில், பதினெண்தர்கள் பாடல்களில் சில இருந்தும் சில இல்லாதிருக்கவே அதையுசேர்த்து அச்சிடக் கருதி “சொல்லும் பொருளுஞ் சுவையுங் களியும், எல்லும் ஒளியும் இருப்பதுபோல, என்பாற் பிரியா தெழில் நட பதினை, அன்பாற்கொண்ட அருமைநண்பர்” இ. ராம. குருசாமிக் கோனாரிடம் வெளியிட, அவரு மதற்கிணங்கி பல தேயங்களிற் சென்று சில ஏடுகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு வந்தனர். அச்சமயம் தெய்வ கடாசுத்தால் திருப்பழனியின்கண் வசிக்கும் ஸ்ரீ கைலாச போகமகா ரிஷிஸ்வர சுவாமி யவர்கள் ஆதின ஆச்சிரமம் மகா கைலாச பரம்பரை 225-வது பட்டம் ஸ்ரீ ஸ்கலாச தெண்டாயுதபாணி ரிஷிஸ்வர சுவாமியவர்கள் தமது ஆச்சிரமத்திற் கையாண்டு வந்த பல சாஸ்

உ
கணபதி துணை.

இரண்டாவது புஸ்தகம்.

தேவரிஷி முனி சித்தர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய
யோகஞான சரஸ்திரத்திரட்டின்
அட்டவணை.

பக்கம்.	சரஸ்திரங்களின் பெயர்.	பக்கம்.
1	போகமகாரிஷி உபதேச ஞானம் 150	...
41	காலாங்கிராதர் உபதேச ஞானம் 34	...
50	ஷெ ஞான சூஸ்திரம் 29	...
55	ஷெ ஞானவிந்தரகசியம் 30	...
63	ஷெ இந்திரஜால ஞானம் 46	...
76	ஷெ ஞானபூஜாவிதி 80	...
97	கமலமகாமுனி ஞானசைதன்யம் 18	...
102	ஷெ ஞானசூஸ்திரம் 76	...
113	இடைக்காட்டுச்சித்தர் ஞான சூஸ்திரம் 70	...
124	ஷெ பாடல் 150	...
133	புண்ணாக்குச்சித்தர் முப்புச்சுண்ண செயநீர் 45	...
145	ஷெ பாடல் 20	...
148	கொங்கணர் சூட்சுதேரிசன ஞானம் 6	...
150	ஷெ திருமந்திர ஞானம் 12	...
154	ஷெ மெய்ஞ்ஞானம் 13	...
158	ஷெ சுத்தஞானம் 16	...
163	ஷெ உற்பத்தி ஞானம் 21	...
169	ஷெ ஞானவெண்பா 49	...
176	ஷெ ஞானசைதன்யம் 111	...
208	குதம்பைச்சித்தர் ஞானசூஸ்திரம் 13	...
213	ஷெ பாடல் 246	...
238	அம்பிகானந்தர் ஞானோபதேசம் 25	...
245	டமரானந்தர் சிவநூல் சூஸ்திரம் 17	...
250	வால்டிகர் சிவயோக ஞானம் 10	...
253	ஷெ ஞானநாடி சரஸ்திரம் 11	...
255	ஷெ சுத்த ஞானம் 16	...

மு க வு ரை.

திரங்க ளடங்கிய ஏட்டுச் சுவடிகளை வரப்பிரசாதத்துடன் கொடுத்து, அச்சிடும்படி உதவி புரிந்தனர்.

எல்லாச் சுவடிகளையும் காயிதத்தில் எடுத்தெழுதிப் பார்க்கையிடு அந்நிசை சாஸ்திரங்களில் ஒவ்வோரிடத்திலும் ஒவ்வொரு செய்யுட்களில் இரண்டுமவரியும் மூன்றுவரியுமாக இருந்ததுடன், சிலபாக்களில் எதுகை மோனைக ளேதுமில்லா நிருந்தன. அவைகளை பூர்த்தி செய்ய வேண்டி, இப்புஸ்தகத்தில் அச்சிட்டிருக்கும் ஒவ்வொருவ ரிடத்திலும் ஒரு பிரதிக்கு நாலு ஓலையேட்டுப் பிரதிகளைப் பெற்று அவற்றுள் வரைந்துள்ள லிகிதப் பிரகாரம், அநேக மகான்களின் உதவியைக் கொண்டு என் சிற்றறிவிக்குட்டியவாறு சீர்திருத்தஞ் செய்ததுமன் இதற்கு தேவரிஷி முனிசித்தர்கள் நிருவாய் மலர்ந்தருள யோகஞான சாஸ்திரத் திரட்டு. எனத் திருநாமஞ்சூட்டிப் பன்னிரண் பாகங்களாக அச்சிட்டிருக்கின்றன.

இச் சாஸ்திரங்களை யெல்லாந் திரட்டி ஒன்றுசேர்த்து அச்சு தற்காகப் பொருட் செலவும், தேகப்பிரயாசையும் எடுத்துக்கொ சதா துணைக்கருவியாயிருந்த மதுரை புதுமண்டபம் புத்தகவியா யும், ஸ்ரீராமச்சந்திர விலாசம் பிரஸ் புரோப்பரைட்டருமாகிய நேயர் இ. ராம. குருசாமிக்கோராவர்களது நன்றியும், தா திர சாஸ்திரச் சுவடிகளுதவிய ஏனைய நண்பர்களது நன்றியும் என்றும் மறக்கத்தக்கனவன்று.

இவ்விதம் பன்னிரண்டுபாகமாய் அச்சிட்டிருக்கிற இவ்வரிய சாஸ்திரங்கள் ஒருபுஸ்தகத்திலிருப்பது மற்றொரு புஸ்தகத்தி லெல்லா திருப்பதால், பன்னிரண்டு வாலியத்தையும் பார்ப்ப தவசியம். ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் இதனை வாங்கிக் கையாண்டு வருவீர்களென நம்பு கின்றனன்.

இங்ஙனம்,

த. குப்புசாமி நாயுடு,

ம து ரை.

குமரன் றுணை.

நாற்பத்திரண்டாவது:

போகமகாரீஷி திருவாய்மலந்தருனிய

உபதேச ஞானம் நாடும்.

கரிமுகவன் கடவுள்பதம் போற்றிநாளும்
கருணைவைத்துக் காக்குமுமை பாதம்போற்றி
அரியநான் முகன்வாணி பாதம்போற்றி
அச்சதன்லெக் குயியாஸ்தன் பாதம்போற்றி
துரியமாய்ப் பாட்டர்திரு மூலர்பாதம்
துணையாகக் கரீலாங்கி அய்யர்பாதம்
நிருவித்ப சமாதியுற்றோர் பாதம்போற்றி
நிறைந்துநின்ற பூரணமே காப்புத்தானே.

(1)

தர்னான ஏழுலெட்சஞ் சிவன்றூன்சொன்ன
சாத்திரத்தின் கருவெல்லார் தரிக்கப்பண்ணி
கோனான குருநூலாய் ஏழுகாண்டம்
கொட்டினேன் வாதமென்ற முறைகடன்னை
வேனான பாட்டரையுங் கருக்கள்கேட்டேன்
வீரிரண சூரிசொல்லின் பண்புகேட்டு
தேனான காலாங்கி யையரையுங்கேட்டுச்
செப்பினே னிந்நூலின் கருத்தாம்நாட்டே.

(2)

நாட்டமாய் லெகுவாக மூலம்பாரு
நலமான வாசிகொண்டு ஊதியூதி
ஊட்டமாய்ச் சக்கரத்தில் நின்றநின்று
உத்தமனே நந்திகண்டால் வாதங்காணும்
சூட்டமாய் வெரும்பேச்சாய் வார்த்தைசொன்னால்
சுகுகாட்டுப் பிணமான சொல்லுக்கொக்கும்
பூட்டமாய் மூலவெளி காணமட்டும்
பொற்கொடிபோற் சுழிமுனையுந் துறந்துபோமே.

(3)

சுழிமுனையே துறந்தாக்கால் மனமொடுங்கும்
 சுழியிலே அகப்பட்ட துரும்புபோலாம்
 வழிமுனையே ஆதார மேறலாகும்
 மகத்தான சித்தியது எட்டுமாகும்
 சுழிமுனையாஞ் சுருத்தியுள்ளே அழுத்திடாது
 கணக்கோடே வாசியென்ற குதிரையேறு
 இழிமுனையி லிறந்தாக்கா லின்கொன்றில்லை
 யேறுவது கடினமெத்த யிதத்தோடேறே.

(4)

ஏறவே ஐம்புலனு முலக்கையாக
 இடும்பான ஆங்கார முரலுமாக
 ஆறவே ஆசையது உருவமாக
 அழும்பான மனத்தையுள்ளே மாட்டிக்கொண்டு
 முறவே அசையாதே அடித்துச்சுண்ணி
 முழுமோச மாக்கியல்லோ மிரளப்பண்ணும்
 தேறவே யோகமுதல் ஞானம்மென்றும்
 தெரியாதே யிருந்தவர்கள் கோடிதானே.

(5)

கோடியென்ற நரசென்னம் மண்மேலாசை
 குணமான தீனியறு சுவையினுசை
 மோடியென்ற பலபணிநி பொன்மேலாசை
 மோகத்தைப் பூட்டுகிற பெண்களாசை
 குடியென்ற சுகபோக சுகியினுசை
 துணையான பாசத்தி னுசையாலும்
 வாடியென்ற வலகமெல்லாம் மயக்கமாச்சு
 மக்களே வாய்ஞானம் பேச்சுமாச்சே.

(6)

ஆச்சென்ற பேச்சாலே யொன்றுமில்லை
 அரிதான சாஸ்திரமா ராய்ந்துபார்த்து
 முச்சென்ற முச்சாலே ஜனமிந்தார்
 மூச்சடங்கிச் சாகாமல் முயற்கிகேளு
 நாச்சென்ற நடுமுலங் கண்டத்தூணி
 நலியாமல் வாயுவுட வீட்டிற்கட்டி
 தோச்சென்ற தேசியெங்கு மோடாதப்பா
 சோடசத்திற் சீவகளை யிருப்புமாமே.

(7)

இருப்பான மூலத்திற் கணேசன்பாதம்
 இருத்தியே வாசியைநீ அதுக்குள்மாட்டு
 தருப்பான பிராணாயந் தவறிற்றானால்
 தம்பித்து வரவழைத்துத் தளத்திலேகி
 குருப்பான மாத்திரைதா னேறயேறக்
 குறிகளெல்லாங் குறிப்பாக அறிவிறோணும்
 மருப்பான வாசியது நமுவிறானால்
 மனுஷனல்ல மாடென்ற வார்த்தையாமே.

(8)

வார்த்தையால் தர்க்கத்தா லொன்றுமில்லை
 வல்லமைபா லைம்புலனை மறித்துக்கட்டி
 ஆத்தையால் காத்தவிழி ரெண்டில்வைத்து
 அறிவான மனந்தன்னை யதுக்குள்ளாட்டி
 தேத்தையால் தேசியென்ற குறிரைதன்னைச்
 சிக்கெனச்சிங் கென்றுகடு வாளம்பூட்டி
 மூத்தையால் மூலத்தில் மறித்துக்கட்டி
 முனையான சுழினைமட்டும் மூட்டிப்பாரே.

(9)

மூட்டியே மதுவுண்ணு கற்பமுண்ணு
 முதண்ட காயத்தைச் சித்திபண்ணு
 காட்டியே கனமாமு லிகையையுண்ணு
 கசடருக்குஞ் சணத்திற்கண் ணொளிதான்மீலும்
 ஆட்டியே அண்ணாக்கிற் கபத்தைத்தள்ளு
 அடுக்காறு தலத்திலுள்ள ஆம்பல்லீக்கு
 வாட்டியே ஐம்புலனை வாளால்வீசு
 மறவாதே இரவுபகல் வாசிமாட்டே.

(10)

மாட்டவே மார்க்கமு லத்திலநிலு
 மறவாதே ஒன்றில்நின்று தேறினாக்கால்
 ஆட்டவே அடிமரத்தைத் தொத்தியேற
 ஆச்சரியம் துனிமட்டும் ஏறலாகும்
 மூட்டவே மூலமது பழகினாக்கால்
 முடிந்தவிட மாறுகடந் தப்பாற்றாண்டி
 சூட்டவே துவாதசார் தத்திற்புக்கிச்
 கருதிமுடிந் திடமறந்து சேரலாமே.

(11)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

சேவே சகஸ்திரமுன் டகத்தின்பூவைச்
 சேர்த்தேறிச் சந்திரமன் டலத்திம்புக்கி
 ஆரவே அறிவென்ற மனதாற்கொய்து
 ஆனைமுகன் வல்லபைகுண் டலியைத்தாக்கும்
 பாரவே பதத்திலரிச் சித்துத்தூமம்
 பலதிபம் பணிமாறி விவேகத்தாலே
 ஞானவே சோமப்பா லுகந்தளித்துத்
 ஞாயனாய் மூலத்திற் பரியைக்கட்டே.

(12)

கட்டியே அஞ்சலிகுண் டலியார்தாயைக்
 கருத்தில்கண் பதியைவல் லபையைத்தானும்
 முட்டியே முகிழ்திறந்து வழிதாவென்று
 முனையான சத்தியெண்பர் முயக்கந்திரத்
 தெட்டியே வஸ்துவைத்தான் பானம்பண்ணிச்
 செயலறிந்து கபாடமது தீர்ப்பாரப்பா
 எட்டியே நந்திபத மிறைஞ்சிப்போற்று
 ஏத்தமாக் தொழுகிதெல்லாம் எளிதிலாமே.

(13)

எளிதிலே நந்திவந்து இரக்கமாகி
 எட்டெட்டா மறுபத்து நாலுமீவார்
 நெனிதிலே வாதவகை கட்டிநிற்கும்
 நீச்சுனக்கு யீதெல்லாம் நிசமாய்த்தோனும்
 கனிதிலே காயமது சித்தியாகும்
 கருத்துணித் தானவனுய்க் கலந்துபோவாய்
 அனிதிலே ஆலமுண்டோன் நாட்டங்காணும்
 ஆச்சரியம் சிலம்பொலியும் அயிக்கமாமே.

(14)

அயிக்கமாய் விழுகாதே காமத்தியில்
 அனுதினமும் வேதார்த முடியைப்பாரு
 ஒயிக்கமா பொருவருடன் வாயாடாதே
 ஊமையைப்போ விருந்துஉன்னி உன்னுப்பாரு
 தியக்கமாய்ப் பொய்கொலைகள் செய்திடாதே
 சேர்த்தேறு வாசியென்ற தேசிதன்னில்
 மயக்கமாய் வஸ்துவை பானம்பண்ணி
 மதத்தாலே அழியாதே மாயை நீக்கே.

(15)

நீக்கியே ஐம்புலனை யறுத்துச்சாடு
 நித்திரையைத் தள்ளிவிட்டு காலையுண்ணு
 தூக்கியே ரேசகபூ ரகத்தைத்தாலும்
 கயம்பான கும்பகமுங் கணக்காய்ச்சுடு
 தூக்கியே அமுதவெள்ளந் தன்னையுண்ணு
 சங்கற்ப விகற்பமென்ற சட்டைநீக்கு
 வாக்கியே பிராணய வரிசைதன்னை
 மறவாமல் மாட்டுதற்கு மார்க்கஞ்செய்யே.

(16)

செய்துமே உத்துப்பார் கருத்தையுணி
 திகையாதே புலன்களொடு கணைசன்கான்பாய்
 கொய்துமே பூசைபண்ணி குட்டிக்கொண்டு
 கடார்துமே வாசிதன்னை யிருத்திவைத்து
 ஓய்துமே ஓம்பூழ் கிலியும் சவ்வும்
 உயர்கெங்கெங் கணபதியென் றுச்சரிக்க
 கய்துமே கந்திகதிர் கோடியொப்ப
 நற்கழியி லொளிகண்டால் நமன்காடானே.

(17)

காடாமற் போவதென்ன வென்றுகேட்கில்
 கலசத்த பரிசுமொடு ரூபங்கெந்தி
 தாடாமல் ரசத்தோடு பொறிகளைந்தம்
 தனக்கேத்த வழிபோகில் மனந்தானோடும்
 வீடாமல் வேகத்தாற் போகொட்டாமல்
 மீட்டுமே புலனைவெட்டி வீசப்போடு
 குடாமல் தாயைநீ போற்றினாக்காற்
 சொல்லொன்றுங் கோளாது சூட்டிப்பாரே.

(18)

சூட்டிப்பா ரின்னமும்நீ பரிட்சைகேளு
 ழுடிக்கண்ணைப் பொத்திடினோ ரூபங்காணும்
 வாட்டிப்பார் மூக்கதனை யடைத்துக்கொண்டால்
 வளமரன வாசுமொன்றுந் தோன்றிடாது
 ணட்டிப்பார் வாய்தன்னி லுப்பைவிட்டால்
 உப்பரிச்ச உப்பென்று உருசிகாணும்
 ஏட்டிப்பார் ஏறும்பதுவும் உடலிலுரந்தால்
 ஏத்தமா மறிவாலே பரிசுமாச்சே;

(19)

ஆச்சிந்த மனம்வேறாய் நின்றபானால்
 அந்வுமகா மந்திரியின் விவேகமாச்ச
 ஒச்சிந்த மனைத்துநித்தம் பிரானுபாமம்
 உசர்தேந் வாகியைநீ யிடத்தேபூரி
 மூச்சிந்த மூலத்தில் முதிர்ந்துகும்பி
 முனையான வலம்சேசி தவநீடாமத்
 காச்சிந்த மூலத்தில் நின்றநின்ற
 கரைகண்டு தேநீர் மேலேயேறே.

(20)

கறியே பாரென்று பாட்டர்சொன்னார் .
 எணியின்ற அப்பர்கா ளாக்கிரைதர்
 பாரியே வழியெனப்பக் குவமாய்ச்சொன்னார்
 பதஞ்சலி யாக்கிரைமர் சிவயோகிசர்
 மீறியே யேறாதற்கு விளக்கஞ்சொன்னார்
 மீக்கபா பரத்தாளு மிதுவேசொன்னார்
 ஆறியே கான்பார்த்த அனுபோகத்தை
 அனுபவித்தே ஆயிரத்தி லமைத்திட்டேனே.

(21)

அமைத்திட்ட சிகரமென்ற அட்சரத்தை
 அழும்பாய்த்தான் வெளியிலவர் கணமேசெய்வார்
 குமைத்திட்டக் கொள்ளாத போதந்தன்னைக்
 உறுவோர் வெளிதன்னிற் கூககக
 நமைத்திட்ட ஒருசொல்லர் லேழு கோடி
 நாகியே பிறையென்ற கடலிலாழார்
 திமைத்திட்ட சித்தரெல்லாம் மூலத்துள்ளே
 சங்கின்று உன்னியே தியானிப்பாரே.

(22)

தியானித்து உள்ளடக்கிப் பூசைசெய்வார்
 செயகண்டிச் சங்கோசை காதிற்கேட்கும்
 தியானிப்பார் சிவம்பொலியின் இயக்கக்கேட்டுச்
 சிதம்பரமாம் நடனத்தின் செயலுங்கானும்
 தியானிப்பார் சச்சிதா னந்தவெள்ளம்
 தேவிட்டாம லுண்டிருப்பார் தேவியிவாள்
 தியானிப்பார் சிவந்தேவி பதத்தில்நாளும்
 திடமான மனவிலங்கு மாட்டுவாரே.

(23)

மாட்டியே மனவிலங்கு பூட்டிக்கொண்டு
 மெழ்ச்சியா யானந்த மயமுமாநிப்
 பூட்டியே வாசியைக்கும் பித்துக்கொண்டு
 புரளாமற் றம்பித்து நிற்பாரையா
 நாட்டியே மனமொன்றாய்த் திடப்படுத்தி
 நாதாந்தப் பெருவழியை நாடுவார்கள்
 தூட்டியே துவாதசாந் தத்திற்புக்கிச்
 சுருதியந்தத் துள்ளிருந்து துதிசெய்வாரே.

(24)

துதிசெய்த மூலத்தே தாண்டியப்பால்
 துடியான நாளுஅங் குலமேதாண்டப்
 பதிசெய்த பிரமனுட வீடுமாகும்
 பகார்தகவா திஷ்டான மென்றும்பேரு
 அதிசெயத்தால் நால்வட்டம் வளையஞ்சுத்தி
 ஆறிதழ்தா னட்சரத்தை அறியக்கேளு
 பதிசெய்த பபமயர லாவென்றேதான்
 பாங்கான நடுபிசம் லங்கந்ஆமே.

(25)

நகாரமென்ற எழுத்ததுவும் பிரமற்காகும்
 லாவென்ற எழுத்ததுவும் பிரிவுபிசம்
 புகாரமென்ற துரிபாதிக் கிருப்பிடந்தான்
 புகழ்கின்ற இருக்கான வேதமாகும்
 அகாரமென்ற அன்னமாம் வாகுனந்தான்
 அதினுடைய நிறமும்பொன் னிறமுமாகும்
 மகாரமென்ற இவருடைய தொழிலின்கூறு
 மயிரெலும்பு இறைச்சிதோல் நரம்போடஞ்சே.

(26)

அஞ்சான பொன்னினிறம் பிரமண்பக்கல்
 அடவான வாணிநிற்பா எறிந்துகொள்ளு
 தஞ்சான சதுர்முகமும் அபயாஸ்தந்தான்
 தண்டுகபண் டலஞ்செயிக்கும் மாடையோடு
 பஞ்சான பரமதளம் பரனணியும்மாலை
 பகார்தகவ ரத்தினமாவ் கிரீடத்தோடு
 திஞ்சான தேசியையும் நிறுத்தித்தானே
 சிறந்தஜெப மந்திரத்தைச் சேயித்துள்ளே.

(27)

யோகஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

உன்னியே சாஸ்வதியைத் தியானித்துணி
 உறுதியா யேறுதற்கு உண்மைகேளு
 தன்னியே சகலவித்தை தருவாய்கீயே
 தயாநிதியே சிக்குவையில் தரிக்குந்தாயே
 மூன்னியே நியிரிந்தால் மூடனாவேன்
 முனித்துரீ முன்னின்றால் முத்தனாவேன்
 கன்னியே யோகசித்தி வாதசித்தி
 காயசித்தி ஞானசித்தி கடாஷிப்பாயே.

(28)

என்றமே தியானித்து வாசிவைத்து
 இழுத்துமே கங்கென்று இருந்திக்கும்பி
 னன்றமே ககாரத்தாற் பிறப்போகோடி
 கல்வினைக்கும் நீவினைக்கும் மேடுகாடாய்
 என்றமே தியானித்து இருக்கவேண்டும்
 எத்தமா மலர்கொண்டு அர்ச்சித்தேதான்
 அன்றமே நான்முகன்றன் பதியைவிட்டு
 அடிபுனந்த மாலினுட பதிபிற்புக்கே.

(29)

மாலினுட விட்டினறு விரலின்மேலே
 மகத்தான பிறைபோலே கோட்டையர்கும்
 பாலினுட வளையம்போற் பத்திதழ்தான்
 பத்திதழி னட்சாதத்தைப் பகரக்கேளு
 தாலினுட பப்பணத ததத
 தயக்காதே நபனு தன்மைபாரும்
 ஞாலினுட மங்கடுகிற் பூதமப்பு
 அதின்பிசும் வங்கென்று அறிபலாமே.

(30)

அறிந்தமணி பூகத்தின் விடுமாகும்
 அப்பனே றுரியமதுக் கிருப்பிடந்தான்
 பிறிந்தபகர் வேதமுமாம் படிசுவர்னம்
 பிரியாமல் லெட்சுமிதான் வாமபாகம்
 கறித்துஅறு சுவையுமங்கே காணலாகும்
 கதித்திறம் பச்சைவொடு உதிரமுளை
 வெறிந்ததோர் கிந்துவொடு அஞ்சமாகும்
 மிக்கசங்கு சக்கரம்புள் ளாகவாகனமே.

(31)

வாகனமாம் லெட்சுமியும் சமேதர்பக்கல்
 வாசியொடு மங்கென்று இருத்திக்கும்பி
 ஆகனமாய் அரிநமோ நாராயணுவென்
 றனுசரித்துச் செபஞ்செய்தஞ் சலியேபண்ணு
 தேகனமாய் ஜெகமெல்லாங் காக்குந்தாய்தான்
 நிரோதாயின் மயக்கத்திற் சுழற்றுந்தாய்தான்
 மோகனமாய் மோகமெல்லா மானவிடு
 முக்கரச்சி குடியிருந்து முறிந்தவீடே.

(32)

விடாகத் திரோதாயும் இருந்தவிடு
 வெகுபோகக் காமியத்தை விடுத்தவிடு
 வாடாக மனங்கலக்கி நின்றவிடு
 மாயமெல்லாம் குழுகொண்ட மகத்தாம்விடு
 பேடாகக் கருத்தழிந்து பெண்ணைத்தேடி
 பேய்க்குத்தாய் நின்றலைந்த பெரியவிடு
 சாடாக வரம்பழித்த சாதிவிடு
 தன்மயமாய் வாசிகொண்டு தாக்கிடாயே.

(33)

தாக்கியே சந்திரமண் டலத்திற்பூவை
 சகஸ்நிரமா மிதழாலே தரிக்கப்பண்ணி
 பாக்கியே பலதீப தூபந்தன்னைப்
 பண்பாக மனத்தாற்பா வகமேபண்ணி
 ஆக்கியே மேலேற அருள்தாவென்று
 அஷ்டமா சித்திதந்து அனுப்பவென்று
 போக்கியே ஐம்புலனைப் பொறியின்பக்கல்
 போகாமல் நிறுத்தென்று போற்றசெய்யே

(34)

செய்யவே நாரணன் லெட் சுமியுந்தானே
 சித்தமகிழ்ந் தப்போது சித்தியீவார்
 பையவே யேறுதற்குப் பயனுஞ்சொல்வார்
 பலதொழிலின் முறைக்குப்பக் குவமேசொல்வார்
 உய்யவே யிறவாமற் சடந்தான்நிற்க
 உறுதியாம் யோகத்துக் குண்மைசொல்வார்
 அய்யவே அஷ்டாங்க மளந்துபார்க்க
 அதுக்கதுக்கு அங்கமெல்லா மறிவிப்பாயே.

(35)

அறிவுக்கு மேலேறெட் டங்குலத்துக்
 கப்பாலே அனுகத்தின் வீட்டைக்கேளு
 முறிவுக்கு முக்கோண மாகிற்கும்
 முதிர்வியைப் பன்னிரண்டு இதழுமாகும்
 பிறிவுக்கு க க க க வ ச ச ச
 போன ஜ ஜ ஞ ட ட்டாவாகும்
 இறிவுக்கு மெழிலிதற்கு வட்சரந்தான்
 ஏற்றமாஞ் சுழுத்தியதுக் கிருப்புமாமே.

(36)

ஓமென்ற சிகாத்தின் எழுத்தாடுவாகும்
 ஆண்மைபால் பூதமது தேயுந்தானும்
 தேமென்ற செம்புநிறம் சிவப்புமாகும்
 தேயுவுட பிசுமது றவ்வுமாகும்
 ஓமென்ற வொளிகோடி பானுவாகும்
 உருத்திரனு முருத்திரியும் நடுவேநிற்பாள்
 பாமென்ற அவருடைய குணமேதென்னில்
 பபஞ்சோம்பல் சினம்பொசிப்புத் தூக்கமாமே.

(37)

தூக்கவே பெழுப்பிமெள்ளப் பெண்ணைச்சேர்க்கும்
 சுகமஞ்ச சுவனுமைக்குத் தொழில்தானப்பா
 ஒக்கவே தன்னசெங்க தனமுமாகும்
 உமாசகிதர் சடாமசுடம் அஸ்திமாலை
 மாக்கவே மான்மமுவும் வரிப்புலித்தோல்
 மகாகோடி குரிப்பப்பிசு காசமாகும்
 தாக்கவே விபூதிதா ரணரேதேவா
 சர்ப்பரா சனைத்தரித்த ஆளதாமே.

(38)

தாமென்ற தியானிவா சபையீவைத்துத்
 தம்பித்தோம் ஆம்ஊம்சி வாயநமவென்று
 ஓமென்ற உத்தமியென் தாய்பாதத்தை
 உததியாய் மனத்தன்னை பொன்றுபண்ணி
 ஆமென்ற ஐம்புலனை பறிவாற்றள்ளி
 ஆதியந்த மில்லாத அருபத்தாயே
 காமென்றே கடைகித்து அருள்தாவென்று
 கருத்தாக மனத்தன்னை வொளியில்வையே.

(39)

ஒளியான நந்திவா கணருமாகும்
 உருசாம வேதத்தி னுருவுமாகும்
 களியான காமப்பால் மாச்சல்செய்து
 கடுநரையும் திரையுங்கண் புகைச்சலாகி
 வெளியான சடமழித்து விர்தையூத்தி
 வெறுங்குத்தாய் ஞானமெல்லாம் விழலாய்ப்பண்ணும்
 கொளியான இவருடகத் தெல்லாங்கண்டு
 கும்பித்துக் குறியோடே கூர்ந்திடாயே. (40)

கூர்ந்திட்டு நடுவணையர் காந்திதானும்
 கூகைக்கு ராக்காலம் குறிகண்டாப்போல்
 ஆர்ந்திட்டு [அவர்] பதத்தில்மன விலங்குமாட்டி
 அறிவோடே அசையாம லதற்குள்ளின்னு
 ஏர்ந்திட்டு ஏறுதற்கு வழியைக்கேட்டு
 எட்டெட்டுச் சித்திக்கு மியல்புவாங்கி
 வார்ந்திட்டு வாதகரு வெல்லாங்கேட்டு
 வகையான காயசித்தி மார்க்கங்கேளே. (41)

கேளுமே சந்திரமண் டலத்திப்புக்கி
 கெடியான மலர்வாங்கிப் பதத்தில்வைத்து
 ஆளுமே சிவனோடு சத்திக்குத்தான்
 அசையாமல் மனதைதிரு வடிசெலுத்தி
 வாளுமே மந்திரத்தை யுன்னியுன்னி
 வாசியை மறவாமல் மருவிப்பூட்டி
 தூளுமே நீயகத்திற் தூடதீபம்
 தோத்தரித்து விடைதரவே சுழுகிலேரே. (42)

ஏறியே பன்னிரண்டங் குலமேதாண்ட
 ஏற்றமாம் வாசியென்ற தலமுமாகும்
 மாறவே அறுகோண வளையமொன்று
 மகத்துவமாம் பதினாறு இதழுமாகும்
 ஆறவே இதழுக்குள் எட்சரந்தான்
 அ-ஆ-இ-ஈ-ஐ-உ ஊவாமென்று
 தூறவே யிரியரோ இல்லோஇல்லோ
 துணையான ஏ ஐ ஒ ஓள அம் ஆமே. (43)

ஆமுதலாய் பதினாறு எழுத்துமிட்டு

அறுகோணம் நடுவேதான் வகாரம்கிற்கும்

வாழுதலாய் மயேசன்மயேஸ் வரியும்கிற்பாள்

மகத்தான செர்பனத்துக் கிருப்புமாகும்

புழுதலாய்ப் பூதமது வாய்வுவாகும்

புகழான பிசுமது வவ்வுமாகும்

நாழுதலாய் அதர்வணனே தந்தானாகும்

நல்லமனோ வாகனமாய் நாட்டலாமே.

(44)

நாட்டமாய் அவருடைய தொழில்நடப்பு

நடத்தலொடு வேடல்மயங் கிக்கிடத்தல்

நீட்டமாய் நிறுத்தல்கலக் காதிருத்தல்

நிலையஞ்சின் கிபரத்தை நிலைக்கக்கேளு

பூட்டமாய் பொசித்தலொடு சாகக்கேட்கல்

பொங்கியகோ பஞ்சன்டை சமையைத்துக்கல்

ஒட்டமாய் ஒக்காரம் உன்னைக்கண்டால்

உயர்வரையைத் திறந்திடுத லுறுதிகானே.

(45)

உறுதியா மஞ்சாறு வாயினுள்ளே

உருசைதான் வாயிலுக்கு எப்பாலில்லை

பருதியாம் பரமென்ற பீடமப்பா

பாத்தினடி பென்றமே பண்புமாகும்

பிசுதியாம் சத்தனகை யதனைவாங்கிப்

பிசுகாமல் காலதனில் ஒக்கச்சேர்த்து

அருதியாம் ஆதார மெல்லாம்பார்த்து

அப்பனே நாலுக்குள் அழைத்திடாயே.

(46)

அழைத்திட்ட நாலுக்குள் கிக்கென்றுணு

ஆதிதும் நமசிமசி வாயமென்றே

தழைத்திட்ட வாசையை வாயிலின்விட்டிற்

சுருக்கிட்டுக் கட்டிடவே ஓடாதப்பா

பழைத்திட்ட பதினாறு தளத்திற்குணும்

பாங்கான சிவகை பிசுப்புமாகும்

நிறைத்திட்ட சிவகை பிசுந்ததானே

நிறப்பாசுப் பாடிவைத்துத் திறமைபாமே.

(47)

திறமையா யுருமையோ டுண்ணப்பண்ணும்
 சீவகளை யிருந்துகொண்டு எட்டுகளாய்
 புறமையா யிருந்துகொண்டு நாலும்பாழாய்ப்
 புத்தியுள்ள சீவகளை மதிபோற்றேய்ந்து
 நுமைமையாய் நரதிரையாய்ச் சேரமாண்டு
 நலமான சீவகளை போகிறதைக்காணார்
 குறுமையாய் நரதங்கண் டத்திற்காணும்
 குறிப்பான திரோதாயின் கூத்துத்தானே.

(48)

தாமப்பா வாயுவுட விட்டில்நின்று
 தம்பித்தாத் தானைத்தாள் விலங்குபூட்டிப்
 போமப்பா சந்திரமண் டலத்திற்பூவாற்
 போற்றியே அடிவணங்கி வாசியூட்டித்
 தோமப்பா மேலேற வழிதவென்று
 சுத்தசை தன்யத்தைத் தோத்தரித்து
 வாமப்பா வாதசித்தி யோகசித்தி
 மகத்தான காயசித்தி மார்க்கங்கேளே.

(49)

மார்க்கமாய் மந்திரத்தை யுன்னியுன்னி
 வாசியைநீ மறவாமல் மருயிப்பூட்டி
 ஆர்க்கமாய் அங்கெனக்கும் பித்துநிற்கல்
 ஆத்தானும் அப்பனுமே அகமகிழ்ந்து
 மார்க்கமாய் வாதத்தி னடியுஞ்சொல்லி
 வரிசையோ டேறுதற்கு வழியுஞ்சொல்வார்
 ஊர்க்கமாய் மயேஸ்பரத்தின் பதியைவிட்டு
 உசந்தேறி பதினோகக் குலமேலேறே.

(50)

மேலேறி யிரண்டுநடு புருவமையம்
 மிகையான அண்டம்போல் நிற்குமப்பா
 வாலேறி வட்டமாம் விடுபோலே
 வளையமுமொன் றிடண்டிதழ்தான் ளாகூடாவாகும்
 ஆலேறி நடுவேயக் கக்கரத்தான்
 ஆகாசஸ் தானம்சக் பூதபீசம்
 மாலேறி மனோன்மணியும் (சதா) சிவனும்நிற்பார்
 மவத்தைதான் சகரத்தின் விடுமாமே.

(51)

விடுமாம் வர்னமது மேகவர்னம்

விளங்குகின்ற தொழிலிதகா மக்குரோதம்
வாடுமாம் லோபமொடு மோகமாகும்

மதனம்போ ஆச்சரியத் தோடஞ்சாகும்
நாடுநான் முகன்மாலும் சிவன்மயேசன்

நலமாகக் காப்பார்கள் திசைகள் தாலும்
தாடுசுதா சிவன்ருனா தளவாயாகும்

தளவாயைக் கண்டாக்காற் சகலமாமே.

(52)

தளவாயைக் காவில்சமு சயமுந்தீரும்

சக்கர்ப விகற்பமென்ன சட்டைநீங்கும்
தளவாயைக் காவிற்ற யோடேசேர்க்கும்

சக்கிதா னந்தத்தின் தன்மைகாண்பார்
தளவாயைக் காணிலெல்லாச் சித்துமாகும்

தானெடுத்த கன்னனைந்து நிறமேயாகும்
தளவாயை மற்றென்றாற் காணாதப்பா!

சாக்கமா யுரைத்துநீ வாசிமாட்டே.

(53)

உரைத்தமே ஆக்கினையாம் சக்கரத்தில்

உகந்துமே மனோன்மனியை யுச்சரித்து
மரைத்தமே மந்திரத்தைச் சொல்லக்கேளு

மருவுகா ஏ-யி-உ-றம் அம்வலிம்பூயும்
அரைத்தமே சொல்லுயும் கியும்சவ்யம்

அதன்பின்பு அட்சரங்கள் இறியுமாகும்
மூரைத்தமே ஏகபஞ்சாட் சரியைக்கண்டே

முனிந்தமே யுச்சரித்து முட்டுகியே.

(54)

முட்டியே தாவினுட பதத்தைக்கண்டால்

முழக்கமாம் மாவையெல்லாம் ஒழிந்துபோகும்
நாட்டியே பெட்டோடே நாலைக்கட்டு

நாதாந்த சித்தியெல்லாம் சுண்ணத்திலாகும்
மாட்டியே தமருக்குட் புகுதலாகும்

மயிப்பாலம் நெறுப்பாறு கடக்கலாகும்
நீட்டியே நீராதா மற்பலாகும்

நிச்சயமாய்க் குறிக்கெல்லாம் நினைக்கலாமே.

(55)

நினைக்கவே ஐம்புலன்க ளொடுக்கிப்போகும்
 நோய்முப்போ டுண்டாஞ்சாக் காடுநரதிரையும்
 கனைக்கவே காயசித்தி வாதசித்தி
 கண்ணிமைக்குட் போகுமுயுர் கடுகமீளும்
 அனைக்கவே சக்கரத்தி விருந்துகொண்டு
 ஆயிதன்னோ டப்பனுமே கூத்தும்பார்த்துத்
 தனைக்கவே சரியையொடு கிரியையோகம்
 சார்ந்ததோர் ஞானமெல்லாந் தானானாரே.

(56)

தானான ம்னோமணியைத் தாண்டியப்பால்
 தனித்ததோ ரெட்டுவிரல் மேலேகேளு
 கோனான குருபதர்தான் கூட்டிப்பாரு
 குறிப்பான யிதழாயி ரத்தியெட்டு
 ஆனான நடுவிலைங் கோணமாகும்
 உகாரமாம் உகாரமொடு மகாரமாகும்
 நானான நடுமைய நிலையிற்றானே
 நாதமொடு விர்துவைந்து நிற்கும்பாரே.

(57)

பார்க்கவே கோரமாம் நடுமையத்திற்
 பரிசுத்த வெளியாகி யுதிக்குமத்தைப்
 பார்க்கவே காரொத்த நிறமதாகும்
 பறந்தோடும் வாகியைத்தா னதுக்குள்வைத்து
 நேர்க்கவே ஓடாமல் நிறுத்திப்பாரு
 நிலையாத பிறப்பறும்பூ சணமுட்கொள்ளும்
 ஆர்க்கவே அடியான வேதார்த்தத்தின்
 ஆதியென்ற பொருளொருவ ரறியொண்ணாதே-

(58)

அறியவொண்ணு பீர்மரந்தர் மென்றும்பேரு
 அதினுடைய நிறந்தானும் படிகவர்னம்
 நெறியொண்ணுச் சுத்தமுன சொருபமாகும்
 நிய்யபரி பூரணத்தின் நேர்மையாகும்
 பறியொண்ணுச் சச்சிதா னந்தமாகும்
 பகரறியா நிரஞ்சனனுய் கித்தும்கோவாம்
 தெறியொண்ணு நிற்பரசா தீபதியாம்
 தெறியதனுச் சூட்சுப்பிர சோதியதே.

(59)

தேயென்றே யிருபத்தி நாலாய்கின்ற
 தெளிவான காயத்திரி தனைச்சேவித்து
 வாயென்றே வாசனையே யிருத்திவைத்து
 மனந்தன்னைப் பொறிவழியே போகொட்டாமல்
 சேயென்றே விருத்திக்கும் பித்துக்கொண்டு
 சிற்சொருப காயத்திரி தனைச்சேவிக்கப்
 பூயென்றே பிறப்பறுபூ ரணத்திருப்பாய்
 போக்குமில்லை வரவுமில்லை பொருளுண்டாச்சே. (60)

பொருளாகி மேலேறித் துவாதசந்தான்
 போக்கோடே பதினொன்றும் பரித்துப்பாரு
 அருளாகி யுன்மணியோ டெட்டுச்சத்தி
 அருளான பரையதொன்று பரமவொன்று
 தெருளான பதினொன்றுஞ் செப்பினேனான்
 செப்பரிது காரணந்தா னடியேன்கானேன்
 நருளான நந்தியே முாயிரத்திவ்
 நாட்டினார் நன்னறிவை நான்கானேனே. (61)

காணாத மார்க்கமெல்லாம் காணும்நோய்க்
 கடுகாக முனைமுக்கெற் கடித்தாற்சாரும்
 காணாத கண்ணினர் பிடரிக்குள்ளே
 உத்துப்பா ருறதியுட னுரிமைகாணும்
 கோணாத குண்டலியோ தனதைநோக்கிக்
 கூர்ந்திபார் பதினொன்று மொன்றுங்காணும்
 காணாத கடுமையம் கோக்கினுக்கால்
 நர்ச்சவமாம் ருத்திரனொளி பாணுகோடி. (62)

பாணுள நூல்கொன்ன படியேவாய்க்கும்
 பறத்தோடும் வாசியொடு பழகும்போது
 தேனான வாசவரு கிறதைப்பார்த்தால்
 திறநாகக் காக்குமோ நிறுக்காய்த்தானும்
 தானான நாய்க்குமென்ன தேன்காய்த்தானும்
 தக்குமோ யோகசித்தி பார்க்குங்காலம்
 கோணுள பரத்தினுட முடிவைப்பாரு
 குடிவிருத்த வாகியுட முறைவைக்கேனே. (63)

கேளுமூ லத்திற்கும் பிட்டுவகாரத்தைக்
கீழ்போற்றிச் சிகரம்போ காமல்ரேசி
நீளுரே சித்துப்பூ சித்துப்பாரு
நிர்மலமாங் குண்டடியில் நந்திகாணும்
வாளுநீ நந்திவந்து வசனிப்பார்பார்
மகத்தான சித்தியெட்டு ஞானந்தானும்
நாளுநீ வாசிவைத்து மந்த்ரமகாரத்தை
நலமாகக் கண்ணுற்றே நாடிடாயே,

(64)

நாடியே மூலத்தைத் தாண்டிப்பின்பு
நலமான கஞ்சனுட பதியிற்கடி
ஓடியே வகாரத்தை யுறுதிநோக்கி
ஒளிவான சிகரத்தி னுள்ளேசிக்கப்
பாடியே பண்டான பிறவிபோகும்
பண்பாக நான்முகனைக் கண்டதாலே
மாடியே கஞ்சனுட பதியைத்தாண்டி
மாலிருக்கும் பதியூடே மருனிலிலே.

(65)

மருவியே வகாரத்தை யுட்பூரித்து
மாதவமாஞ் சிகரத்தை யுள்ளேரேசி
பருவியே பஞ்சநரை நிரையும்போக்கிப்
பாலகனையப் பதினாறு வயதுமாவார்
உருவியே மால்கடந்து ருத்திரன் விட்டில்
உணர்வான வாசியைநீ யுருக்கித்தாக்கு
தருவியே சிகரத்தை யுள்ளேசிக்கச்
சடந்தானுஞ் சிவப்போடிச் சித்தியாமே.

(66)

சித்தியாம் ருத்திரன் றன் பதியைத்தாண்டி
தெளிவான மயேசனுட பதியிற்புகி
அத்தியாம் வகாரமசை யாமற்பூரி
அதுக்குள்ளே சிகரத்தை யுள்ளேசிக்கப்
பத்தியாஞ் சிறுபிள்ளை தானுவார்கள்
பாருள்ளங் கைநெல்லிக் கனிபோலாகும்
அத்தியாஞ் சிவலோகம் வைத்துப்பாரு
அடியாகுங் குளிகையெல்லாஞ் சுருக்கிலாமே.

(67)

சுருக்கான மயேஸ்வரத்தின் பதியைத்தாண்டி
 குழந்தசதா சிவத்தின்வடத் தேகா லுணி
 மருக்கான சிகரத்தை வைத்துப்பாரு
 மகத்தான சித்தரொடு கெவுனமாகும்
 செருக்கான மனோன்மணிமா தாவின்பாதம்
 திரமான வாசிவைத்த படியேபார்க்கப்
 மெருக்கான மெஞ்ஞான நிராகாரந்தான்
 மெய்யான வாசியுந்தான் நீயுமாமே.

(68)

நீயான குருபதத்தில் நின்றபாலால்
 நீட்டான சிவயோக வாசியூட்டு
 தாயான பூணமுஞ் சர்வதெரிசனமாம்
 சதமான வகாரசிகா ரத்தின்மார்க்கம்
 வாயான வஸ்துவைத்தான் வைத்துமங்கே
 மதியோடே பார்மனதில் மகத்தாஞ்சித்தி
 தியான நீக்கவிட மற்றுநின்ற
 சிறந்திடுமே பூணந்தான் சித்துமாமே.

(69)

சித்தாகப் பாய்ந்தேனா னண்டந்தன்னிற்
 றெளியண்டத் தின்திரஞ் சொன்னார்நந்தி
 அத்தாக அண்டியஞ்சு தனித்தடுக்காப்
 அதுந்தோன்றி யிருந்ததந்தான் அடுக்குமாகி
 பத்தாக னுழையென்றார் பாட்டர்தாமும்
 பாலித்த சொரூபத்தை வாயில்வைத்துக்
 கத்தாகக் கமலினியைக் கரத்திற்கட்டி
 கனஞ்சோதி யண்டம்போல் னுழைந்திட்டேனே.

(70)

துழைந்திட்டேன் நிருயிகற்ப நிறையாமயோகி
 உவல்ஞானி சதகோடி சித்தர்கோடி
 திழைந்திட்டுத் திகட்டாதே பார்த்துநின்றேன்
 சித்துத்தா னுணக்கென்னு லாச்சுதென்றார்
 குழைந்திட்டு கோடியறு பதுமாச்சென்றேன்
 குறித்தின்னம் சித்தின்னம் பாரென்றார்கள்
 மழைந்திட்டு துழைத்தேன்பின் றோண்டத்தில்
 மகத்தான சித்தனைக்கை உப்பினேனே.

(71)

கைகூப்பிக் கடியதோர் பதுமைபோலக்
கையினுற் றடவினேன் கைதட்டாது
ஐகூப்பி நிராகரத் தடைந்தபேர்கள்
அரியோரைக் கண்டஞ்சி வலமும்வந்தேன்
பைகூப்பி யரியவடுக் கொன்றுதன்னிற்
பாய்ந்தேனான் முடியேறிப் பரிந்துபோந்தேன்!
செய்கூப்பி அண்டமெல்லாஞ் சோதித்தேன்நான்
சீக்கிரமாய் மறுவண்டம் பாய்ந்திட்டேனே.

(72)

பாய்ந்திட்டே னண்டத்தில் துழைந்துபார்த்தேன்
பலகோடி சித்தர்கள்தான் பாலித்தார்கள்
ஆய்ந்திட்டு அளந்திடுநா லார்தான்சொன்னார்
அய்யனே யெனக்கேட்டே னடிவணங்கி
வாய்ந்திட்ட சிவனுமையால் தனக்குச்சொன்னார்
வாகேழு லட்சத்தைக் கரைகண்டேநான்
தோய்ந்திட்ட யிர்தநாற் பெருமைமெத்த
சுருக்காமற் போனதென்ன வெனக்கேட்டாரே.

(73)

கேட்டதற்கு உத்தரந்தான் சித்தர்சொன்னார்
கிரந்தத்தைச் சுருக்குநற்குச் சிவனாலாக
மாட்டாது வேறான சாஸ்திரத்தில்
மகத்துவமாம் சுருக்குண்டோ வென்றுகேட்டேன்
சூட்டுதற்குச் சித்தர்கள்தான் சொன்னமார்க்கம்
சுருதிநந்தி தொகுப்பெல்லாந் தேர்ந்துபார்த்துக்
கேட்டதற்கு ஏழுலட்சம் கிரந்தந்தன்னைக்
கருபைவைத்துக் கல்வெடிபோ லிசைந்திட்டாரே.

(74)

இசைந்திட்டா ரேழுலட்சம் கிரந்தந்தன்னை
இயல்பாக ஆயிரமா மிசைந்துவைத்தார்
பசைந்திட்ட றாலெங்கே யிருக்குதென்றேன்
பாங்கான தெட்சனபா கத்திறுனும்
அசைந்திடுநாற் றறுபதா மண்டந்தன்னில்
அமைத்துவைத்தார் சித்தர்கள்தான் படிப்பாரென்றே
கசைந்திட்ட ஏடுதனி லென்னசொல்லும்
கருமத்தை கடாசுதித்துச் சொல்லென்றேனே.

(75)

என்றுமே படிக்கின்ற நூலிற்றானும்
 ஏற்றமாம் பயனெல்லாஞ் சொல்லுமோதான்
 நின்றுமே சரணையுங் குருத்தான் நூலில்
 நிகழ்ந்தமோ பதினாறு அங்கந்தானும்
 அன்றுமே பெட்டெட்டும் பலசித்தோடு
 அயராம லாடிடலா மற்றோர்க்கிட்டா
 நன்றுமே தேக்காமற் றேங்கும்யோகம்
 நலமான பூணமும் லயிக்காமே.

(76)

லயிக்கும்பூ ணத்திற்றாக் காமத்தாகும்
 நலமான சொருபத்தைக் காட்டும்பாரு
 அயிக்குமே நூலாரர் கையிலுண்டு
 அவருடைய பேர்தன்னைச் சொல்லுமென்றேன்
 சயிக்குமே வாசிக்குக் குருவுமான
 காணமாம் நந்தியவர் காட்டும்நூலை
 நியக்குமே சித்தருக்குக் கொடுத்தார் நூல்கள்
 திருமுல் ளறைந்தநூல் திடமென்பாரே.

(77)

திடமான நூலிற்செப் பினதும் சொல்லாய்
 நியக்கான சரணைபக் கட்டுமார்க்கம்
 குடமான குடோரியோடு லவணமுந்தான்
 கொடிதான பரிக்குருவுஞ் செந்தூரங்கள்
 தடமான சலனமோடு சத்துச்செம்பு
 தனிப்பகண்ட குளிகையோடு செயரோகும்
 கடவான திராவகமும் இனக்கட்டந்தான்
 கடிதான முனிமகா அயிழ்தந்தானே.

(78)

அயிழ்தமொடு வஸ்தவது பதினேழங்கம்
 அடங்கலுஞ்சொன் னொண்ணு யிரத்தினுள்ளே
 எயிழ்தமொடு யேழுலட்சங் கிரந்தப்போக்கை
 இசையாயென் பாட்டொண்ணு யிரமாய்ச்சொன்னார்
 கயிழ்தமெண்ணு யிரந்திரட்டிச் சுருக்கமாகக்
 கதித்தையா யிரமாகப் பின்னுமத்தை
 முயிழ்தமூவா யிரமூவா யிரமாய்ச்சொன்னார்
 முந்ததும் முப்பதமுன் ஞென்றென்றோ

(79)

என்றாரே சாற்றினதோர் நூலேழைத்தான்
 ஏழுலட்சங் கிரந்தத்தின் போக்கையெல்லாம்
 கன்றாரே கரும்புரசம் போற்றிரட்டிக்
 கருவெல்லங் கண்டுணர்ந்த படியேசொன்னார்
 நின்றாரே தந்தைகா லாங்கிராதர்
 நிகழ்த்தினார் சகலநூற் பார்த்துத்தேர்ந்து
 அன்றாரே அகண்டம்போ லஞ்சுகாண்டம்
 அறையக்கேட் டண்டமெல்லா மளாகினேனே.

(80)

அளாவினேன் நூற்றறுபா ணண்டந்தன்னில்
 அய்யர்நந்தி சாஸ்திரமும் அளந்துபார்த்தேன்
 துளாவினேன் பாட்டருட யேழுநூலைத்
 துதிசெய்தேன் சுருதியாம் வாக்கியத்தைக்
 களாவினேன் காளாங்கி நாதர்நூலைக்
 கருத்திருத்துச் சனகாதி நால்வர்நூலும்
 விளாவினேன் ரிஷிகள்கித்தர் நூலையெல்லாம்
 வெட்டவெளியாய்த் துத்தி வீசினேனே

(81)

வீசினேன் எழுகாண்ட மிடுக்காய்ச்சொன்னேன்
 வெட்டவெளி யாகுதற்கு நிகண்டுகொன்னேன்
 தூசினேன் சூஸ்திரமெழு நூறும்சொச்சம்
 சொன்னதன்றி நிகண்டறுபத் தேழுநூறு
 பூசினேன் யோகத்துக் குறுதிகொன்னேன்
 பூட்டுகிற லெட்சயத்தின் போக்குச்சொன்னேன்
 ஓசினேன் மந்திரத்தி னுருவுஞ்சொன்னேன்
 உறுதியாம் வாசியென்ற யோகந்தானே.

(82)

தானாகக் காயத்தை உறுதிபண்ணு
 தனித்ததோர் வாசிவைத்து அமைத்தங்கங்கே
 பானையென் னேரமுந்தான் பழக்கமாகிப்
 பார்த்துநீ தெளிந்தாக்கால் தேகந்தூக்கும்
 தேனாகத் தெளியாத காலத்திற்றான்
 சித்தெட்டு மெய்யாது சித்தியாது
 வாளுக வாசிவைத்து உரைக்காதார்க்கு
 மருவாது பூரணந்தான் வெளியாகாதே.

(83)

வெளியாக வாசியைத்தான் வரவழைத்து
 வீட்டுக்கு எங்கங்கே வைத்திட்டுத்தான்
 தனியாக வைத்திட்டு சாதித்தாக்கால்
 சந்தித்து வாசியை சனுமொன்றாகும்
 வழியாக வாசியைப்போல் சித்தொன்றில்லை
 மாசித்து சிவனவனும் வாசியொன்றில்
 ஒளியாக வாசியை உயிரைமீட்டும்
 உறுதியாம் சிவயோகத் தன்மைதானே.

(84)

உண்மையா மிதுபோல வெளியிற்சித்தி -
 உத்தமனே பின்னொன்று மில்லையோதான்
 பண்மையாய்ப் பல்லுயிராக் காலமெல்லாம்
 பார்த்தாலும் கிட்டாது பாரிலில்லை
 துண்மையாய்ச் சொல்லுபரந்த வாசிதானும்
 சூத்திரமுடிந் திடஞ்சுழுகு சூட்சுமாகும்
 வண்மையாம் வாதிசித்தி நிஷிகளையோடு
 வாசியைப்போற் சித்தியில்லை மதித்துகோக்கே.

(85)

நோக்கவே சோம்பினால் துட்பங்காணர்
 துணுக்கத்தில் வாதம்வந்து பெய்திடாது
 பார்க்கவே சோம்பலாய் நின்றபாணல்
 பாழுந்தான் கிடையாது பாழாஞ்சென்மம்
 பேக்கவே வாசியையும் விட்டபாணல்
 பிறவியாஞ் சாகாத்நி லழுந்திப்போவாய்
 நிக்கவே வாசியைத்தான் நிறுத்துவோர்க்கு
 நிஷ்களமாய்ச் சோதியொளி யாகுங்கானே.

(86)

கானவே பரத்தினடி கண்ணையாகும்
 காண்பதரி தரிதுகண் ணெட்டானென்றிர்
 பாணவே பரத்தினடி பார்க்கும்மார்க்கம்
 பண்பட்ட கண்ணைமுனை முக்கில்வைத்து
 காணவே காலபகை யாமல்நோக்கி
 காலிலொன்று சொல்கதிக்க வெறும்பாழாகும்
 மாணவே மனோமணித்தா யொளிப்போலாக
 வரும்பட்டப் பகற்கோடி ரவியொப்பாமே.

(87)

ஒப்பல்ல ஒப்பதிக பூரணந்தான்
 உகமையாங் கரையில்லை பார்த்திட்டாக்கால்
 கப்பல்ல களங்கற்ற பூரணந்தான்
 கரையற்று நின்றதொரு வெளிபோதந்தான்
 நிப்பல்ல நின்றபெண் பிள்ளைகாட்ட
 நிறையற்ற நிற்குணந்தான் மோனமாகும்
 முப்பல்ல மோனமாம் சமாதிபுத்து
 முனைநாசி தனைமுடி முத்தியாமே.

(88)

முத்தியாங் கானகத்தி விருந்தாலென்ன
 முகையான கடுவூரில் வாழ்ந்தாலென்ன
 தத்தியார் தானமென்ன தன்மமென்ன
 சாவென்ன பிழைப்பென்ன சாந்தியானால்
 வத்தியாம் வானமென்ன அண்டமென்ன
 வாருதியும் பொய்யாச்சு மனனன்றானால்
 புத்தியாம் பொய்யாமோ கண்டதெல்லாம்
 பிரிதியுற்ற சாங்கத்தாற் பொய்யென்பாரே.

(89)

என்பதே கண்ணாக் கண்டதெல்லாம்
 எய்யாமற் காணுதே போனதென்ன
 அன்பதே அய்யர்ப்பதம் வாகிவைத்து
 அடைந்தார்க்குக் காணுது அசைவில்லாதால்
 நன்பதே காணுமது நடனந்தானும்
 நலமாக வுணதச நாதந்தோனும்
 துன்பதே சுருதிமுடிந் திடமுந்தோனும்
 சுத்தசை தன்னியமாம் போதமாமே.

(90)

போதமே நோக்கவுந்தான் எளிதோசொல்லு
 புக்கியே வாசிவைத்து நிலைத்துப்பாரு
 நீதமே மவுனமதாய் நிலைத்துவுண்ணு
 நிலையான கண்ணுக்கு அடுக்கடுக்கச்
 சாதமே முறையுடன்றப் பாதுகில்லு
 தப்பாமற் பார்க்கவுந்தான் செயலோநந்தி
 ஓதமே செயலாடி பொளியதாகும்
 உறுதிமுப்பாழ் வெளிதாண்டி முடிவுமட்டே.

(91)

முடிவுக்கு மேலாதி பொன்றுமில்லை
 முக்கியமாம் பராபரமு மில்லைகண்டாய்
 எடிவென்று விதக்கொக்கப் பின்னென்றில்லை
 எகமென்பார் காணுர்க னெல்லையெல்லை
 தடிவுசொன்ன சூட்சவராட் டியனுகேளு!
 தூயகண்டந் தானில்மன வடிபைவைத்தான்
 படிவுபண்ணி யெட்டுள்ளாய்ப் புருத்துமுடிப்
 பயனறிந்து சாதிக்கவல்லோர்தானே.

(92)

வல்லோர்கள் பார்ப்பார்கள் வராட்டியந்தான்
 வாய்க்குமோ யெல்லோர்க்கும் எளிதோஞானம்
 பல்லோர்கள் பரையைவராட் டியைத்தான்பார்ப்பார்
 பாக்குமயிர்ப் பாலம்நெருப் பாறுதாண்ட
 தல்லோர்மா யத்தவிடு பொடியதாக்கித்
 தரிக்கின்ற வாசியையுஞ் சாந்தம்பண்ணி
 மல்லோர்கள் மார்க்கமறு தலமுந்தாண்டில்
 மந்திர மற்கடக மிறந்துபோமே.

(93)

மற்கடகம் ஐம்புலன்றன் மாண்டுபோகில்
 மாசத்தி பரைகடர்தான் கோடிபானு
 கற்கடகம் கண்டப்பால் வெளியைப்பாரு
 கோடுகளிக்கு அடியில்லை முடிவுமில்லை
 உற்கடகம் முடிக்குவெளி வில்லைகானு
 னனவெ படியில்லை மனந்தானுண்ணும்
 புற்கடகம் மனந்தானே மகத்துவமித்தனையும்
 பெருவழியைத் தாண்டிடக்க டித்துத்தானே.

(94)

கடித்து மனந்தான்மா யத்திற்கடிக்
 குழப்பியே அலைந்தறினும் குறிகடாது
 வாடித்து மனந்தான்போ தத்திற்சொக்கி
 மாறாத கருணைக்குள் வாழ்ந்தாரசித்தர்
 காடித்து மனமாருக் கருணையாலே
 கண்டிச்ச வாய்க்குமெனி தாமோசொல்லு
 மாடித்து மாறாத கருணையாலும்
 வாச்சதே மெய்ஞ்ஞான சித்திதானே.

(95)

சித்தியாய் மாறாத கருணைக்குள்ளே
 ஜெகஜ்ஜால வித்தைபெனத் தெளிந்திட்டார்கள்
 சித்தியாய் மவுனயோ கத்தில்லின்று
 தெளிந்திட்டார் தெளிந்திட்டார் சைதன்யத்தில்
 சித்தியாய் பெரியோர்க்கு மற்றொன்றில்லை
 சுகரமாம் வாசியுஞ்சொற் படியேகேட்கும்
 சித்தியாய் மனவாசற் பெரியோர்க்குச்
 சிற்சொலரி தாய்மீரம் விசாரமாமே.

(96)

பிரமவிசா ரத்தைப்பே செவ்வேதார்தம்
 பேசும்வே தார்தமனு நூலதார்தம்
 பிரமவிசா ரத்தையுமே பேசபதினெட்டும்
 பேரான அறபத்து நாலுகலைதானும்
 பிரமவிசா ரத்தையுமே தொண்ணூற்றாறும்
 பேசுவதால் நீபேனு மற்றஞானம்
 பிரமவிசா ரத்தைப்பே ரறியாமார்தர்
 பேரான மாயைதன்னி லழுந்துவாரே.

(97)

அழுந்துவார் தானென்ற ஆங்காரத்தால்
 அவ்வேரைப் பிடுங்காதா ரறியமாட்டார்
 அழுந்துவார் மவுனியென்ற வாசியோர்கள்
 மாசற்ற பிரமவிசா ரத்தைக்கரண்பார்
 மழுந்துவார் பிறப்பில்லை மரணமில்லை
 வாசியுமே சித்தித்த மகத்தோர்க்குத்தான்
 அழுந்துவார் காயசித்தி யோகசித்தி
 எழிலான வாசகித்தி யேத்தந்தானே.

(98)

ஏத்தமாம் ரசவாறி சித்தர்தனை
 இடும்பாகக் காணுமற் நூயித்தாக்கால்
 கூத்தமாம் ரகிகோடி நாகில்விழுவார்
 கொடும்பசிபால் வருமையாற் றியங் குவார்கள்
 நரத்தமாம் நரகமொடு சொர்க்கந்தானும்
 நன்மையு மிதுவெண்டுஞ் சொல்லக்கேளு
 மாத்தமாம் மலத்திலே புழுக்குழாய்கள்
 மகத்தாகச் செளித்ததுபோல் நாகந்தானே.

(99)

தானென்ற கோபம்வந்த முறைமையாலே
 தாக்கான சென்னந்தான் பலவுமாகும்
 தேனென்ற சென்னமதாய்ச் செனிப்பதெல்லாம்
 திகைப்பான கோபமது கொடும்பாவந்தான்
 மானென்ற சொர்க்கத்தின் வழிதானேது
 மகத்தான மாவிடர்க ளாய்ச்செனித்துப்
 பானென்ற முன்செய்தபோ பலத்தினாலே
 பாரபரத்தோ டொன்றில்மகா சுகிர்த்தானே.

(100)

தானுன பூணத்தின் மேன்மைபாரு
 தளிரான தீபம்போற் றுணந்தேகம்
 காளுன கண்டிப்புக் கண்டிடாது
 கத்தியுமோ நடுவோடுங் கைத்தட்டாது
 கோளுன மனவாசி யோடேவொன்றில்
 கூடாத பூணமும் குறிப்பாய்த்தோன்றும்
 காளுன சாவகண்டங் கழுத்திப்போடும்
 கலமான நிர்மலங்கற் பூர்த்தியே.

(101)

கற்பூத் தீபம்போ லொளியுமாகும்
 கடிதான பூணம்வா வென்றேகவும்
 பற்பூம் பாலின்வா சனைதான்போகும்
 பசுவான துன்பமொடு ஆபத்தும்போம்
 அற்பூக் காலமது அழியாதாகும்
 அதிமாய மிசையண்ட மந்தண்டத்தில்
 உற்பூத் தோயவெரி முகத்தருக்கு
 உறவாடல் மெத்தவுண்டு உண்மையாமே.

(102)

உண்மைபாப்ப் பவிவாது யோகந்தானும்
 உறுதியாம் பசுவான நீசருக்குப்
 பண்மைபாம் பாவமாம் பாவிக்குத்தான்
 பவிவாது கொடுசெய்த பாவிக்கொக்க
 வண்மைபாம் மத்திபமாம் புத்தியானேன்
 மருளான மகாயோகி மகத்தாம்முடா
 வண்மைபாய்த் துடிக்கா யேற்றம்பொய்யோன்
 தீடும்பாது மழுப்பினாடு சோபந்தானே.

(103)

தானுன பெண்ணைப்பார்த் தேவ்விச்செல்வோன்
தான்கற்ப வரைதப்பு மப்பாபாவி
தானுன சோகவிகா ரந்தான் சோம்பன்
துணையான முத்தோனைத் தந்ததாயை
சூனான அருவருப்ப தாகவைவோன்
அதிதமாம் வீணார்ப ரானதூரன்
வேனான வெறுமைவெகு துஷ்டமுர்க்கன்
வெரும்பிலுக்குக் குருத்தோஷி பொய்யனாமே.

(104)

ஆமேயக் கிரமந்தா நடங்காக்காமன்
அழும்பனும் எரிமுகத்த னரியபாண்டி
திமைதுடுக் கானசசி யில்லாச்சண்டாளன்
சிவவேடந் தெரிசிக்கிற் தாஷிப்போன்றான்
வாமேவு கோள்பொய்போன் லேபியினன்
மகத்தான யீனாங்கன் வாதிதர்க்கன்
மாமேவு மாங்கிஷமே புள்ளைத்தின்போன்
மதுபாகி யிவர்களுக்கு யோகம்பொய்யே.

(105)

யோகநா லிவர்களுக்கு யீந்தாற்பாவம்
யுபயில்லா மங்கையறா லுழலுவானே
யாகநா லிவர்களருச் சிக்கலாகா
யாரியாய்ப் பிரமகத்தி யனுதும்பாரு
காகநூல் கற்பத்தைச் சூட்டலாகா.
கண்காணாத் தூரத்தே கடிசாயிலு
காகநூல் ஞானத்தே நவிலலாகா
நாட்டினால் நரகெய்தி நலுங்குவாயே.

(106)

நலங்கவே யாருக்குக் கொடுப்பதென்றால்
நாதாந்தி வேதாந்தி ஞானவான்கள்
மலங்கவே அவதூதி தர்மசீலன்
மகத்தான சிவயோகி தவமார்க்கத்தார்
துலங்கவே சுத்ததசை தன்யத்தோர்கள்
சொல்மொழியை மாறாத தூமையாளர்
கலங்கவே கர்மானுஷ்ட டானமுற்றோர்
கற்புடைய மங்கையரைக் கருதார்தாமே.

(107)

தாமென்ற அன்னையப்ப னைப்பூசிப்போர்

தமையதடந்த எளிமோரைத் தற்காப்போர்கள்

வமென்றெவ் வயிருந்தம் முயிர்போலெண்ணி

ஐங்குலோ ரம்புதப்பி விகழ்த்திடாதார்

வாமென்ற வாசியுடன் வாதித்தாடும்

மதியோர்கள் வாமத்தின் வழியில்தீர்போர்

ஐமென்ற உப்பினுட வுப்புப்போலே

அடைந்தோர்க்கு அடக்கலும்போ திக்கலாமே. (108)

போதித்து யோகத்தின் பொருளைக்காட்டிப்

புகழான ஞானத்தின் பொருளைச்சொல்லு

ஆதித்து அமர்த்தாக்கா விதிற்பிழைப்பான்

அள்ளட்டாற் பேயாவான் தஷ்டையின்ற

சோதித்து நான்வரைக்குங் கற்பஞ்சூட்டு

தடியான வாதத்தின் சூட்சுஞ்சொல்லு

காதித்து அருனோடு பொருளுக்காட்டு

கைமுறைபாய்க் குளிகையொன்று சூட்டிரீட்டே. (109)

கீட்டுகின்ற யசபைநிறைத் தழுதக்காட்டும்

கீங்காத பூணத்தை புத்துப்பாரு

நாட்டுகின்ற எட்டுநால் தன்னிற்சேர்த்து

நடித்தமே கண்டத்தே நின்றுகடி

ஆட்டுகின்ற ஆடல்கிறை கதிர்தனக்கே

ஆன்மையகதி றோதுமுனை மூக்கெவ்நின்று

ஊட்டுகின்ற யோகியின்றன் னிடத்தேயோடும்

உதித்ததொரு ஞானியருக் குற்றபதமதுவே. (110)

பதமான மாகத்தர்செத்த முறையைக்கேளு

பதியான அம்புகியின் முழங்கும்பீவன்

நிதமான உறக்கம்நெடு விதியோடல்

நிறைத்தினை யோகக்கொட் டாவியோதல்

இதமான முப்பதற பதமாயோடு

இதமான புரியாட லுவொன்றாக

நதமான நாட்டுநாட் சோனித்து

நாடியே நமன்பதிக்கு சொப்தவாரே. (111)

நாடுயிவ னிறந்தோடி நமனுக்கெய்வார்
 நலமான வாசினிறைந் துள்ளேவாங்கில்
 ஆடுதிரு நடனமும் பலமுங்காணும்
 ஆட்டினுட் குறிப்புற்றான் மேலோக்கிழார்
 நாடுமு லாதாரம் தொந்தோமென்றே
 நவில்தலமா தருகியது சுழிவீனோடே
 பூடுகபா லம்புகுந்து பதத்தல்மேவி
 புகுதுமண்ட லத்திதழா யிரத்தியெட்டே.

(112)

எட்டாக மண்டலமுட் டிக்கனிழந்து
 யிதபாகக் கைகண்ட யோகங்காணும்
 கட்டாகக் கபாலத்தே கடந்துமெய்யைச்
 கதிர்போலே புகையோடி துவாதசாந்தம்
 உட்டாக வுண்டசபை பையறிந்து
 உயாமுக டேறக்க பாலங்கல்லாம்
 இட்டாகக் கடுங்கனலே மிகவுமுண்டு
 யீதெல்லாந் தெரிசனமா மேருங்கானே.

(113)

ஏறுமே லென்றீர்கண் முக்கிலாச்சு
 யேறியே வாசிகொண்டு மனத்தோடுணு
 னுறுமக்கென் றுன்னிநா லுருகும்பாழில்
 ஒளியோடு பூரணந்தான் கோடிபாணு
 தேறுதி பச்சுடர்திக் கெல்லாங்காணும்
 தெவிட்டாத முனைநாசி சிறக்கும்நா லு
 னிறவுரைந் திடுயோகத் தாலேமுட்டி
 மிக்கடந்த பொருட்காணும் ஞானமானே.

(114)

ஞானந்தான் பதநாலாம் ஒளியுமாச்சு
 நலமான வானந்தான் யோகமாச்சு
 பானந்தான் பருமதில் லாறலாகும்
 பரவுமுப்பாழைக்கடந்து பாருதியை
 தானந்தான் பார்க்கபாம் பொருளுமாச்சு
 சாதித்து யேறியவே வெறும்பெரய்யாச்சு
 தோனந்தான் தோத்தரித்துச் சத்திமனோமணியைச்
 சுகமுற்றுப் பூரணத்தைக் கண்டிட்டேனே.

(115)

கண்டிட்டுச் சுழிமுனையில் மவுனமோட்டிக்
 கண்டிடி கிழியிரண்டும் நினைவில்நோக்கப்
 பண்டிட்டு விசம்புளிச் சென்றுதோனும்
 பராபரமா மணித்தாயும் பரிபொன்றிவாள்
 அண்டிட்டு அதிலேறல் வெனியாய்க்காட்டும்
 ஆண்மையாம் போதத்தி லறித்துகிற்கும்
 துண்டிட்டுப் பரத்தினடி தன்னிற்கட்டு
 சுருதிமனோ மணித்தாயும் வாவென்பாளே.

(116)

வாவென்ற சடமெல்லாம் பிரமன்குறு
 மறைந்துநின்ற செத்தாம்சம் மாலின்குறு
 போவென்ற துதிக்குள்ளே புரியஷ்டந்தான்
 புகழான சூட்சுமென்ற தேகக்கேளு
 சேவென்ற கொள்தான் சிவன்றொன்று
 சேர்த்தமேல் வகாசமயேஸ் வார்தாநென்று
 தாவென்ற அகாசமசதா சிவன்தாநென்று
 சார்த்துநின்ற கித்துவதன் மேலுமாமே.

(117)

மேலான கித்துவின்மேல் காதமொன்று
 மிக்கவதின் மேற்சத்தி யொன்றுகேளு
 சாலான யிதன்மேலே சிவன்தாநென்று
 சந்திசிவ னொன்னில் வராட்டியந்தான்
 பாலான வதின்மேலே பனாதாநென்று
 பாரும்ந்த எட்டிலோர் புரியட்டந்தான்
 மாலான எட்டில்திறப் பிறப்புமாச்ச
 வாரான புரியஷ்ட மார்க்கந்தானே.

(118)

மார்க்கந்தான் புரியஷ்டக் கூத்தேகத்து
 மகத்தான கோடிசென்ம மெடுத்தேயாடும்
 வர்க்கபுரி யஷ்டத்தேழ் வரையாத்தோற்றம்
 எங்கும்விரிக் தாடப்பிர பஞ்சமாச்ச
 மார்க்கந்தான் புரியஷ்டப் பாவன்குத்துப்
 பண்பாக விதைபறிந்து கூர்ந்துபாரார்
 தீர்க்கந்தான் பார்த்தறிந்த பெரியோர்தாமும்
 திறத்தோடே தன்வியதின் மேல்நிற்பாரே.

(119)

நிற்பான பரைமேலே முப்பாழ்க்கு
 நீக்கியொன்று வெளிப்பாழா மதுக்குமேலே
 உற்பான வெளிப்பாழாய் நிற்கும்பாரு
 உயர்ந்துமே லதைத்தாண்டி யுரைக்கக்கேளு
 னிற்பான வெளிப்பாழிப்பாழ் லிரைந்துபாரு
 மிகுமுன்று வரைதாண்ட அனைத்தாய்நிற்பாள்
 தற்பான மொழியுடையாள் தமரின்வாசல்
 தனிப்பரந்தான் போதமது வொன்றாய்ப்பாரே. (120)

போதமது தானென்று மவட்கேபாரு
 பூரான தண்டமென்ற தவட்கேபேரு
 சேதமென்ற தவளடுக்க அவளேபோதம்
 சேர்ந்தனுடில் தமர்க்குள்ளே சேரலாதும்
 ஆதமது கண்டவர்க ளகண்டவீதி
 ஆதியில்லை யந்தமில்லை யநிப்போகா
 நேதமது போதமது வென்னசாகும்
 நேறிந்து மனக்குங்கு நேரோட்டாதே. (121)

நேராதென் றிசைத்தகிவ யோகிதானும்
 நினைத்துன்னிப் பரையளவு மோடினாலும்
 காரான பிறவிவந்து பெய்துமெய்தும்
 கருவில்வந்து பிறந்தாலும் யோகியாவான்
 பாரான யளவுபுரி யஷ்டமாச்ச
 பண்பான வரைகடந்து வெளிப்பாழுற்றால்
 ஆரான வெளிப்பாழை யகண்டமென்று
 ஆர்ச்சித்து பார்த்தாக்காற் பிறக்கொட்டாதே. (122)

ஏதென்று யிறக்காம லுதுக்குள்ளின்
 இன்னமொரு வரையேற விதுவேயென்பான்
 வாடுதென்று அதுக்குள்ளே மயங்கியேங்கி
 மற்றுமொரு வரையேறி விதுதானென்பான்
 திடுதென்று வரைதிறந்து அநின்மேலேறச்
 சேர்ந்துநின்ற வுன்மனையை யிதுதானென்பான்
 யாடுதென்று ரவிகோடி வன்னிகோடி
 யநிவான மதிக்கோடி பரிந்துபாரே. (123)

பரிந்துபார் முதற்பாழிற் புதம்புதம்
 .பரிவாகச் சித்தித்தால் வாழியாவான்
 ஏரிந்துபா ரிண்டாம்பா முடுத்திட்டாக்கால்
 எட்டெட்டு மறுபதுகா லானசித்தன்
 முரிந்துபார் மூன்றும்பாழ் புக்கினுக்கால்
 மூச்சான வாசியது பிறந்ததானம்
 கரிந்துகால் பரிந்துபோ மிடமுக்கண்டால்
 கமனடுக்குங் கோண்டிடம் காட்டிடாயே.

(124)

காட்டிப்பார் கிராகாந் தன்னிற்சொக்கி
 கலமாகக் குழைந்துள்ளே புகுந்தாயானால்
 தாட்டிப்பார் தானென்ற நாமம்போச்சு
 சாஸ்திரத்தி லாயாய்த பொருளும்போச்சு
 குட்டிப்பார் கழுத்தியைப்போ லுறக்கமாச்சு
 ஊக்குவார் மாடுபோ லொன்றுக்கானார்
 தாட்டிப்பார் கடம்போகா படல்புகுந்தால்
 தனித்தசுவன் போல்வாழ்வாய் நீயுங்காணே.

(125)

கானவே ஆடியதோர் கூத்தைப்பார்த்துக்
 கருத்துறத்த பின்புதான் வாதம்பாரு
 பாணவே ஆதாம் நோக்கியேறு
 பாதத்தா லாடியதோர் கூத்தைத்தானும்
 கானவே வாசியுட நடப்பைக்கண்டால்
 நடனமாங் கூத்தவயிற் கண்முன்காணும்
 தானவே நடனத்தின் கூத்துக்கண்டால்
 தடித்ததோர் சாவதுவும் பொய்யாயப்போமே,

(126)

போமென்று சொன்னதொரு ஆறுதாம்
 போக்கான தளத்தில்திற்கு மட்சரந்தான்
 ஓமென்ற ஐம்பதட் சாமேயாச்சு
 உத்தமனே யொன்றங்கே காணோங்காளோம்
 ஆமென்ற வாசனை மடுத்துக்கேளு
 அதுவறிந்து சொன்னுக்கால் குருவேயாகும்
 காமென்று அறிபவெனறு லிண்டுக்கெட்டான்
 கலமான லெண்டுக்கெட நாதனாமே.

(127)

நாடுமனப்போ கிறதும்வரு கிறதும்ரெண்டாம்
 நலமான வேறெழுத்து எங்கேயென்றால்
 கோமென்ற குருபதத்தி லயிக்கமாகக்
 கூடியே மருவியின்று ஹூயென்றாகி
 வர்மென்ற வாசியினுற் சிகாரமாகி
 வாசியுட னென்றிடவே சிவகென்றுச்ச
 தேமென்ற வோரெழுத்தால் வாசியாச்ச
 சிவனுச்ச சடமாச்ச அண்டமாச்சே.

(128)

ஆச்சென்ற ஒரெழுத்தாற் கெற்பமாச்ச
 அரகரவுற் பணமுமொடுக் கினமுமாச்ச
 ஓச்சென்ற பெழுத்தாலே ஒளியுமாச்ச
 உள்ளடங்கச் சோதியைப்போல் நந்திநந்தி
 தேச்சென்ற பெழுத்தடங்கிற் சோதிகாணும்
 தேகமுமோ விளக்கொளியாம் சிந்தையில்லை
 தாச்சென்ற சந்திரனும் பானுமொன்றும்
 தயங்காதே சுழிமுனையிற் பேணிக்கூடே.

(129)

கூடவே முப்பாழும் முன்றுவிதி
 குறிப்பாக முன்றையும்நீ கூடிச்சொக்கு
 நாடவே நாலுக்கு எடக்கம்பாரு
 நலமாக வேணிபழு வாகக்கண்ணும்
 ஏடவே தளத்தோடு எழுத்துப்பாரு
 யேறினால் முப்பாழுவ் கடத்தபோகும்
 பாடவே பரத்தில்மனோ மணியாந்தாயும்;
 பரிவான அமுதமொடு பாவிப்பாளே.

(130)

பாவிப்பா ளதுகடந்தால் நிராகாரந்தான்
 பார்த்துமே தெளிந்தபின் பறந்தேயேகில்
 போவிப்பாள் தெளிவான போதபோகம்
 போக்கோடே யென்குருவு மதுக்குட்சென்றார்
 ஏவிப்பா ழிதுகடந்து யேறிப்போனேன்
 யிளைப்பாறி யிதுகடந்து மவுனத்தேறில்
 சோவிப்பாள் சிலம்பொலியிற் புக்கஞானம்
 சுகமெல்லாம் காலாங்கி அய்யர்க்காச்சே.

(131)

அய்யரென்ற காலாச்சி நாதருந்தான்
 அறியாத சிநீபோர்க்கு அறிவுதந்தார்
 உய்யரென்ற உடற்பொருளோ டாவிமூன்றும்
 உதகத்தாற் கொண்டவர்க்குப் பலந்தானென்றேன்
 செய்யரென்ற சிலம்பொலிக்கு ளவரும்வந்தார்
 சாகவைத்து அவர்பதத்திற் சரணஞ்செய்தேன்
 எய்யரென்று எனையாண்டு ஞானக்காட்டி.
 ஏழமைபாம் சஞ்சலத்தை யோட்டினாரே. (132)

சஞ்சலத்தை யேயோட்டி வாத்தக்காட்டிச்
 சார்ந்திடவே யெனையாண்டு ஞானிகைகாட்டி
 மஞ்சலத்தில் வாசியென்ற குதிரைகாட்டி.
 மனமடக்கிப் பூணத்தி னந்தக்காட்டி.
 தெஞ்சலத்திற் சித்தரெல்லாம் பணியக்காட்டி.
 தேசகார மென்குருவும் நடனத்தெய்தில்
 கஞ்சலித்துக் கண்களித்தேன் கருணைகூர்ந்தேன்
 கருணைமைந்த ரென்றுரைத்துக் கடைச்சித்தாரே. (133)

ஆரென்ற புலனறுத்தால் மனமொன்றாச்சு
 அதிகமன வாயுவெனப் பூசித்தோங்கும்
 போரென்ற வாயுமேல் மனதுயேறிப்
 பொற்கடந்து நெற்கடந்து போக்குந்தாண்டி
 கூரென்ற ஆரேடு பதமுந்தாண்டி
 கொடிதான முப்பாழின் போக்குந்தாண்டி
 மாரென்ற மணித்தாயைச் சரணம்பண்ணி
 வைத்துப்பார் காலுக்குள் மருவிப்பாரே. (134)

மருவியே முந்தமுந்தி முலம்பீதான்
 வாசிகொண்டு பாசசெய்தில் மாட்டியேறும்
 உருவியே குதிரையின்மேற் கொண்டாயானால்
 உருப்பான நாடவிட்டா லிலக்கமில்லை
 அருவியே முன்பின்னுங் கீழுமேறும்
 அழலென்ன தழலென்ன மறிதானென்ன
 கருவியே கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும்
 கண்கொள்ளாப் போதகத்தைக் கண்டிடாயே. (135)

கண்டிட்ட மனதாலே தவமுமாச்ச
 கலந்தவுயி ராவதுவும் மனமேயாச்ச
 மண்டிட்ட வாயுமேல் மனமுமாச்ச
 மகத்தான சஞ்சலத்தால் மனம்பேயாச்ச
 அண்டிட்ட திப்போல மனமேசென்று
 அகண்டத்திற் சென்றதென்ற லததானபோதம்
 மண்டிட்ட மனம்விட்டால் ஞானம்போச்ச
 வாசியைத்தான் நமுவவிட்டால் யோகம்போச்சே. (136)

யோகத்தை விடுகாதே மவுனம்பார்க்க
 உற்பனமாய்ப் புத்தியுள்ளா னென்றுசொல்லி
 காகத்தைக் காலாங்கி நாதர்தாமும்
 கடாட்சித்து முன்னேதான் பிராணபாமம்
 மோகத்தை முதிர்ந்தபின்பு மொழிந்தசொல்லு
 முந்தினதோர் மூலத்தி லகாரமீசன்
 தாகத்தை யுகாரமது சத்தியாச்ச
 தனித்திரண்டுங் கூடுவது மவுனமாமே. (137)

மவுனமா மூலத்தை முந்திமுந்தி
 மருவினாற் பளிச்சென்று விங்கக்காணும்
 நிவுனமாம் விங்கமது நந்திநந்தி
 நேராக யெட்டிதமும் விரிந்துகாணும்
 உவுனமா மதைவிட்டுச் சுழிளையோடே
 ஓகோகோ அனாகதத்தின் மவுனமோட்டு
 சவுனமா மசைந்துநிற்க மவுனத்தாலே
 சோமசடை யசைந்தாட நடனங்கானே. (138)

காணமே லேறியாக் கிணையினுள்ளே
 கருத்துணி மவுனத்தே தாக்கிலுக்கால்
 பூணவே சதாசிவன்றான் நடனஞ்செய்வான்
 பூரணமாய்ச் சிவகாமி யிருந்துபார்ப்பாள்
 ஆணவே அவிவிடத்திற் கலந்துநித்தம்
 அணுகின லம்பலத்தி லடையலாகும்
 மாணவே அதைவிட்டு அறிவின்மூலம்
 மறித்தேற வாசியுட முறமைகேளே. (139)

முறைமையா யறிவுக்குள் மவுனமுனி
 முநிர்த்துமனந் தேறமட்டுந் திறமாய்கிலு
 திறமையா யறிவென்று லெளிதோமைந்தா
 தேறினதந் தவறினதும் அதுக்குட்பாரு
 அறிவையா யறிவினுட மூலங்கண்டால்
 அசுடில்லை கற்பூரந் தேகமாச்ச
 சிறுமையாய் நாலைபத்துச் சிவன்தான்வந்து
 திரட்டியன்னக் கொடுக்கையிலே வுண்ணலாமே. (140)

உண்ணலா மென்றுநீத்தம் மூலத்துள்ளே
 உயதியா பொவ்வொன்று யுரைச்சக்காணு
 எண்ணலா மினத்தோடே வரிசையோடு
 யேமாற லில்லாம லேற்றியாடு
 கண்ணலா பட்சாத்திற் கருத்தைவைத்துக்
 கருதுகின்ற மந்திரத்தைச் செபித்துவுண்ணு
 பெண்ணலாம் புலனையவ ரவரிருக்கும்
 போன விட்டில்வைத்துப் பூட்டிப்போடே. (141)

பூட்டிட்டு நாலாக வெளியினுள்ளே
 புகழ்கின்ற சோதியைப்பார் பொருளுந்தோன்றும்
 கூட்டிட்டு ஒவ்வொன்றாய்க் கடந்துகூடு
 கொழுமியதோர் மூன்றான அரையினுள்ளே
 மாட்டிட்டு மேற்கண்ணின் மணித்தாய்பாதம்
 மருவிகின்ற கொலுக்காணக் கண்ணுண்டோசொல்
 மீட்டிட்டு மேலான பதத்தான்சென்றால்
 வேதாந்த முடிவான வெளியுமாச்சே. (142)

ஆச்சென்ற வெளியிருண்ட வெளியேயல்ல
 ஆதியாம் உன்மனத்தாய் விளக்காய்கின்றான்
 ஒச்சென்ற ஒளியென்றான் ஒளியுமல்ல
 ஒகோ கா யிருவருந்தா னென்றில்கின்றால்
 காச்சென்ற நிராகாரம் காணுங்காணும்
 கண்டடனே மனநாணிக் கலந்துபோகும்
 காச்சென்ற விளக்கொளியில் விட்டில்கிழந்து
 மாண்டதபோல் மனஞ்சென்று மருவந்தானே. (143)

மருவினால் முத்திமுத்தி மைந்தாகேளு
 மற்றதெல்லா முத்தியல்ல மருவுமார்க்கம்
 புருவினால் மனஞ்செயித்தாற் போக்குமில்லை
 பூனாட்டால் பேய்க்கூத்தா மெல்லாம்மாயை
 உருவினால் யோகத்திற் சிதுவேமார்க்கம்
 உண்மையாய்ப் பார்த்தபடி யுறுதிசொன்னேன்
 இருவினா விர்தமுறை யேற்றுவாசி
 ஏறாட்டால் யோகமெல்லா மிடுக்குத்தானே.

(144)

தானான நாதவொலி நின்றுவோங்கச்
 சமத்தான பூரணத்தைச் சுழன்றுசொக்கி
 வானான மனமிருந்த நிராகாரத்தை
 வாய்திறந்து சொல்லுதற்கு நாமமேத
 பானான குணமோநிரஞ் சனமோகானேன்
 பாங்கான கரையில்லாப் பதியோகானேன்
 ஊனான மூலத்தில் நின்றுயேறி
 ஓடினே னுற்பணத்தைக் கண்டிலேனே.

(145)

உற்பணமாம் பூரணத்தின் கரையோகானேன்
 உயர்ந்துநின்ற சனகாதி நால்வர்காணார்
 விற்பணமாம் மூலகுரு தானுங்காணார்
 மேன்மையாஞ் சுகர்முதலாய்ச் சித்தர்காணார்
 நிற்பணமாம் நிஷ்களத்தின் கரையைச்சொல்ல
 நிலையான வேதாந்தம் விளம்பக்கானேன்
 அற்பணமாம் மனமோடி காடிச்சென்றால்
 அவடத்தே லயித்துநின்று அமுந்தலாமே.

(146)

அயிச்சுநின்று அமுந்துவது யெவ்வாறென்னில்
 அன்னமிஞ்சி வலுவுண்டா மாண்மைபோல
 அயிச்சுநின்று சொக்குவது யெவ்வாறென்னில்
 சோதியா மமுதமுண்ட தூய்மைபோலக்
 குயிச்சுநின்று அமுந்துவது யெவ்வாறென்னில்
 கோரக்கர் கற்பமிஞ்சுங் கூர்மைபோல
 இயிச்சுநின்று இம்மூன்று மொப்புமல்ல
 பேத்தமாம் ஆனந்தம் போதைதானே.

(147)

தானென்கே பார்ப்பதென்றால் முலம்பாரு
 தருகுறும்ப மிலேச்சருக்குத் தோணுச்சேதி
 ஆனென்கே ஆதார நிலையுங்காணும்
 ஆட்டான முப்பாழுங் கடந்துபோகும்
 கூனென்கே தமர்வாசற் குள்ளேபுக்கில்
 கோடிமதி கோடியி கூறெண்ணுது
 பூனென்கே பூரணத்தின் கரையோகானேன்
 பூத்துடனே காந்தயம்போற் பொருந்தும்பாரே. (148)

பொருந்துவது யெவ்வாறு பென்றுபேசி.
 பெருந்திப முண்டதிரி போல்நெய்யாகும்
 வருந்துவது வருணசலம் ரவியுண்டாப்போல்
 மகானஞ்ச வர்னமுண்ட படிசும்போலத்
 தருந்துவது சலத்தடங்குங் குமிழிபோலச்
 சத்தம்பின் கூடுவிட்டுக் கெட்டாப்போல
 ஒருந்துவது மொடுங்குவது மிதுவேமார்க்கம்
 உத்தமனே மனத்தோடு உண்ணுஉண்ணே. (149)

உண்ணுமுண்மை பானமா தாரமாச்ச
 உண்மையாஞ் சார்த்ததெல்லாம் யோகச்சார்வு
 வண்ணுமுண்மை விவேகமென்ற வாளுமாச்ச
 வாய்திறக்க மவுனமன்றோ மனதுக்கின்பம்
 கண்ணு முண்மை ஞானத்துக் கோடும்விதி
 கவிலாத திடமல்லே மகத்தாம்வீரம்
 புண்ணுமுண்மை பூரணமாம் பொறியைத்தள்ளு
 போக்கோடே மவுனத்திற் பூட்டிநிலே. (150)

நில்லாமல் மடவார்பால் மாயத்தூடல்
 நீரிதையாங் கொள்ளிமையத் தெறும்புபோலாய்க்
 கல்லாமற் காழுகனுய்த் திரிந்திடாதே
 கமதான பாழாசை தொடர்ந்ததென்றால்
 வல்லாமல் விழிகண்டு வலியிற்சிக்கு
 மற்றதுமே சமாதிவிட்டுக் கழன்றுயானால்
 அல்லாம லொன்றுமில்லை நியுக்கெட்டாய்
 அதட்டமிருந் தாலாமென் றறந்துகொள்ளே. (151)

கொள்ளவே கெவுனமதாய்ப் பறந்தமார்க்கம்
கூறுகிறேன் துணைதூர மேகிவந்தேன்
மெள்ளவே பொதிகைமலை சென்றபோது
மேலான முனிசித்த நிருக்கக்கண்டு
உள்ளமகிழ்ந் தொவ்வருவ றெழுந்தபோற்ற
உவந்துமே யானுமவர் களையும்போற்றக்
கள்ளமிலா தவர்கள் தனித் தனியேயோகம்
கடுமையாய்ச் செய்துபெற்ற ஞானமாமே.

(152)

ஆமப்பா ஞானமெல்லா மெனக்குச்சொன்னார்
அவர்களுக்கு அந்தரங்கம் யானுஞ்சொன்னேன்
வாமப்பா அகஸ்தியமா முனிவர்தானும்
மகிழ்ந்தென்னைப் போதரிஷி யென்றழைத்தார்
தாமப்பா பாட்டர்திரு மூலரென்னைத்
தான்ஞான ரிஷியென்றார் மற்றோரெல்லாம்
ஓமப்பா யோகமஹர் ரிஷியென்றார்கள்
ஓகோகோ அவர்களிடம் விடைபெற்றேனே.

(153)

பெற்றேனே பேரதனைப் பெற்றுக்கொண்டு
பெருமையுள சதூரிகிரி மலைக்குமேலே
நற்றேனே பாய்ந்தோடும் அருவியோடை
நாற்புரமுந் தானுண்டு நானுஞ்சென்றேன்
பற்றாசை யில்லாத சட்டைநாதர்
பலம்பெற்ற கோரக்கர் தன்னைக்கண்டு
கற்றேனே முலிகையு மவர்க்குச்சொன்னேன்
கண்டவருக் குற்றதிது பலிக்குந்தானே.

(154)

பலிக்குமே நினைத்ததெல்லாக் கலிகாலத்திற்
பலங்கொண்ட தெய்வமகா விங்கர்தன்னைச்
சலிக்காமற் கண்டுதெரி சித்தபேர்க்குத்
தனையொடு சகலபாக் கியமுண்டாம்
ஓலிக்குமே உலகத்தார்க் குதலிமெத்த
உண்மையாம் சுந்தரனு மங்கேபாரு
சொலிக்குமே சதூரிகிரி மலையைப்பற்றி
சொன்னாரென் னையர் நூல் காட்டினேனே.

(155)

காட்டியே அவர்களிடம் விடையும்பெற்றுக்
 கனமதிற் கெவுனமதாய்ப் பறந்துசின
 காட்டிலே சென்றிருந்தேன் அங்குற்றோர்க்கு
 காற்றொழிவாக் கற்றுவைத்தே னருமையாக
 விட்டிலே சித்துகளை யாடச்செய்தேன்
 வினையாட்டாய் மலைவனத்திற் சஞ்சரித்தேன்
 பாட்டிலே உபதேச மிதனைச்சொன்னேன்
 பார்ப்பவர்க்கு மெய்ஞ்ஞானம் பவிக்குந்தானே. (156)

போகர் உபதேச ஞானம் ஈடுபு.

மு ந் தி ந் து.

போகமகா ரிஷிஸ்வரர் ஞானசாஸ்திரங்கள் நம்மிடம் அநே
 கம் ஒலையேட்டுப்பிரதிகளிருப்பினும் தற்போது இதிற்கிலகை அச்சிட்
 டிருக்கிறோம். மற்றவைகள் இரண்டாம்பாகத்தில் வெளியிடக்கூடும்.

திருப்பழனிமலைத் திருப்புற்றோக்கிய ஸ்ரீபோகமகாரிஷிஸ்வர
 ஸ்வாமியவர்கள் ஆதின ஆச்சாரம் கைலாச பரம்பரை 225-வது பட்டம்
 ஸ்ரீ தேண்டாயுதபாணி ரிஷிஸ்வர சுவாமி யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய
 ஈட்டுப்பிரதிகன்படி இந்தசாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குருவே துணை.

நாற்பத்தமுன்றாவது

காலாங்கிநாதர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

உபதேசஞானம் நச.

ஆதியென்ற ஜோதிரிஷி பாதங்காப்பு
 அனாதியென்ற சுயரூப வடிவேகாப்பு
 நீதியென்ற பராபரியாள் பாதங்காப்பு
 நிச்சயமாய் நாதர்த வெளியேகாப்பு
 கோதில்லா மகரிஷிகள் முதலாயுள்ள
 கோடான கோடிசித்தர் பாதங்காப்பு
 சோதியென்ற பாவெளியைக் கருத்துள்ளவைத்து
 சொல்லுவேன் ஞானமுடன் யோகந்தானே.

(1)

போகரிஷி யுந்தனுக்குச் சொன்னதூலை
 உலகமதில் வெளியிலே விட்டிடாதே
 ஏகமதாய் வயித்தியமா யீரமுஞ்சொன்னேன்
 இயல்பாக ஞானசாத் திரமுந்நூறும்
 சாகசமா யுன்றனுக்குச் சொல்லிவைத்தேன்
 தன்மையுடன் நன்றாகத் தெரிந்துபாரு
 பாகமுடன் ஞானமுப் பத்துநாலும்
 பசுமுட னுன்றனுக்குச் சொல்லுவேனே.

(2)

பச்சமுடன் காலாங்கிமுனியேயென்று
 பரிவுடனே மகரிஷிக ளாசீர்மத்தில்
 இச்சையுட னின் னூலின் மகத்துவத்தை
 இயம்பிடவே வேணுமென்று காத்திருந்தார்
 அச்சமய மவர்களுக்கு இந்தஞானம்
 அறிவுபெறச் சொல்லிவைத்தே னருமையாக
 எச்சமயத் தோர்க்குமிந்தச் சாத்திரத்தை
 இயல்பாகத் தெரியவென்றே இயம்பினேனே.

(3)

இயம்பினேன் ஞானநிஷ்டை யோகந்தன்னை
 இதுபோது மென்றவர்க ளியம்பிப்போனார்
 சயம்பாக உன்றனுக்கு அநேகநூலைத்
 தோனவே சுருக்கமதாய்ச் சொல்லியிட்டேன்
 ஜெயம்பெறவே இந்நூலின் மகத்துவத்தைத்
 தெரிந்துகீ யாருக்கும் வெளியிடாதே
 நயமாக விந்நூலைத் தெரிந்ததாலே
 நவகோடி சித்தர்பக பதியென்றாரே.

(4)

பதிபான கமலமடா அண்டத்தாதி
 பாதாதி கேசமுதல் நன்றாய்ப்பார்த்து
 விதிபான யெழுத்தறிந்து கமலக்கண்ணால்
 மெஞ்ஞான தீபமதை வேண்டிக்கொண்டு
 கெதிபான மோகமுமென்று நடுவேகின்று
 கேசத்தின் சிலம்பினுட நாதங்கண்டேன்
 மதிபான மதிதனையே ரவியிற்சேர்த்து
 மகத்தான சிவயோகத் திருந்துபாரே.

(5)

இந்நூலை பெற்றுமன துறுதிகொண்டு
 யேகாந்த மூலமதின் சுடரிற்சென்று
 விருந்திடுமே காட்சுத்தைப் பார்க்கும்போது
 விளம்புதற்கு அரிதான சோதிபோல
 வருந்தியந்த முக்கோண வட்டமீதில்
 மார்க்கமுடன் கண்டனடா மௌனத்தாயை
 அருந்தவமா யவன்பதத்தைப் பூசைபண்ணி
 ஆதியே காஷாத்தை யறிந்தேன்பாரே.

(6)

பாடப்பா யோகமென்றக் காத்தைக்கொண்டு
 பருவமாய்த் திசைநாதங் கண்டுதேறி
 கோப்பா நின்றபொரு ளொன்றேருகுகும்
 விவரறிந்த மூலமடா வாசிவாசி
 ஆடப்பா அறிவார்கள் லாகிநேர்மை
 அடக்கின்ற போதமடா ஆயிஆயி
 தோப்பா அகியென்ற வன்னியாலே
 தேறுவதால் நின்றேகம் பிரமமாச்சே.

(7)

ஆச்சப்பா தேகமென்ற பிரமந்தானும்
 ஆதியே காசுநாமென் றற்ற்துகொண்டு
 மூச்சப்பா பேச்சாடி நின்றசப்தம்
 முழங்கிநின்ற சப்தமது அடங்கும்விடு
 பேச்சப்பா பேசாமல் மௌனவிடு
 பேரண்ட மானதொரு வீட்டிலேதான்
 நீச்சப்பா நிலையாத வன்னிவன்னி
 நிசமான வன்னியடா யேகமாமே.

(8)

ஏகமென்ற வன்னியடா மூலவன்னி
 யேகார்த வன்னியடா ஆவியாச்ச
 பாகமென்ற ஆவியடா சீவனாச்ச
 பதிவான சீவன தாரமாச்ச
 ஆகமென்ற ஆதாரம் பிரமமாச்ச
 அரகரா பிரம்மென்ற லார்தான் காண்பார்
 யோகமென்ற வாகியடா சிவயோகந்தான்
 ஒளியான தீபமடா யேகமாமே.

9)

ஆமப்பா யேகமென்றால் மூலாதாரம்
 ஆனதொரு பீடமடா அண்டமாச்ச
 தாமப்பா தன்னிலையாய் நின்றஅண்டம்
 சார்வான அண்டமடா கமலமாச்ச
 காமப்பால் கசிந்தொழுதுங் கமலமீதில்
 கால்வாசி வாசியென்ற சர்ப்பமீதில்
 நாமப்பா சரமேத்தி யண்டஞ்சுத்தி
 நாதாந்த பூரணத்தைக் கண்டேன்பாரே.

(10)

கண்டதொரு காட்சியென்ன அண்டபிண்டம்
 கருவான ரவிமதியுஞ் சேர்ந்தமூலம்.
 ஒன்றான மூலமடா மவுனபீடம்
 ஒங்காடக் கம்பமடா நந்திவிடு
 பண்பான வீடறிந்து சுழினைமேவி
 பார்மகனே போதமென்ற ஞானத்தியைக்
 குன்றான தீயதுதா னுந்தியுந்தி
 குருவான செந்தியடா சிகரமாச்சே.

(11)

சிகரமென்ற வாசியடா மகாரத்துள்ளே
 சென்றுசதா சிவத்துடனே சேர்த்துகொண்டு
 நகரமென்ற பிரமாவே நான்தானென்று
 நாதாந்த பூணமா யேகமானார்
 அகாரமென்ற உகாரமடா பெட்டிரண்டும்
 அடங்கியது மொன்றான பாததிச்சை
 மகாரமென்ற மவுனமடா வாலீவாலீ
 மகத்தான ஆசியடா யேகமாச்சே.

(12)

ஏகநீர மயமான சோதிமூலம்
 எழுத்தேகம் பூணமாய் நின்றமூலம்
 ஆகமென்ற மூலமடா ஆயிஆயி
 அட்டாங்க யோகமதுக் காதியாகும்
 வேதமென்ற வாசியதக் குயிராம்வன்னி
 வேதாந்த வன்னியடா மூலத்தீதான்
 பாகமென்ற முதலதுவே மூலாதாரம்
 பாரபரமாய் நின்றகண பதிதான்பாரே.

(13)

பாரான கணபதிதான் பேகரூபம்
 பத்திகொண்ட மூலவன்னி பிரமபீடம்
 நோன வன்னியென்று லஞ்சமொன்றாய்
 நிறைந்துநின்ற மார்க்கமடா யார்க்குந்தோனா
 உரான பிரமமடா விந்துவிந்து
 குருவான விந்துவடா தண்ணீர்தண்ணீர்
 மாநாத கெழுகையடா தண்ணீர்தண்ணீர்
 மந்திரமா யுருவேற மார்க்கக்கேளே.

(14)

மார்க்கமென்ன சொல்லுகிறேன் மநிபாங்கெக்கை
 மனதுரிமை யானமதி கங்கைதன்னைத்
 தீர்க்கமுள்ள செடமான வயிலுள்ளே
 சேர்ந்துநின்ற மார்க்கமடா சொல்லக்கேளு
 ஐர்க்குநது ஷுபாயாதே மைந்தாமைந்தா
 அரார மதிகதிரி டைங்குஞ்சோதி
 பார்க்கவென்று லேசாலும் பாரமில்ல
 பத்திகொண்டு மதிகதிரிற் பாச்சவாயே.

(15)

பாச்சுவது யென்னவென்றால் மகனேகேளு.

பக்குவமாய்க் கெங்கையென்ற தண்ணீர்தன்னை
தாச்சியில்லா வயலூரா மடைதிறந்து

தயங்காம லாறுமா நிலத்திற்பாச்சு
காட்சியென்ற கண்காட்சி தன்னுல்மைந்தா
கனமான நிலமாறுங் கனகமாகும்
மூச்சான வாலையது அண்டத்தள்ளே
முக்கியமாய் நின்றசிவ யோகமாமே.

(16)

யோகமென்ற சிவயோக மார்க்கமுன்னம்.

உறுதியே காட்சரத்தி னுண்மையாகும்
தேகமென்ற அஞ்சபஞ்ச பூதமொன்றாய்ச்
சேர்ந்துநின்ற வருவாரம் யோகபாச்சு
ஆகமென்ற தேகமதுக் குறுதியென்ன
அரகரா விர்துவென்ற அமுதசாரம்
பாகமென்ற சாரமதி னுறுதிக்கொண்டார்
பத்திகொண்ட தேகமறி முத்தியாச்சே.

(17)

முத்தியென்ற மோட்சமது யென்னவென்றால்

முனையான சுழிமுனையென் முக்கோணத்திற்
பத்திகொண்ட மூலவன லதிலேசென்று
பதிவான புருவநடுக் கமலமீதில்
சித்திகொண்ட தீபமடா முத்திமோகும்
சிவசிவா சிவபஞ்சு!ட் சரத்தின்கூறு
சத்தியமாய்ச் சரமறிந்து மாறாமற்றான்
தாயான வாசியது தயங்கிப்போச்சே.

(18)

தயங்கிமன முழன்றுசட முடையாமற்றான்

தன்னகமாய் நின்றதொரு மூலத்தியை
இயங்கியதோர் வாசியை லாதிபூதி
யெழுந்ததொரு ஆவியடா மாயாரூபம்
தியங்காத ரூபமதைக் காணவென்றால்
திருவான புருவமத்தி தீபந்தன்னில்
மயங்காமல் நீநிலைத்துப் பார்த்தாயானால்
வாழலாம் வெகு கோடி காலந்தானே.

(19)

தானுன தீபமது பொன்னவென்றால்
தன்னநிலை அறிவான போதம்போதம்
தேனான போதமது அமுதபோதம்
சேவசா சாக்கெனல்லாம் ஜெனித்தபோதம்
கோனான குருநிருந்த நாதமான
குருவான சத்தமடா மாயாரூபம்
ஊனான ரூபமதை பாட்டிவைத்து
ஓரொழுத்தாய் நின்றதொரு ஆயிதானே.

(20)

ஆகியென்ற பிராணனது புருவமீது
அடக்கினால் மறுபிறவி யுண்டாம்பாரு
ஆகியென்ற பிராணனது முக்கானத்தி
லடக்கினால் மறுபிறவியில்லை
ஆகியென்ற பிராணனது மூலத்துள்ளே
அடக்கினால் வெளிப்பாளியா யமர்ந்துவிற்கும்
ஆகியென்ற பிராணனது அறுகோணத்தில்
அடக்கினால் வெளியோட வெளியாய்ப்போமே.

(21)

வெளியான பிர்மாதி லோகத்துள்ளே
வேணபடி திரிவார்க னொன்றேருட்சம்
வழியான ருட்சமது பென்னவென்றால்
மார்க்கமுடன் சொல்லுகிறேன் அகாரதிட்சை
ஒளிபான தீட்சையிலே மனதைவைத்து
உறுதியுட னமுதாச பானங்கொண்டால்
கழியாது தேகமது காந்தியீறுங்
கருணையுட னெங்காளும் வாழலாமே.

(22)

வாழ்வதற்கு அமுதாச பானங்கொண்டால்
வாசியென்ற ஆயிபது பிரகாசிக்கும்
காலவைக்கு மேவலுக்குங் கண்ணெங்கும்
கமலமல வமுதாசங் கசிந்துகாணும்
மேல்வெளுக்கும் மெய்ஞ்ஞான தீபங்காணும்
மெய்ஞ்ஞான தீபமது தெரியாதையா
ஆள்வதற்குக் குருபுதவி யதிகமுண்டாம்
அகாமமென்ற மந்திரத்தை யறிந்துமாறே.

(23)

மாறும்வித மறியாம லுலகமெல்லாம்
மாண்டுதடா மறியக்க மானதாலே
தேறுவது யின்னமொரு செய்திகேளு
திருவான பிராணயக் கருவைச்சொல்வேன்
நேறுவது சுழிணையிலே மனக்கண்ணாடி
நினைவாகி சிகரமதில் ரேசிரேசி
சேருவது வகாரமதாற் பூரிபூரி
சிந்தைகண்டு கண்டமதி லக்கென்றுணை.

(24)

ஊணுவது கண்டமதி லக்கென்றுணி
புறுதிபுள்ள கும்பகமென் மறியலாகும்
தோணுவது சிப்பெனவே ரேசகமதாகும்
துருவமுடன் வாடுவனவே பூசகமதாகும்
ஆணுவது அங்கெனவே கும்பகமேயாகும்
புத்தியுடன் சத்தியமாய்க் கண்டுதேர்ந்தால்
ஆணுவங்க ளற்றுதடா வாசியீறி
அறிவான தீபமடா ஆவிபாரே.

(25)

பாரப்பா பரப்பிரம் பிடந்தன்னில்
பதியான மனோமணியைக் கண்டுபோற்றி
நேரப்பா சுழிணையிலே மனக்கண்ணாடி
நினைவறிந்து ருத்திரனைக் கண்டுபோற்றி
ஆரப்பா அறிவார்கள் சொல்லக்கேளு
ஆதியென்ற அட்சரத்தால் சிம்,றிங்,கென்று
தேரப்பா மனதறிவாற் செபிக்கும்போது
சிந்தைமன மொன்றாகத் தெளிவாய்நிலே.

(26)

தெளிவான மனதறிவால் மைந்தாரீயும்
திருவான புருவமையத் தெளிவினாலே
நெளியாமல் விபூதிதனைக் கையில்வாக்கி
நேர்மையுடன் கிருத்தமதாய் நிறுத்திமைந்தா
ஒளியான சுழிணையிலே மனதைவைத்து
உகந்துநீ சிம்,றிங்,கென் றுருவேசெய்து
விழியான தெளிவான விபூதிதனை
மெய்க்கநீ சகலசித்தும் விளையும்பாரே.

(27)

பாப்பா சித்தினுட மகிமைகேளு
 பதிவான விபூசதன்னை நியானம்பண்ணி
 காப்பா சற்குருவை மனதிற்கொண்டு
 கருணையுள்ள விபூசிதன்னைக் கடாசுரித்தாக்கால்
 விரப்பா கொன்றதொரு நோய்கள்திரும்
 விஷமுதலாய்க் கசனோய்கள் விட்டுப்போகும்
 நோப்பா நின்றபொரு டன்னிவேண்டி
 நிச்சயமாய் நின்றபிணி நீறும்பாரே.

(28)

பாரான சிவமகிமை தனக்குமைந்தா
 பத்திகொண்டு முகப்பிணியைப் பகரக்கேளு
 நோன விந்துசந் தன்னிவாங்கி
 நிச்சயமாய்ச் சுத்திசெய்து வைத்துக்கொண்டு
 போன பிரிதியியாம் நாதச்சுண்ணம்
 பிரிமமுடன் நவநீத மாகச்செய்து
 விரான விந்துசந் தன்னில்மைந்தா
 வேதாந்த நவநீதஞ் சரிமாய்ச்சேரே.

(29)

சேர்த்துநன்றாய்க் கல்வமதில் வைத்துக்கொண்டு
 சிவசிவா கமலாசந் தன்னில்நீயும்
 காத்துநன்றாய்க் கையதனாற் பிசைந்துபாரு
 கருவான நாதவிந்து ஒன்றாய்க்கூடி
 பாத்திபனே மெழுகதுபோற் நிரண்டுபோகும்
 பதிவான அம்மணிக்குத் தமர்தான்செய்து
 தோத்திரமாய்ச் சற்குருவைத் நியானம்பண்ணிச்
 சுத்தமுள்ள கெங்கைதனில் வைத்துக்காரே.

(30)

காத்துநன்றாய் மறுதினத்தி லெடுத்துப்பாரு
 கண்மனையே கெயினாச குளிகையாகும்
 பாத்திபனே குளிகைமணி தன்னிவாங்கிப்
 பத்தியுள்ள செபமால் மாகச்செய்து
 தோத்திரமாய் முனாமணியைத் தொழுதுகொண்டு
 சுத்தசெப மாலுதனாக் கையில்வாங்கிச்
 சாத்திரத்தின் பாகமதாய்ச் செபமேசெய்தால்
 சதாகோடி மந்திரமுஞ் சித்தியாமே.

(31)

சித்தியுள்ள செபமாலை முத்திமோகும்
 சிவசிவா நாதவிந்து சேர்ந்ததாலே
 முத்தியுள்ள மோகும்மது ஆச்சுமைந்தா
 முகமணியே தங்கமணி யங்கமாச்சே
 சத்தியமாய்க் கொங்கணவ னுபதேசித்த
 தன்மையினால் ராஜரிஷி கடேசியானேன்
 பத்திகொண்ட சிலம்பொலியைக் கண்டதாலே
 பரராஜ ராஜரிஷி யென்பார்பாரே.

(32)

பாரப்பா ராஜரிஷி யாறியந்தம்
 பரமான முக்கோண சிகரவீட்டில்
 நேரப்பா யிருந்தாசு ஆண்டுகொண்டு
 நிலையான புருவமையச் சுழினைக்கேகி
 மேரப்பா அண்டபதந் தன்னிலேதான்
 மெஞ்ஞான தீபமதை மெய்யுட்கொண்டு
 தேரப்பா மனந்தேறி மூலாதாரம்
 சிவசிவா ஆதாரம் நந்திவிடே.

(33)

வீடறிந்து நந்தியுட மரபிற்சென்று
 வேதாந்த சிவதபங்கள் செய்துகொண்டு
 கூடறிந்து பிர்மாவைக் கண்டுபோற்றிக்
 குறப்புடனே மாலினுட கூட்டிலேகி
 நாடறிந்து ருத்திரனைக் காணவேண்டி
 நாலான காலறிந்து வாசியேறி
 குடறிந்து முச்சுடிற் செல்லும்போது
 சுழல்காற்றி லகப்பட்ட துரும்பானேனே.

(34)

காலாங்கிநாதர் உபதேச ஞானம் ௩௪
 மு த் தி த் து.

—o—o—o—

மதுரை தென் திருவாலவாயன் கோவிலிலிருக்கும் இருளப்பையா
 வென்ற சிவஞானத்தையா அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதி
 யின்படி இந்தசாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
குமான் முனை.

தாற்பத்து நான்காவது
காலாங்கிராதர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞான குஸ்திரம் உக

திருவுமை பாதம்போற்றிச் சித்தர்கள் பாதம்போற்றி
அருவுரு வாகிசின்ற ஐங்கா னடிபைப் போற்றிக்
கருவதாம் தால்கட்கெல்லாங் கைநெல்லிக் கனியதாகும்
குருவதா மிருபத் தஞ்சின் வகைதனை யறிந்துகடே.. (1)

உடாத சூதங்கட்டக் குறுக்கறி லென்று சொல்வேன்
தேடாத வாதத் துக்குச் செயமான பெலவானாகும்
நாடாருஞ் சூத ராஜன் நலங்கிய நிமினை ராணி
ஒடாத தனத்து ராஜன் ஒங்கிய வங்கமென்னே (2)

வங்கத்தைக் கண்டால் சூதம் வாய்சோர்ந்து கையுஞ்சோர்ந்து
பங்கத்தின் மாபைப்போக்கிப் பதையாமற் சாகும் சாகும்
சங்கத்தின் கையுற் றிக்கும் சிறுகெஜ மாச்சுதப்பா
பங்கத்திற் பங்கம் பிள்ளும் பண்ணியே கொல்லுந் தானே. (3)

தானென்ற வங்கச்சண்ணம் சாற்றுவேன் கடிசாய்க் கேளு
வானென்ற வங்கமொன்று வைத்துநீ சட்டிக்குள்ளே
கானென்ற பச்சைச் சூதங் காட்டதில் நாலுக்கொன்று
கோனென்ற யிணக்கன் சுண்ணங் குறியாகச் சமனாய்த் தூக்கே. (4)

தூக்கியே வைத்தும் கொண்டு ககமாக உருகும் போது
தூக்கியே போட்டுப் போட்டுத் தயங்காமற் கிண்டு கிண்டு
சூக்கிய சோறு போனே அடக்கலும் பொடியே யாரும்
வாக்கியே நிறுத்துக் கொண்டு வாள்பூரம் முக்கால் சேரே (5)

சேர்த்துநீ கருவை வார்த்துத் திறமாக அறைத்து வில்லைப்
பேர்த்துநீ உலா வைத்துப் புகழ்பெற ஆதிப் போடு

ஆத்துரீ சுண்ண மாகும் அதிற்பாதி வீரம் போட்டுக்
கோத்துரீ யரைத்து நன்றாய்க் குறுகிட வில்லை கட்டே.

(6)

கட்டிய வில்லை தன்னைச் சுடுகவே தனலில் வைத்து
ஒட்டியே லுதிப் போடு வுறுதிகாண் வங்கச் சுண்ணம்
மட்டியா மாண்ப ரேகேள் மாட்டிடு சூதத் துள்ளே
கொட்டிய தயிர்தா னுகுங் குமுறவும் ஊறுங் காணே.

(7)

காணிந்த வங்கச் சுண்ணங் களஞ்சிடை கருவை வார்த்துத்
தோணிந்தத் துருடி யெட்டிற் சுகமாகப் பூசு பூசு
பூணிந்த லூரல் போகும் பொருந்திய வருவாய்க்கட்டும்
வாணிந்தக் கணலி லூது மகத்தான சுண்ண மாமே.

(8)

ஆமிந்தச் சுண்ணத் தாலே அஞ்ஞாறு குளிகை யாகும்
ஆமிந்தச் சுண்ணத்தாலே அடங்கலுஞ் செயிக்க லாகும்
ஆமிந்தச் சுண்ணத்தாலே ஆடலாம் சகல வேதை
ஆமிந்தச் சுண்ணத்தாலே அடங்காத மணித்தா யாமே.

(9)

ஆமிந்த வங்கச் சுண்ண மாடிடும் வித்தை கேளு
காமிந்த நிமினை மேலே கட்டுநீ யிடைக்குப் பாதி
போமிந்த ரவியிற் போடு புகழ்பெற லுது லுது
ஓமிந்த நிமினை தானு முருவாகச் சுண்ண மாமே.

(10)

சுண்ணத்தின் மார்க்கஞ் சொல்லத் துணையாது யென்னு லப்பா
பண்ணத்தில் நிமினைச் சுண்ணம் பாச்சிடு சூதத் துள்ளே
கண்ணத்தி லாணும் பெண்ணுங் கபளித்து முத்த மிட்டு
ஒண்ணோத்து மெண்டுஞ் சேர்ந்து உருவாகக் கட்டும்பாரே.

(11)

பாருமே நிமினைச் சுண்ணம் படுமுன்னே யெல்லாஞ் சாகும்
கோருநீ சவாதி னோடே குளப்பியே கரத்தில் வைத்துச்
சாருநீ சரக்கைத் தொட்டுத் தனித்தனி லோகத் தூட்டு
ஆருநீ யுரைசெய் யாதே அடங்காத பொன்னு மாமே.

(12)

பொன்னுமா மாத்துத் தானும் புகழாக யிருபத் தஞ்சு
பன்னுமாம் நிமினை தானும் பராபரை நாதம் பார்த்துச்
சென்னுமாஞ் சூதந் தன்னைச் சேவிக்குந் திசைக ளெட்டும்
துன்னுமா மாந்தி யோடுஞ் சரமுறைச் சுயமு மாமே.

(13)

சுயமான யீயம் முன்றிற் சூட்டிடு சூதெமான்று
வயமான கரண்டிக் குள்ளே மருவியே யுருகும் போது
சுயமான யீணைக்கன் கண்ணந் தாக்கியே சமனாய்ப் போட்டுச்
சொயமாகக் கிண்டு கிண்டு தூக்கியே பெடுத்து வையே. (14)

வைத்திட்ட யீடைக்கு முக்கால் மாட்டிபூ ரணமான் தன்னைப்
பைத்திட்ட கருவா லாட்டிப் பதறாமல் யில்லைபண்ணிக்
கைத்திட்ட மாக ஐது கடுஞ்கண்ண மாரு மப்பா
தைத்திட்ட கண்ணம் பாதி தாக்கி யீரஞ் சேரே. (15)

சேர்த்தியே விடலை பண்ணிச் சீகரீவ யுலர்த்தி யூது
போத்தியே கண்ண மாரும போக்கதில் மெத்த மெத்தக்
காத்தியே புலிதா னாட்டைக் கவ்வின் வாறு போலே
சேர்த்திலே வுப்புப் போலத் துடியாமற் சூதஞ் சாமே. (16)

சாமிர்தச் சூதம் போலத் தனித்தனி சாக்க தெல்லாம்
தாமிர்த வகையைக் கண்டு தாயெனக் கருவிச் செய்தாள்
ஓமிந்த மூலத் துன்றே வுதிக்கின்ற கந்தி சொல்ல
வாமிர்த மூர்த்தி தானும் வகையெல்லாம் வழங்கி னாரே. (17)

வழங்கிய யீயம் போல வரிசையாய் நாகம் வைத்துத்
தழங்கியே முடித்தா யானும் றணிப்புவி நாகச் கண்ணம்
முழங்கிய சூதத் திட்டு மூர்ச்சித்துச் சூதஞ் சாகும்
அழங்கிய பாசா னைக்க னறுபதுங் கட்டுந் தானே. (18)

தானென்ற நாகச் கண்ணஞ் சாத்திடத் தங்க மேலே
வேனென்ற தங்க மூன்றும் விளங்கிய கண்ண மொன்று
கானென்ற கருவாற பூசிக் கனக்கலே வாட்டி யூதி
வானென்ற தங்கந் தானும் மலர்ந்தது கண்ண மாமே.. (19)

கண்ணத்தைக் காணக் காணச் சூதத்துக் கிடுப்புப் போகும்
மெண்ணத்தைத் தொட்டாலுந்தா னேறிப்போய் வேதை யோடும்
பண்ணத்தைச் சாக்கை யெல்லாம் படுமுன்னே சாகுஞ் சாகும்
கண்ணத்தை யெவையுக் கேத்த கடுஞ்கண்ணந் தங்கம் பாரே. (20)

பாசா னைக்க னறுபதுங் கட்டுந் தானே
தாமிர்த வகையைக் கண்டு தாயெனக் கருவிச் செய்தாள்

வாருநீ சமனாய்ச் சூதம் வளமான கரண்டிக் குள்ளே
கோருநீ யிணங்கன் சுண்ணங் குமட்டியே மூன்றும் போடே. (21)

போட்டுநீ கிண்டு கிண்டு பொடியாகும் பாரு பாரு
காட்டுநீ யிடைக்கு முக்காற் கற்பூரச் சுண்ணம் போட்டு
மாட்டுநிச் சாரச் சுண்ணம் வளம்பெற விராகன் மூன்றும்
கூட்டுநீ கருவா லாட்டு குறையாமல் வில்லை பண்ணே. (22)

பண்ணிய வில்லை தன்னை பக்குவ மாக ஊது
புண்ணிய வானே யானாற் பொருமாது சுண்ண மாகும்
எண்ணிய படியே எல்லா வவிழ்தமு முடிக்க லாகும்
கண்ணிய சுண்ண மூன்றும் கருத்துளோரக் கிதனை யோதே. (23)

ஓதிட வகிலத் துள்ளே உயர்வுள சுண்ண மாகும்.
காதிட சூதத் துள்ளே காட்டுமுன் கொண்டு போடு
ஊதிட அண்டத் துடே வருகிய மெழுக தாகும்
ஆதிட சுண்ணம் பட்டா லறுபத்து நாலுஞ் சாமே. (24)

சூகிற முறைமை யெல்லாம் சாற்றுவே னப்பா கேளு
வேகிற வீட்டுக்குள்ளே விழுந்தவன் பிழைப்பா னோசொல்
ஆகிற சரக்கதொன்று அப்பனே கட்ட வேண்டிற்
பாகிற அண்டத் தோட்டைப் பச்சைதான் சொன்னேன் போடே ()

போட்டுநீ சுண்ணத் தோடே புகழாக அரைத்துக் கொண்டு
நீட்டுநீ பாசா னத்தில் நிலைக்கவே பூசிப் பூசி
ஆட்டுநீ யிணங்கன் தோறும் அதுக்கது பச்சை கூட்டி
ஊட்டுநீ வாட்டி வாட்டி ஆதிடச் சுண்ண மாமே. (26)

ஊதிடச் சுண்ண மாகும் ஊதாட்டா லுருகி நிற்கும்
வாதிட வந்தா னென்றால் வாதாடி வேதை யோடும்
சூதிட வீாதி வந்தாற் சொட்டொன்று போட்டு ஆடு
கோதிட வங்கம் நாகம் கூடிய ஆண்மை தானே. (27)

தானென்ற மூன்றி னாலே தனித்தனி சூதங்கட்டும்
தானென்ற மூன்றி னாலே சகலமும் வேதை யாகுந்
தானென்ற வேதை யாலே தனிக்கட்டுச் சுண்ண மாகும்
தானென்ற மூன்றை விட்டுத் தயங்கினுர் வாதி பாசே. (28)

வாதிக்கு முக்குக் குச்சி வங்கமும் நாக மப்பா
 வாதிக்கு முக்குப் போகும் மருவிய சசந்தா னப்பா
 வாதிக்கு முக்குப் போகும் மருவிய தருசு ராஜன
 விதிக்கு வரநாட் போகும் விளக்கிய சாரந் தானே.

(29)

காலாங்கி நாதர் ஞானகுஸ்திரம் உக

மு ந் தி த் து.

—K(X)—

மதுரை வடக்குமாகி விதியிலிருக்கும் பாத்திர கியாபாரம்
 உ. ரா. ம. கணபதியா பிள்ளை யவர்களிட மிருந்த எட்டுப் பிரதியின்
 படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குமான் றுணை.

நிற்பத்தைந்தாவது

காலாங்கிநாதர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய்

ஞான விந்தாகசியம் நய

சீருலவும் சதுர்மறைக்கு மெட்டதாகிச்
சித்தறிந்து நின்றவர்கட் கொளியுமாகி
ஏருலவும் அண்டபிண்ட மிரண்டுமாகி
எப்பொருட்கும் எவ்வுயிர்க்கும் இறைவனாகிப்
பேருலவும் பிரணவசம் குருவுமாகிப்
பேச்சற்ற மோனமெய்த் ஞானமாகிப்
பாருலவும் வித்துவஸ்து வாகிநின்ற
பாவெளியின் சரணமலர்ப் பாதவிடே.

(1)

விட்டிலே பெண்டுமக்க ளோடிருந்து
விடையர்டிக் கொண்டிருந்தால் வருமோஞானம்
நாட்டிலே யீதறியா தநேகம்பேர்கள்
ஞானமென்ன வாதமென்ன போகமென்ன
ஏட்டிலே சுரைக்காயென் றிருத்தாலத்தை
என்செயலாம் கற்சமைக்க ஏதுவுண்டோ
பாட்டிலே யிருந்தென்ன பலிக்குமோதான்
பகருவேன் ஒளிமலையிற் லாய்ந்தயேறே.

(2)

ஏறப்பா கண்டுகு மத்திக்குள்ளே
இதமாகப் பார்த்திருந்தாற் பசுதானுண்டோ
மாறப்பா அடிமுடியும் நடுவுக்கானும்
மயங்காமல் நாலுமதற் குள்ளேசேரும்
தேறப்பா இம்முறையார் பார்க்கப்போறார்
தெளிவான தாயெனக்குச் சொன்னவித்தை
விறப்பா அலைந்தாலுஞ் சொல்வாருண்டோ
விளங்குமிந்த நாலினுட தொழிலைப்பாரே.

(3)

பாப்பா வேதமுறைப் பதியிற்பாரு
 பதினாறும் பனிரண்டும் அதுதான்வேதம்
 முாப்பா அஞ்செழுத்திற் பிறந்தவேதம்
 முகமதன்பின் அஞ்செழுத்தின் விபரங்கேளு
 வேப்பா அ. இ. உ. எ ஓ. அஞ்சும்
 கிதமான வேதமென்ற தாய்தானப்பா
 சாப்பா கால்வேத மதினாச்சக
 சத்திசிவ மென்றறிவிர் காலினாலே.

(4)

காலென்று சொன்னமொழி யேதென்றாக்கால்
 கல்லமனம் புத்தியாக் காரஞ்சித்தம்
 வாலென்றக் தலைமென்றும் அதுதானப்பா
 வுசுமென்ற எழுத்துதலை வாசலாச்சக
 கோலென்று சுழிமுனைதான் கடுவதாச்சக
 குலமிடையும் பின்னுமடி முடிதானாச்சக
 பாலென்று அமுதமையா கினவதாச்சக
 பதினாறும் பனிரண்டும் பதிந்துபாரே.

(5)

பாப்பா ஒளிக்கப்பா லொன்றுமில்லை ✓
 பதிடென்று அப்புறத்தே போனாயானால்
 சேப்பா உன்னிடத்தி லுணிப்பார்த்தால்
 செகமெல்லாஞ் சிற்றண்டத் துள்ளுகாணும்
 ஊப்பா உலகத்தி லுள்ளதெல்லாம்
 உன்னுடம்பிற் றனித்தனியே காணலாகும்
 காப்பா கல்லுமால் குளக்கங்கோவில்
 கண்டுகு மத்திகருக் காணலாமே.

(6)

கருத்திலே காணாமடா வேதார்த்தங்கள்
 காலென்றுக் தலைமென்றும் மாறிச்சேர்த்தால்
 பொருத்திலே காணாமடா சத்திமுலம்
 பொல்லாத தோஷிகட்கு மெய்யாய்ப்போகும்
 வருத்தின லானந்த மெனும்பால் காண்பாய்
 வண்டொல்லாம் வாய்வினாப்த் தன்னுவார்கள்
 குருத்தக்குள் எல்லாகூப் பழமுமாகும்
 குருத்தார்க்குக் குலசாயும் குறியேகாப்பு

(7)

காப்பான சதூரிகிரி மகத் துவத்தைக்
 கழறுகிறே னோர்கினைவாய்க் கண்டுதேரு
 மூப்பான நந்திறு மூலருக்கு
 மொழிந்நிடவே அவைவெனக்கு முறையதாகத்
 தரப்பான குகையுமதன் வழியுக்கண்டு
 தான்போதல் வெகுஅருமை தவத்தோர்க்கெய்தும்
 தேப்பான இடங்கள் பல கிருட்சமுண்டு
 திறவுநீ ரோடைபல தோன் றந்தானே.

(8)

தானான வேதங்கள் நான்குமொன்றுச்
 சார்ந்திங்கோ ருருவாகச் சமைந்ததாலே
 வேனான பெயர்சதூர கிரியி டெதன்றே
 விண்ணவரும் பண்ணவரும் எண்ணிலாரும்
 தேனான மகாலிங்க ரடியைப்போற்றி
 செய்தசதா சேவித்து போககிஷ்டை
 ணனான வுடலெடுத்தோர் புரிவதாலே
 உயர்முனிவர் சித்தவெனப் பேருற்றாரே.

(9)

பேருற்ற சதூரிகிரி நாலுபக்கம்
 பரிவுண்டவ் வழியுமெத்தக் கடினமப்பா
 சேருற்ற மூன்றுபக்கம் பாதைதானும்
 சிவசிவா அடவியழி சிரமம்மெத்த
 நேருற்ற தெற்குவழிப் பாதைசற்றே
 நிகழ்த்துவேன் மலைநினை வாரத்தன்னில்
 நீருற்ற வேடையுள தோணிப்பாரை
 நிலைகண்டு ஆற்றோம் சென்றுபாரே.

(10)

சென்றந்த ஆற்றுவழி திறமதாகச்
 சேர்ந்திருக்குஞ் சிறமடிகளாகேமுண்டு
 குன்றந்தச் சாய்வோரம் செல்லுமபாதை
 கூடினால் நவசித்தர் குளகெய் னுண்டு
 நின்றந்தச் சித்தர்க்கு மனத்துவெண்ணி
 நிதானமாய்வழியே போகவேணும்
 ஒன்றந்த வழிவடக்கே கொஞ்சந்தாரம்
 உயர்ந்திருக்கும் மலைபருகிற் குளகையப்பாரே.

(11)

பாசப்பா அக்குகையி னுள்ளேசெல்லப்
 பாம்பாட்டிச் சித்தரும்க் கிருப்பார்கண்டு
 தோப்பா நிவணங்கி யதன்மேற்காகத்
 திரும்பவே அத்திரியின் குகைதானுண்டு
 நோப்பா ஆற்றாடே அத்திணற்றும்
 நீங்காது சக்கேற்றம் நெடுங்காடப்பா |
 ஆரப்பா அறிவார்கள் அதைக்கடக்க
 அதிகமாக் கற்காட்டின் பாதைதானே.

(12)

பாதைவழி நோய்கா தாந்தச்சித்தர்
 பதியான குகைதெரியும் பார்த்துக்கொண்டு
 வேகை யடையாம னுள்ளேசென்றால்
 வேதாந்தச் சித்தருடன் குதம்பைச்சித்தர்
 போதையுள்ள ஞானசித்த ரடிவணங்கிப்
 | போற்றிவிடை பெற்றுவர மிருகண்டேயர்
 வாழையிலா வழியில்மகா தவமேசெய்து
 மகப்பேறு பெறுவதற்கு மகஞ்செய்தாரே.

(13)

மகஞ்செய்த இடத்தைவிட்டு வழியேகூடில்
 வாரிஷியின் குகையாகும் ரிஷிகட்டுகெல்லாம்
 கசஞ்செய்த குகையிதப்பா அதனுட்சென்றால்
 சுத்தமிரு காதவழி வெளியாய்த்தோன்றும்
 பகஞ்செய்த தவசித்தர் யோகசித்தர்
 பதஞ்சலியார் வியாக்கிரம சகப்பைச்சித்தர்
 நெகஞ்செய்த ராஜரிஷி விபாஸ்தாரும்
 நெப்பாக அறிவிருத்து தெளிந்தார்பாரே.

(14)

பாசப்பா அதைக்கடந்து அப்பாலேகிப்
 பார்க்கவே கோட்கர் குண்டாதோன்றும்
 தோப்பா கஞ்சாவை அநிரகடைந்து
 சித்தமுனி மொய்வொருவ ருக்குய்வார்
 நோப்பா அதனருகே குகைதானுண்டு
 நீங்காகச் சிவயோகஞ் செய்வாங்கே
 கோப்பா கோட்கர் தம்மைக்கண்டு
 கோண்டானே ஞானமீத முண்டோன்றானே.

(15)

உண்டப்பா இன்னமொரு அதிசயந்தான்
உலகத்தி லுள்ளோர்க ளக்குவந்து
குண்டப்பா கோரக்கர் திர்த்தமாடிக்
கொள்ளவே எப்பினியு மகன் றுபோகும்
மண்டப்பா காமிரண்டு மொன்றாய்க்கூட்டி
வாரிநீர் முன் றுகை யுண்ணப்போதை
கொண்டப்பா சென்மசா பல்யமாகும்
கோரக்கர் தனைப்போற்றக் குணமுண்டாமே.

(16)

உண்டான் குகைதனிலே முனிவர்சித்தர்
ஒற்றுமையாம் யோடுகளுங் கற்பமுண்டு
பண்டான வைத்தியமும் வாதப்போக்கும்
பலதயில முறைகெவுன குளிகைசெய்து
கண்டான பின்ரசத்தை மணியாங்க்கட்டி
கவலையது நிவலையிலா நிருந்துவாழ்வார்
பெண்டான சம்சார வாழ்க்கையுள்ள
பேரங்கே சென்றாலும் பெருமைதானே.

(17)

பெருமையாக் கோரக்கர் குண்டாவோரம்
பிறங்குமொரு திர்த்தமநிற் றுனஞ்செய்து
அருமையாக் குண்டாநீ ரள்ளியுண்ண
அவன்செய்த பாவமெல்லா மகன் றுபோகும்
ஒருமையா யுளத்திற்கோ ரக்கர்தம்மை
உன்னியே துதிசெய்ப வரழ்வுண்டாகும்
வெருமையுளார் கண்களுக்குக் காணமாட்டார்
வேண்டிநீ போய்ப்பார்க்க வேணுந்தானே.

(18)

தானப்பா செம்பாறை வழியோயேற்றந்
தானாகும் அவ்வழியே சென்றாயாகல்
மீனப்பா வாழ்ந்திருக்குஞ் சூனியனந்தம்
விரும்பிப்பார் தெற்கோரம் குகையொன்றுண்டு
கானப்பா மச்சமுனி யதிலேவாசம்
காதவழிக் கப்பாநீ மோரம்பாரு
வேனப்பா கயிலாசச் சட்டைநாதர்
வெருகாசம் நிஷ்டைபுரி குகையிதாமே.

(19)

ஆமப்பா அங்ஙழியே தொடர்ந்துசெல்ல
 ஆற்றோம் தென்கிழக்குத் திசையோர்பாகம்
 தாமப்பா ராமரிஷி குகையுமுண்டு
 தாப்பான இடமறிந்து வாசஞ்செய்தார்
 போமப்பா அனைக்கடந்து போனானால்
 பூத்திருக்கும் கருநிலைக் காடுதாண்டி
 வாமப்பா இடைக்காடர் குகையிள்வாசம்
 வல்லபமோ சொல்லவெளி தல்லகானே.

(20)

காணப்பா கணக்கிலடங் காதகோக்கங்
 கன்றுகடா யருகழைத்து அமுதமுட்டும்
 ஆணப்பா பெருதடனே குகையிள்வாசம்
 அநனிஷ்டம் போல் மயங்கி அங்கேசேரும்
 தாணப்பா மகாவீங்க ரங்கேவந்து
 தன்னமுத முண்டுதினந் தானேபோவார்
 வணப்பா பசுக்களெலாம் தலயோகிக்கும்
 ளனக்குமே பாலமுதம் வழங்கிற்றம்மா.

(21)

வழங்கிடவே யானமுண்டு வடகீழ்பாகம்
 மலையீது குகைகண்டு சிலதகாலம்
 கீழங்குபல சருகுனி யருந்திப்பின்பு
 கெவுனசெத்த ருடன்கடிக்கொண்டிருந்தே
 கீழங்குபல தயிலவர்க்க ரசமதோடு
 கற்பமுறை சிலசெய்தே சித்தர்க்கீய்க்தேன்
 தழங்குமந்தச் சித்தருக்குக் கொடுத்தமீதம்
 தயிலகற்ப மோரிடத்திற் றுயித்தேனே.

(22)

தேனப்பா அத்தயில முயிர்சஞ்சி
 தெயிட்டாத கற்பமது தேகசித்தி
 தானப்பா யிருக்குமிட முனக்குச்சொல்வேன்
 தயங்காதே பாறையொன்று குறுக்கேதோன்றும்
 வேணப்பா கனாகாறுச் சினைமுன்றுண்டு
 வெகுமுனிவர் சித்தர்களு மங்கேவாசம்
 பாணப்பா பாளிகளுக் கியாதென்றே
 பனாவயிற் பாறையொன்றைத் தூக்கிவைத்தே.

(23)

நூக்கியே குழிதோண்டிச் சீலைமண்ணைச்
சுத்தியே பதனமதா யுள்ளேவைத்து
நீக்கியே யிருந்தகற் பாதைதன்னை
நீம்புதெரி யாமலதை முடிப்பின்பு
நோக்கியே தேவியையும் கருப்பனையும்
நொடிக்குள்ளே தருவித்துக் காவல்வைத்துப்
பாக்கியே யிருந்ததிந்தத் தயிலந்தன்னைப்
பாதுகாத் திருங்களைனப் பகர்ந்திட்டேனே.

(24)

பகரவே சித்தர்களும் வெகுபேரையா
பகலிவு பிரியாமற் காத்திருப்பார்
சுகரமறி சித்தர்முனி முத்தர்வந்தால்
திறந்தெடுத்துக் கொடுக்கொன்று செப்பிவந்தோம்
அகரமோ டுகரமறி யாமுடர்க்கும்
அரும்பாவி கருமிகட்கு மிதுகிட்டாது
ஓகரமறிந் தோர்க்கிதனைச் செய்துவைத்தோம்
உண்மையுள போகனென்றே வுரைசெய்தேனே.

(25)

உரைசெய்த மலையீது வழிமார்க்கத்தில்
ஒப்புவமை சொலவரிது பலவிநோதம்
வரையிலுள முலிகையோ அநேகக்கோடி
மகாலிங்கர் மகத்துவத்தை வழுத்தொணுது
தரையிலெம் மலையுமிந்த மலைக்கொப்பாமோ
சாற்றரிய கயிலாச சிரியிதாகும்
இரையளவோ இமயமலை யிதற்கீடாமோ
என்றுநந்தி யெனக்குண்மை யியம்பினாரே.

(26)

இயம்பியதோர் கருப்பணனை யங்கேகண்டு
ஏகுவாய் கீழ்த்திசையை நோக்கிச்சென்றால்
சயம்புவாய் மகாலிங்கர் கோயிலுண்டு
சுரர்லோகக் கற்பதரு அங்கேவுண்டு
நயம்புரியு மெனவணங்கி அருகேசுந்த
ரனையுமே நீகண்டு கீழ்க்கேசென்றால்
பயம்புரியுந் குளிராட்டித் தோப்புமுண்டு
பலகுகையுந் கருசீலச் சனையுமுண்டே.

(27)

உண்டப்பா குகையிற்கன் னியர்களுண்டு
 உருமாறும் பச்சிலை எங்கேயுண்டு
 கண்டப்பா கோவிறுக்கு மேற்குப்பாகம்
 காதவழிக் கப்பாக்கி சென்றயானால்
 பண்டப்பா என்னையர் குகையுந்தோன்றும்
 பாட்டனடா உனக்குதிரு முலந்தானும் ✓
 அண்டப்பா அவரையும் வணக்கிக்கொன்றி
 அப்பற்ற்போ ஜனகர்குகை யங்கேகானே.

(28)

காணவே கொக்கணரும் ராமதேவர்
 கருவூரார் பிரமமுனி கூர்மானந்தர்
 தோணவே அக்குகையிற் கண்டுவந்தால்
 சோதிருட் சங்களுமுன் கண்ணிற்கானும்
 பூணவே கிழகற்று மரையுமுண்டு
 புரிசடைபோ விடையிருக்கு மதனையுன்னு
 காணவே ரசவாதம் வேறேயில்லை
 நாம்கண்ட முறையின்னும் செப்புலோமே.

(29)

செப்புமழு கண்ணிதொழு கண்ணிமூலே
 நெந்ததொழிற் பலசெய்யுங் கருத்தவொச்சி
 தப்புனாசொல் லேனங்கே மஞ்சள்நிராய்த்
 தானிருக்குஞ் சனிகண்டு அந்நிருண்டு
 அப்படியே பலவிடக்க எங்கேயுண்டு
 ஆச்சரியம் வெகுபேர்க்குத் தெரியாதப்பா
 ஒப்பரிய சஞ்சிதி மனையிதென்றே
 உரைத்தார்கள் பெரியோர்க ளிதனைத்தானே.

(30)

காலாங்கி நாதர் ஞானவிந்த ரகசியம் கூயி
 முந்நிந்நு.

திருப்பழனிமலைத் திறப்புற்றோங்கிய ஸ்ரீபோகமகா ரிஷிஸ்வர
 சுவாமியவர்கள் ஆதின ஆச்சிரமம் கைநாசபரம்பரை 225-வது பட்டம்
 ஸ்ரீ தேண்டாயுதபாணி ரிஷிஸ்வர சுவாமியவர்களிட மிருந்து வாங்கிய
 வட்டுப்பாதிநிஷ்ட இத்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
குருவே துணை.

நாற்பத்தாருவது:

காலாங்கிநாதர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

இந்திர சால ஞானம் சக

திருவாக்குந் திருமூலர் காப்பாமென்று
திருக்காப்பைத் திறந்துமன தொன்றதாக
ஒருவாக்கால் வசியமுதல் மறைப்புவாதம்
ஒரைந்தாம் அஞ்சனத்தின் கிரியைமாற்றல்
குருவாக்கால் இந்திரமா சாலவித்தை
குளிகையொடு பலதொளில்கள் கிரியைக்கெல்லாம்
தருவாக்காய் நினைத்ததெல்லாம் ஆடிக்கொள்ளத்
தந்திமுக நெந்தைபதங் காப்பதாமே.

(*)

பொன்னதனை யுரைகல்மன தொன்றதாகப்
போகமருள் கிருபையுன தில்லமாக
இன்னமறி விதியினுப சாந்திசெய்து
யிருவினையு மற்றதிரு மூலநாயன்
சொன்னமொழி கமலபுனி யறிந்துசொன்ன
சூட்சுமதை யறந்தவர்க்குச் சித்தியாகக்
கன்ன ல்தனு மாரனவன் தன்னைவெல்லக்
கருதுமொழி பார்த்தருள்வா ளாத்தாளென்னை

(1)

ஆத்தாளே பிரணவத்தா ளாகப்பேசி
அப்பேச்சுக் குள்ளிருந்து அம்மாவென்று
பூத்தாளே பூரணமே யென்றுசொல்லிப்
பூவாசம் சுவாசமறி லேற்றிக்கொண்டு
முத்தாளே யினையாளென் றழைத்துநீயும்
முன்னாரும் முப்பதுமே தந்தாயென்று
காத்தருள்வ துன்பேரிற் கடன்தானென்று
கடைக்கண்ணு லொளிபார்த்து வெளிபைப் பாசே.

(2)

வெளிபார்க்கப் பார்க்கவெளி வெளியாய்ப்போச்ச
 வேதமுறை சாஸ்திரங்கள் பொய்யாய்ப்போச்ச
 ஒளிபார்க்கப் பார்க்க+மனத் தெளிவதாச்ச
 உலகமுதற் பிரபஞ்ச வாழ்க்கைபோச்ச
 வழிபார்க்கப் பார்க்கவழி யிந்தப்பேச்ச
 வாய்ப்பேச்சாற் நெரியாதென் நொழிந்துபோச்ச
 தெளிவாச்ச தென்றல்லோ யிந்தப்பேச்ச
 செப்பிலேன் தேகசித்தி முத்தியென்றே.

(3)

முத்தியென்று சொன்னமொழி சத்யவாக்கு
 மொழிந்தமறை நூலான துலகமார்க்கம்
 சத்தியவ னாடின்ற குமட்டுமார்க்கம்
 தனையறிய மாந்தருக்கு யிந்தமார்க்கம்
 புத்தியில்லா நவ்வெந்த மார்க்கஞ்சொல்லும்
 புல்லுமுதல் விருட்சமது முனைத்துநின்ற
 பத்திவைத்து வேர்முலம் வித்தின்முலம்
 பார்த்தறந்து கொண்டவர்க்குச் சித்திதானே.

(4)

சித்தியென்ற பொருளரிய வற்றுப்பாரு
 சிவபொருளு மதுவாகும் நவமேயாகும்
 வித்தியது மனோவிர்த்தி அகாவிர்த்தி
 சிவேகவிர்த்தி முன்றுமொன்றாய்க் கண்டபேர்க்குச்
 சத்தியவ னாடின்ற காண்கண்டு
 தன்காலென் றறிந்துகொண்டு தன்னைப்பார்த்து
 வெத்தியென்று வேதத்தை வென்றேனென்று
 விளம்புமொழி பதினெட்டுப் பேருந்தானே.

(5)

பதினெட்டுப் பேருமொரு பேரோயாகும்
 பங்கமொரு பங்கமிரு பங்கமாகும்
 சதிரிட்டுப் பார்த்துவிதை மறந்தாயானால்
 அன்றுகழு மொருபுகமா மமுதமாகும்
 யித்திட்டு வோடுமது வமுததாவா
 பிங்கலியாற் நமர்வாச லுடேசென்று
 விதியெட்டு சென்டெனவே பார்த்துக்கொள்ள
 வேதன்விதி பொய்யாச்ச வினாந்துபாரே.

(6)

விரைந்துபார் மெய்ஞ்ஞானக் கிரியையொன்று
விளம்புகிறே னுளம்பதிந்து நன்றாய்க்கேளு
உரைந்துபார் தசநாதத் தோடேயொன்று
ஒமென்ற பிரணவத்தே! டாதிதோன்றும்
நிரைந்துபா ரறிவோமென் றுரைத்துநீயும்.
நீதியுடன் நூற்றெட்டு விசையேமாதில்
இரைந்துதச நாதமது குமிழிபாயும்
இன்பமுற்றுப் பீங்கானில் வாங்குவாங்கே.

(7)

வாங்கியதிற் பீங்கானில் விட்டுக்கொண்டு
மவுனத்தால் வாடுவெனவே நடுவெமாறி
நாங்கதியா மென்றதும் சுழினைநோக்கி.
நானென்ற பதிநோக்கித் தன்னைப்பார்த்து
ஆங்குதிக்கொண் டுயரேறி யறிவில்நின்று
அம்மாளை நவமிழுத லாக்கிக்கொண்டு
பீங்கானி விருத்ததைநீ சிரேஷ்டஞ்செய்யப்
பேசுகிறேன் நீயறிவாய்ப் பேச்சைக்கேளே.

(8)

கோளடா முக்காலும் பேச்சுப்பேச்சு
கேசரமாய்ச் சரமடக்கப் பேசலாமோ
நாளடா முப்பத்தி ரெண்டேநாளில்
நானிருந்தேன் பதினெண்பேர் பேச்சைக்கேட்டு
வேளடா மன்மதன்றன் ரூபங்கண்டு
விஷயமென்று உட்கொண்டு பார்த்துக்கொண்டேன்
கோளடா ஒன்றுமில்லை யில்லைபாரு
கூச்சமற்றுப் பேச்சுக்கால் காணலாமே.

(9)

பேச்சுக்கா லிருந்திடம்நீ காணுதற்கு
பின்னும்நீ முன்னும்நீ நானேதென்று
முச்சுக்கா லற்றவிடந் தன்னைப்பாரு
முன்னவன்றான் முன்னின்ற முலம்பாரு
ஏச்சுக்கா லேச்சுவிடு முலகப்பேச்சு
இயம்பாதே இயம்பினால் முச்சேகொல்லும்
போச்சுக்கா லென்றுசொல்லிப் போகவிட்டு
பொய்யாகப் போகாதே முன்னுல்பாடே.

(10)

முந்நாலாய்ச் சொன்னமொழி யிந்நாலாகும்
 முலர்பிள்ளை காலாங்கி யென்போராகும்
 என்நாலாய்ச் சொன்னமொழி யறிந்தகொண்டால்
 இடையூறு தடையென்று மில்லையிலை
 இந்நாலைக் கொக்கணன்று னறியவென்று
 என்னிடமாய் வந்திருந்து அறிந்தகொண்டார்
 தன்நாலாய்க் கடைக்காண்ட மைஞ்ஞாறுள்ளே
 தான்பாடி வைத்தபொரு ளறிந்திலாரே.

(11)

அறிந்தபா ரென்பேரை முக்கால்சொல்லி
 அக்காலை யென்கால்கொண் டிருகாலோடி
 அறிந்தபா ரங்கொல் ரெண்டுமொன்றாய்
 ஆச்சபா ரிருபேரு மென்போராக்
 அறிந்தபா ரருவியெல்லாம் பற்பமாக
 ஆச்சதடா அரைவாசி முக்காலாகி
 அறிந்தபா ருன்பேருமென்போராக்
 ஆயிரத்தென் கமலமதி லிருந்துதானே.

(12)

தாவென்ற கமலமுனி யானேன்பாரு
 சகலசித்தர் மெய்க்கலமெய்ச் சித்தனானேன்
 மாவென்ற வான்கிறு பெண்ணுள்ளதேவி
 மாசித்த னென்றெனக்குப் பேருஞ்சொல்லி
 தேவென்ற அமுதகளை யூட்டிவைத்துச்
 சேகசால வித்தைபெல்லாந் தெரியச்சொல்லி
 வாவென்ற வெளிகாட்டி வெளியிற்குள்ளே
 மனதடக்கச் செய்யெனவே வழத்தினுளே.

(13)

நானொன்றுக் கிரவுபக லிண்டுவேளை
 லாண்டுமொன்றாய்க் கண்டநிறு முலகாயன்
 தானொன்று யெனையழைத்தா சழைத்தபோது
 தானகின்றே னவர்க்குநான் பிள்ளையானேன்
 சேனொன்று முன்பின்றுய்ப் பின்னுமுன்றுய்க்
 சேசாத்திற் போய்மீளச் சூட்சஞ்சொன்னார்
 பானொன்ற முப்பாழுக் கப்பாளென்னிப்
 பகாந்தாய் நீன்றபதி தன்னைத்தானே.

(14)

தண்ணைத்தா னறிந்தபின்பு பிண்ணைக்கேளு
தலைவனென்ற மூலகுறு தண்ணையாறும்
எண்ணைப்பா ருண்ணைப்பா ரென்றுசொல்லி
யெதுத்துவரு மிடகலையை யிறுத்திப்பாரு
பொண்ணைத்தான் தேடிமெத்தப் புதைத்துவைத்துப்
புத்தியற்ற வுலகத்தோர் செத்தாரையா
தண்ணைத்தா னறியாம லுலகத்தோர்கள்
சாஸ்திரத்தைப் பாராத மடையர்தானே.

(15)

மடையனென்ற ஏழுத்தறிந்து மடக்கிக்கொண்டு
மாசற்ற சித்தர்வெளி யேற்றம்பார்த்து
இடைகண்டு திறமுனையி லாடிநின்ற
யெம்பிரான் யெழுத்தறிந்து கண்டுகொள்ளத்
தடையொன்று மில்லையடா புத்திகேளு
சற்குருவார் திருமூல ரெண்ணைப்பெற்ற
விடையமதைப் போகருக்கு யாஹஞ்சொன்னேன்
விளம்பினதைக் கொங்கணர்க்குச் சொன்னார்பாரே.

(16)

சொன்னமொழி நாலுபே ரந்தமூலம்
சோதித்து கண்டவர்க்கு யிந்தமூலம்
கன்னல்மொழி தீங்கருப்பாய்க் கொள்ளவாங்கும்
கண்ணுமனக் கண்டவெனியா மொருகையக்காட்டும்
விண்ணமது ஒருநாளு மில்லைப்பாரு
விளம்பினசொற் பொய்யாது மெய்யைப்பாரு
முன்னமொரு காரணத்தாற் பொதிகைமேவும்
மோனகுரு மொழிபாடல் தண்ணைப்பாரே.

(17)

பாருநீ பூரணநூல் தீட்சைபாரு
பகாரிது பூசையிது நூ றும்பாரு
தேறுநீ சட்டைமுனி ஞானம்பாரு
சித்தியுள கொங்கணர்பட் சணியைப்பாரு
மாருநீ மச்சமுனி சொன்னபாடல்
மகாசித்தி பவர்சொன்ன பாடலெல்லாம்
கோருநீ யொருகோர்வை யாகத்தானே
கோர்த்துநீ பலனாலும் பார்த்துகொவ்வே.

(18)

கொள்ளுவது யெந்தனாட நூலைப்பார்த்துக்

கொண்டவனே சித்தன்மெய்த் ஞானியாவான்
தன்னுமது பிரபஞ்ச வாழ்க்கையெல்லாம்

சகலகுரு தானவனுஞ் சொன்னதெல்லாம்

ஏன்னளவுந் தப்புமொழி யில்லைசொன்னேன்

ஏத்போவென்றுவிட்டா லொன்றுமில்லை

தன்னுமரி பெல்வெட்டித் தொழுவின்வாசல்

தொழுத்திறந்து காணியைப் பிடித்துக்கட்டே.

(19)

கட்டுமொழிப் பேச்சாலே வொன்றுமில்லை

கணபதிதா விருபதத்துவப் பூசைபண்ணிச்

செட்டியெனஞ் செவ்வேனைத் தினமும்போற்றித்

திரிசூலி நிலைகா கபாலிவிரி

கட்டழகி நிருவாக்து மூலங்கேட்டுக்

ககனவெளி கேசாத்திற் பாய்த்துபேறத்

தொட்டருற் தொடுகுற்போ ளீந்தநூலிற்

சொன்னபொரு ளறிந்தவனே சித்தனாமே.

(20)

சித்தனைன்று சொன்னகருச் சொல்லக்கேளு

சிற்றின்ப மாருமது மவுனவித்தை

முத்தனைன்ற பெரியோர்க ளறிந்துகொள்வார்

முன்னவனை முன்னிறுத்தி யென்பேர்சொல்லி

சித்தமவைத்துப் புத்திகொண்டு உத்துப்பாரு

செவசுவா வசெசுவா வென்றேசொல்லி

நித்தமுமே அந்தஞ்சித் திரையாஞ்சோதி

நிபந்வாய் சித்தின்பம் கொண்டிடாமே.

(21)

கொண்டபெண்ணை விட்டாக்காற் கோடைகோடை

கோகெற்குத் தவமுடித்த குருவாயின்னூல்

கண்டமொடு பிண்டமுத லீவாண்டுமொன்றாய்

அடிநின்ற பூணாற்றி லுட்டுக்காலைக்

கண்டுகொண்ட பேர்க்கல்லோ காலன்மாண்டான்

கருகமொழி தீயவறிந்து கருவைப்பாரும்

மண்டலக்கல் மூன்றுகதிர் மரியாமலகி

மவுனத்தி னடிமென்று காணலாமே.

(22)

காணாம லுலகத்தி லலைந்துசெத்த
கண்குருடற் கியம்பிவிட்டேன் கண்டுதேரு
தோணாமற் சடமெடுத்த பாவியுன்னைச்
சொருபசித்தி யாவதற்குச் சொன்னேன்கேளு
வாணுளே மாயாதே நூலைப்பாரு
மயக்கமாய்ச் சொன்ன திரு மூலநாயன்
கோணாமல் நின் றுரைத்த கருத்தானெனனைக்
கூப்பிட்ட சத்தமட்ட புவனமாச்சே.

(23)

புவனாதி சக்கரமாய். முடிந்தபேச்சுப்
பூரணமாய்ப் போகருக்கு யானுஞ்சொன்னேன்
கவனாதி சித்தர்மெச்ச யெழுநூ றுள்ளே
கருக்குருவாய்த் தெளிவாகப் பாடிப்போட்டார்
நவனாதி சரக்குமுதற் கட்டுமார்க்கம்
நண்பான கொங்கணர்க்கு எடுத்துக்காட்டி.
அவனாதி நுணிமூல மாணிமூலம்
அகஸ்திச ரடிமுடியுங் காட்டினாரே.

(24)

காட்டினார் கொங்கணர்க்குப் போகர்தானும்
கண்கருத்தாய்ப் பெற்றபிள்ளை யானதாலே
முட்டினார் முதண்ட கடாகமட்டும்.
மூவரையும் ஆறுவரை தாண்டியேற
மாட்டினார் சிலம்பொலிகேட் டுள்ளேசெல்ல
வாவென்றார் சூணத்திலே மீண்டுவந்தார்
எட்டினா லெழுதியிதைக் காணலாமோ
யேகமொரு மூலவர்க்க மாளோம்நூலே.

(25)

நூல்பார்த்துக் கொண்டமன மாண்டிற்சித்தி
நுனிமூக்கிற் கண்ணொக்க வைத்துப்பாரு
கால்பார்த்துக் கொண்டுவழி நடக்கவேணும்
கண்ணுண்டாய்ப் பார்க்கவல்லோ யிந்தநூலில்
மால்பார்த்த நின்றவிடஞ் சொன்னேன்மைந்தா
மகராசி திருவானான் செங்கண்மாலாய்
கால்பார்த்துக் கொண்டுசுதி பெறுவாயென்று
நன்மொழியாய்ச் சொன்னமொழி யிந்தநூலே.

(26)

இந்தது லறுதாறு ரெட்டிதன்னில்
 இன்பதுன்ப மிருவினையும் அற்றுப்போகி
 வந்ததால் தனையறிய மார்க்கஞ்சொல்லி
 மாலிருந்த பதிகொல்லி மாயைக்கி
 முந்ததால் மறைபொருளாய் நின்றமார்க்கம்
 முந்துறிச் சொல்லிவிட்ட குறையுஞ்சொன்னேன்
 அந்ததால் தனைப்பார்த்து அடக்கக்கொள்ள
 ஐயனே யானுரைத்தே னறிந்துபாரே.

(27)

அறிந்துகொள்ள எந்தநா னிந்தநாளென்
 யுருரி லுள்ளிதிக் குள்ளேசொல்லி
 அறிந்துகொள்ள உள்ளபடி கள்ளமன்றி
 அறிதத்தோ டானந்த மார்க்கஞ்சொன்னோம்
 அறிந்துகொள்ள மாட்டாமற் போனானால்
 அடித்துப்பால் புகட்டுவாரோ அறிவேயிள்ளாய்
 அறிந்துகொள்ளப் புனல்கனல்கால் வெளியோடொன்றாய்
 அடிமுல முலகுருதன்னைப் போற்றே.

(28)

போற்றுவது கேட்டுவிசை தியானமுலம்
 போதறிவாய் ரெண்டுபத்து மொன்றைக்கொண்டு
 போற்றுவது கேளுகித்தி ரியேயென்று
 பூத்தமலர்ப் பூவாலர்ச் சனையேசெய்து
 போற்றுவதுக் கிப்படியே மவுனத்தாலே
 போதமுடன் கொண்டேத்திக் கொண்டாயானால்
 போற்றுவது சித்தநவ முலக்காட்டிப்
 புகழுவார் மெஞ்ஞானத் தன்னைத்தானே.

(29)

தன்னைப்போற் சொருபகித்தி செய்வாருன்னைத்
 தர்க்கமிட்ட சித்தநாந் யடக்கிக்கொள்ள
 முன்னைப்பூ வர்ச்சித்த பெலத்தினாலே
 முலகுரு வுபதேச பெழுத்தினாலே
 தன்னைத்தான் மெச்சமனத் திடத்தினாலே
 சகலகுரு தேசிகனு யிருப்பாயென்று
 உன்னைத்தா னுயிர்த்தென் கையின்மீறில்
 உச்சிதமெய்ச் சித்தனென்று அறிந்துதானே.

(30)

தானென்றிவ் வளவுமவே தாந்தமார்க்கம்
 தனையறிய மெய்ஞ்ஞான யோகமார்க்கம்
 வேனென்ற தேபூசை கிரியைமார்க்கம்
 மேறினியோர் கொண்டாடுஞ் சரியைமார்க்கம்
 நானன்ற யுரைத்துவிட்டே னுனக்குத்தோண
 நஞ்ஞவார் திருமுலர் மெய்க்கமெய்க்கக்
 கோனென்ற யீசன்மால் பிரமன்மெய்க்கக்
 கூறுகிறேன் வசியமுதல் மாற்றந்தானே.

(81)

மாற்றமொடு வாதமுதல் ஞானக்கூறும்
 மாந்தரீக மென்றஅஷ்ட கர்மமார்க்கம்
 சாற்றுகிறேன் நன்றாக இந்தராஜாலம்
 சமாதிகற்பங் கைபாக முறையுஞ்சொல்வேன்
 ஏற்றமுள்ள வாசியை யோகமார்க்கம்
 எல்லோர்க்கும் மேலான ஞானமார்க்கம்
 பார்த்தறியச் சரியையொடு கிரியைமாற்றம்
 பகருமொழி ஞானவருளாற் பாடுவேனே.

(82)

பாடுகிறேன் கமலத்தி லறிவுள்ளோர்க்குப்
 பத்தியுடன் மனதுகந்து பார்ப்போர்க்கெல்லாம்
 பாடுகிறேன் சிவபக்த னன்பர்க்காகப்
 பாடிவைத்த பொருளறிந்து கொள்வோர்க்கெல்லாம்
 தேடுபொரு ளிதுவென்று சிந்தைபூண்டு
 சிவசிந்தை வைத்துயிந்த னுலைப்பார்த்து
 பாடுகிற கருவறிந்து கருவைக்கண்டு
 பமகதிரியைப் பெற்றுபலன் பெறுவார்தாமே.

(83)

தாமென்று நினையாமல் மறவாமற்றான்
 தனித்திருந்து நாதகோண மிட்டுப்பின்பு
 ஆமென்ற ததுக்குளிரு கோணமிட்டு
 அதற்குள்ளே ஸ்ரீகோணம் நன்றாய்ப்போட்டு
 நாமென்ற நமசிவய மதனைமாறி
 நஞ்ஞவை அக்குளத்தில் நன்றயுன்னி
 ஓமென்ற பிரணவத்தோ டாதிதன்னை
 உற்பனக்கொண் டொருதாத்தி யெட்டுந்தானே.

(84)

எட்டுமுத லொன்றாட்டி பதினெட்டான
 ஏகவுப நீடமாகப் பார்த்துக்கொண்டு
 எட்டநடு வணியேறி நடுவில்லின்று
 நமசிவப யவசிவந வென்றேமாறி
 நெட்டெழுத்தைக் கொண்டோத வசியமாச்சு
 நிவமுதலாய் வெணியடக்க மூலத்துள்ளே
 விட்டகுறை யுனக்குமிது வாச்சுபோச்சு
 மெய்மறத்து திரியாதே வசியந்தானே,

(35)

வசியமிது வசியம்ஐக வசியமாகும்
 மாதவத்தோர்க் கெய்துமிது கருமிக்கில்லை
 கசியுமிது நாதாந்தக் கருணையாகும்
 கைகண்ட சித்தியிது கருதினென்பார்
 விசித்தமிது அறிந்தோதி ஜோதிபாரு
 மேறினியோ ருணைக்கண்டால் வணங்கிக்கொள்வார்
 நிசிகனொடு முனிவோர்கள் துதிப்பாருண்டி
 நிசமத்த னுனக்கா லறிவாய்ச்செய்யே.

(36)

செய்யவீது யெனையின்ற மூலநாயன்
 செப்புமொழி கேட்டுநன்றாய்ச் செய்துபார்த்தேன்
 வைபவதைப் படைத்தனித்த மாதாவென்னை
 வசியத்தால் வாவெனவே அழைத்தாங்கேரு
 உய்யும்வாற பௌனக்குமவன் கண்டினைக்காட்டி
 ஓடிப்போ வென்றுசொல்லி நின்றாளாத்தான்
 கைதவத்தால் மெய்பறிந்து சித்தனாகி
 காலங்கி பௌனப்பேரும் பெற்றேன்பாரே.

(37)

பெற்றெடுத்த மூலகுரு தனர்குப்பிள்ளை
 பேருலகை யின்றெடுத்த தாய்க்கும்பிள்ளை
 உற்றகுரு வறிந்துகொள்வா ரெனக்கும்பிள்ளை
 ஒருபதிலே மனமடங்கி நின்றோன்பிள்ளை
 பெற்றெதொரு மாதாவை வணங்கிக்கொண்டு
 போற்றவாய் நின்றபிள்ளை பௌனதுபிள்ளை
 கற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள் சித்தரெல்லாம்
 காலங்கி பிள்ளையென்றால் பிடிப்பார்காலை.

(38)

கால்பார்த்துக் கொண்டாலே உயர்வெத்துக்
கதியிருந்து பதிகாட்டும் மதியைக்காட்டும்
மால்பூத்த வந்திதிரு நந்திவாழ்க்கை
மவுனநிலை பதிகாட்டும் விதியைக்காட்டும்
மேல்பார்த்துக் கீழ்நோக்கி விண்ணைப்பார்த்து
மேலான பரவெளியை தன்னுற்காட்டும்
கால்பார்த்துக் கடைத்தேற வேணுமல்லாற்
கதிமுத்தி காலைவிட்டா வில்லைதானே-

(39)

இல்லைபென்று சொல்வதெந்த விதந்தான்கேளு
யேறுதலை யுனைவந்து தாக்கும்போது
தொல்லைபென்று சும்மரீ விருந்தாலுந்தான்
தூக்காமல் விடுவதில்லை யுண்ணைக்கண்டாய்
அல்லல்வினை யிருவினையு மொன்றாய்கின்ற
ஆனந்த திரிகோணச் சூட்சந்தன்னில்
வல்லவர்க ளறிந்துகொண்டு ரொண்டினாலே
வாசிதிரு வாசிதனி லேறுவாரே.

(40)

ஏரென்ற ரிஷபமதி லீசனேறி
யிருகாலை மடித்துமடி மீதில்வைத்தக்
கூரென்ற திருகூரு மொன்றாய்க்கொண்டு
கூத்தாடித் கொண்டதிருக் கூத்தைப்பாரு
வாரென்ற பூண்முலையாள் தேவிவாலை
வாதாடி யீசனையும் வென்றசூட்சம்
பாரென்று சொல்லியிந்த னாவிற்பாடி
பதித்துவைத்த பொருளறிந்து கண்டுகொள்ளே.

(41)

கொள்ளமனம் பூண்டகரு மத்தைச்சுத்திக்
கூறுகிறேன் பாருறுதி யொருதிகொன்ன
கொள்ளுறுதி மச்சமுனி பச்சம்வைத்துக்
கொண்டுசித்தி பெற்றதொரு மறைப்புவித்தை
கள்ளமன்றிக் கண்டபே ரொருவரில்லை
கண்பொருணக்குமெதி ரொருவரில்லை
நள்ளளவுந் தப்புமொழி யல்லக்கேளு
யேழறையி லெழுவாரந் தாமென்றேன்.

(42)

தாமமென்று வாரமென்று இரண்டுமொன்றாய்த்
 தனித்தநின்ற விடமதிலே விந்துசேர்த்து
 மாரமென்று நின்றவித்தை மறைப்புவித்தை
 வைபகத்தில் வைபவமாய் வளரும்பாரு
 கூறுமென்ற பெனதமொழி கேட்டபாபானல்
 கூறுகிறே னுற்றுணர்ந்து கேளுகேளு
 மாரமென்று நின்றபொருள் நியையாச்சு
 மறைப்புவித்தை நியாச்சு யின்னங்கேளே.

(43)

இன்னமுமே சொல்வேனே ஈண்டத்தென்னெய்
 இருகாது மறைப்படியில் மருக்கைக்கேளு
 சொன்னமொழி யறிந்துகொண்டு இந்தரகோபம்
 சோதனையி லாழாக்குத் தொகுப்பாய்வாரு
 விண்ணமதக் கோளூயில்லை குளியான்றன்னை
 விசுதமுடன் சேங்கையொன்று போடுபோடு
 முன்னமொழி தப்பினை நாதவிந்து
 முலயிது திருமுலஞ் சேர்த்துக்கொள்ளே.

(44)

சேர்த்துநீ யிந்திரமாத் கோபத்தன்னித்
 சேர்த்துதுகை சொல்லியினை யைம்பத்தொன்றாய்
 சேர்த்துநீ யேகமொன்று யாகும்பக்கம்
 சேவிட்டு அநிப்பேத்தித் திையமுட்டி
 பார்த்துநீ யாழாக்காய்க் குறுகமட்டும்
 பாரத்தி போடாம லெரித்துவாங்கு
 முர்க்கம்மயத்த தனிகெற்ப மண்டையோட்டில்
 முகக்கு வஞ்ஞாலே அதனில்வாரே.

(45)

வாருநீ கூறுமொழி பிசகாமற்றன்
 வார்த்தயின்பு குட்டடுப்பிற் சட்டியேத்தி
 கூருநீ சுவாகுரு பியேயென்று
 கொண்டேத்திக் கொண்டசத்தி மேலேநியும்
 சேருநீ சுவோட்டைச் சட்டிதன்னிற்
 சேர்த்தசிற்பு மேலெயொரு சட்டிமுடிப்
 பாருநீ வேகெத்தித் திையமுட்டிப்
 பாரத்தி போடாம லெரிமிடாயே.

(46)

எரித்திடாய் ஒருசாமஞ் சென்றபின்பு
என்மகனே ஆறிப்பின் அதையெடுத்துப்
பிரித்திடாய் மைமெழுகு போவ்ருக்கும்
பிசகாது இதன்பெருமை உனக்குச்சொல்வேன்
சிரித்திடாய் இதையெவர்க்கும் வெளியிடாதே
சிமிமெருமைக் கொம்பதனிற் செய்யச்சொல்லி
உரித்திடாய் சிமிழதனிற் பதனம்பண்ணி
உற்றகா ரியமனைத்தும் முடிக்கலாமே.

(47)

ஐமென்ற ஜாலவித்தை மார்க்கமெல்லாம்
அப்பனே சொல்லிவைத்த படியேனீயும்
நாமென்ற எத்தொழிலுஞ் செய்யலாகும்,
சரியான பேர்க்குதுவும் பலிக்கலாகும்
ஐமென்ற படிசெய்து வருவாயானால்
ஒகோகோ சித்தருனைக் காண்பாரப்பா
நாமென்ற பேருமக்குக் கொடுத்தோமிந்த
நாட்டிலே செய்துநீ தெளிந்திடாயே.

(48)

காலாங்கிநாதர் இந்திரசால ஞானம் சக.

முற்றிற்று.

மதுரை திண்டுக்கல்லோட் பொடிக்கடை வியாபாரம் சேலம்
வேங்கடசாமி நாயுடு அவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த
சான்றிரம் அச்சிடலானது.

குமான் றணை.

தாற்பத்தேழாவது

காலாங்கிளாதர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞானபூஜாவிதி அம்.

ஆதியிலே அமைத்ததிதி பெழுத்தினுலே

அருள்பெருகுந் திருமுன் பாதம்போற்றி

நீதியுடன் பூசைவிதி தன்னைமைந்தா

நேர்மையுடன் கைம்முறைவாய்ப் பாடுதற்குப்

போதமெனும் ஞானபூ ஶணமேகாப்பு

பூணமாய் நின்றமனோ மணியேகாப்பு

சேதியெனும் கருணைவிழி மலர்க்கண்ணா

கந்தாமாய் நிறைகண் பதிகாப்பாமே.

(*)

ஆமப்பா பூசைவிதி மார்க்கந்தன்னை

அன்புடைத்தக கைமுறைக எதிகஞ்சொன்னேன்

ஓமப்பா கைமுறைக எதிகஞ்சொன்ன

உண்மையுள்ள பூசையது துணுக்கம்மெத்த

வாயப்பா எதிரிவினாற் சித்தர்கூடி

வந்தார்கள் திருமுன் பாதந்தன்னிற்

சோமப்பா ஸுண்டுவந்த கெதினையப்பார்த்துத்

தொழுதுகின்ற காரணமே தென்றார்பாரே.

(1)

என்றபொழி தன்மயநின்று சித்தரெல்லாம்

என்கருவே பூசைவிதி முறைகள்மெத்த

அன்றண்டர் பதந்தெரியச் சூட்சமாக

அன்புவைத்தக கடாவிழிமென் றடிபணின்தார்

நின்றபதம் பணிந்தவகை யறிந்துகொண்டு

நேமழுடன் பூசைவிதி கருக்கமாகம்

கண்டுக்கொண்ட வகையறிந்து சொன்னேனப்போ

கயினசச் சித்தரெல்லாம் வணங்கினாரே.

(2)

வணக்கமுடன் பூசைவிதி சுருக்கமாக
வகையுடனே சொன்னவகை தன்னைக்கேளு
இணக்கமுடன் மூலமநில வாகிபூட்டி
ஏகார்த ருத்திரரைக் கண்டுபோற்றித்
தனக்குறுதி யானரவி மநிபைக்கண்டு
சதாசிவனார் மனோமணியைத் தியானம்பண்ணி
எனக்குறுதி யுனதுபதந் தாயேயென்று
ஏகார்தமாகவேநீ யிருந்துகொள்ளே.

(3)

இருந்துகொண்டு நவகோணம் நன்றாய்ச்செய்து
ஏகார்த நவகோணந் தன்னிலேதான்
வருந்தினதோ ரட்சரத்தைச் சொல்லக்கேளு
மறவாதே ஐயுங்கூடியுஞ் சுவ்வென்றேதான்
அருந்தவமாய்ச் சிவயநம அஞ்சுகூட்டி
ஆகவஞ்சம் மூன்றுமடா யெட்டுமாச்ச
விரிந்தரதாரு யெட்டெழுத்து மென்கோணத்தில்
விபரமுடன் தானெழுதி நடுவேகேளே.

(4)

கோப்பா நவோன முக்கோணத்திற்
கெணிதமுடன் விரித்தெழுதி விரித்துக்குள்ளே
கூளப்பா ஒங்கார மதனுட்போடு
சுழித்தநடுச் சுழியெழுத உயிருமாச்ச
காலப்பா கட்டான நவகோணந்தான்
கருணையுள்ள நவக்கிரக மென்றுபேரு
மேலப்பா நவக்கிரக மேலாகத்தான்
விரித்துவென்ற வளையமது மூன்றுபோடே.

(5)

போடப்பா முதல்வளையம் இதழ்தானெட்டு
புகழான மறுவளையம் பதினாறாகும்
நாடப்பா அதன்மேலே யிருபத்தேழு
நன்மையுள்ள இதழைம்பத் தொன்றுமாச்ச
தேடப்பா இதழைம்பத் தொன்றிலேதான்
நிருவான அட்சரத்தைச் செப்பக்கேளு
கூடப்பா அட்சரந்தா னைம்பத்தொன்றும்
சுத்தமுடன் தானெழுதி வின்னங்கேளே.

(6)

கேளடா நால்வாசற் கோட்டைகட்டிக்
 கிருபையுள்ள பஞ்சகர்த்தான் காவலாகத்
 தேளடா அச்சாத்தைத் தியானப்பண்ணிச்
 சேவகனை யுண்டாகச் செபமேசெய்து
 வாளடா சக்கரந்தா னுறுதியாச்சு
 மகிமைமுள்ள நவக்காக மானவிடு
 யிடா அய்யிட்டிக் கெதிராகத்தான்
 மேன்மைபெறும் சித்தமென்ற கும்பம்பாரே.

(7)

பாரப்பா கும்பத்தில் ஞாலணிந்து
 பத்தியுடன் கெங்கைபூ ஞானமாய்க்கிட்டுத்
 தேர்ப்பா மாக்குளையுந் தேக்காய்சாத்தி
 சேவசிவா நாற்புறமுஞ் சவாதணிந்து
 சேர்ப்பா அச்சலையு மதனிற்சாத்தித்
 திருவிருந்த கும்பமதை மைந்தாகேளு
 நேர்ப்பா பச்சரிசி நிறப்பிழைமந்தா
 நேர்மைமுள்ள கும்பமதை வைத்துக்கேளே.

(8)

கேளப்பா காஞ்சிதங்கந் தகட்டித்துக்
 கெட்டியா யதனிலொரு விந்துபோட்டுக்
 கேளப்பா பித்துவதின் கடுவிலேதான்
 கிருபையுடன் நிக்காஞ் சுழியஞ்சாத்திக்
 கேளப்பா அத்தகட்டைக் கையிலேதான்
 கேன்மகனே சேவசிவா வென்றுமைந்தா
 கேளப்பா கும்பமதி னுள்ளேபோட்டுக்
 கேணபதியும் மஞ்சளிஞ லுறுசுசாத்தே.

(9)

சாத்திபதோர் கணபதிக்குச் சொன்னபுஷ்பம்
 சாத்திகன்றாய்க் கும்பமதி னருகேவைத்து
 ஞாத்திகாமாவதற்கு மைந்தாகேளு
 முத்திபெறும் அட்சலாத னென்றுசாத்திப்
 பாத்திபனே ஓதி முனையில் மனக்கண்ணைத்து
 புத்தியுடன் வாசியினால் முலத்தேகி
 ஆத்தமத்தக் குவிரான குருவைப்போற்றி
 அமுதாச வாக்கம்பால் பழமுன்வைபே.

(10)

வையப்பா தாம்பூலங் கமலமீதில்
 மார்க்கமுடன் வசிகரண மென்றுமைந்தா
 கையாரத் தானெடுத்து முன்னேவைத்துக்
 கருணைபெற அட்சதையும் மலர்கள்வாரி
 மெய்யப்பா ஒம்சிவா சிவாவென்றேதான்
 ளிருப்புமுட னர்ச்சனைகள் செய்துகொண்டு
 செய்பப்பா தேங்காய்கள் பெலிகொடுத்துச்
 சிந்தைமன தொன்றாக அறிவில் கில்லே.

(11)

அறிவான மனதுடனே சிம்சிம்மென்று
 அப்பனே தூபமுடன் தீபங்காட்டிக்
 குறியான உபசாரஞ் செய்துகொண்டு
 குணமான மணி யாசை சங்குனோசை
 விறிவான சேகண்டி யோசைசெய்து
 மெய்த்தவமாய்ப் பத்தியுடன் மைந்தாநின்றால்
 நெறியான புருவநடு சுழியைப்பார்த்து
 நின்றிலங்குங் கற்பூரத் தீபந்தானே.

(12)

தானான தீபமொடு சிலம்பினோசை
 தன்னகத்திற் காணுமடா உண்மைபாகக்
 கோனான பஞ்சகர்த்தாள் சத்தியோடு
 குணமாக வசனிப்பார் முன்னேநின்று
 தேனான அமுதரச மீய்வார்மைந்தர்
 செம்மையுட னவர்பதத்தைப் பூசைசெய்து
 ஊனான தேகமடா முத்தியாக
 உறுதியுடன் வாசியினால் மூலம்பாரோ.

(13)

பாரப்பா வாசியினால் மூலம்பார்த்தப்
 பதிவான ருத்திரனார் பதியிற்சென்று
 நோப்பா பூரணமாய் மலர்க்கண்சாத்தி
 நின்றிலங்குஞ் சுழிமுனையை நீதான்பாரு
 மேரப்பா அண்டரண்ட பதங்கள்காணும்
 மேன்மைபெறச் சிவயோகத் திருநுகொண்டு
 காரப்பா கண்டமதில் அங்கென்றானிக்
 கருணையுடன் சடாட்சாதந அநிந்தவோதே.

(14)

ஒதுவது சடாட்சரந்தா மென்னவென்றால்
 உண்மையுடன் சொல்லுகிறேன் நன்றாய்க்கேளு
 ஒதுவது ஒத்தும் சிவபதமென்று
 உண்மையுடன் நூற்றெட்டு உருவேசெய்து
 ஒதுவது புருவநடுக் கமலமீதில்
 ஒழுங்கான வாசமெல ருகத்துசாத்தி
 ஒதுவது பூரணமே தாயேயென்று
 உண்மையுடன் தோத்திரங்க ளுருகத்துசெய்யே.

(15)

உகத்துநின்ற தோத்திரங்கள் செய்தாயாகில்
 உண்மையுள்ள நவக்கிரக முறுதியாகும்
 அகத்தெளிந்து நவக்கிரகத் தன்னில்கின்ற
 அப்புடனே நவக்கிரக பூசைசெய்தால்
 ஷெகத்தெளிந்த குருவருளைக் காணலாகுஞ்
 சிவசிவா சிவபூசை கோடிக்கொக்கும்
 முகத்தெளிந்த குருபாளைக் காணலாகும்
 முத்தியென்ற வாசியினால் யோகம்பாரே.

(16)

பாரப்பா சிவபேரகத் திருந்துகொண்டு
 பக்தியுடன் நவக்கிரக பூசைசெய்தால்
 நோப்பா நின்ற அனுக் கிரகத்தோன்றும்
 நீனைவாக அனுக்கிரகத் துள்ளேசென்றால்
 மோப்பா அண்டபதத் தன்னிலேதான்
 மெய்ஞ்ஞான நிபமடா கண்ணிற்காணும்
 காரப்பா நிபமதைக் கண்ணினாலே
 காத்ததினாற் சொற்கபதம் காணலாமே.

(17)

காணவே சொற்கபத மென்னவென்றார்
 கருவான முக்கோணஞ் சிகரவீடு
 தோணவே அப்பிட்டிற் காணவென்றார்
 அருவமுடன் நவக்கிரகப் பூசைசெய்து
 பூணவே முலமறில் வாசியுட்டிப்
 புத்தியுடன் ரயிமறியைக் கண்டுதேறிப்
 பேணவே அனுக்கிரகத் கண்டாயானார்
 பெரிதான சொற்கபத மததான்பாரே.

(18)

பர்ரான மூலமதைக் காணவேணும்
 பதிவான் வாசிதனை யறியவேணும்
 நேரான் வாசிதனை யறிந்துகொண்டு
 நேமமுடன் சிவயோகஞ் செய்யவேணும்
 கரான சாஸ்திரங்கள் பர்க்கவேணும்
 குறியான் தொடுகுறியைக் காக்கவேணும்
 பேரான மூலமடா ஆறுதாரம்
 பெருமையுள்ள நவக்கிரகப் பூசைபண்ணே:

(10)

பண்ணப்பா நவக்கிரக பூசைதன்னிற்
 பதிவான் மானதமாம் பூசைகேளு
 விண்ணப்பா தானோக்கி மலர்க்கண்சாத்தி
 மேலான் இடதுகையில் விபூதிவைத்து
 நண்ணப்பா விபூதியைநீ நிரப்பிமைந்தா
 நல்மான நவகோணம் நன்றாய்க்கிறி
 முண்ணப்பா நடுவான் முக்கோணத்தில்
 முதலான விர்துலுங் காரம்பேர்டே:

(20)

போடப்பர் ஒங்கர் மதனுள்மைந்தர்
 பொருந்திநின்ற சுழியெழுதிப் பேர்தமர்க்
 நாடப்பர் அஞ்செழுத்தில் மூன்றுங்கூட்டி
 நன்றாக உருச்செய்து நாட்டியுன்விக்
 கூடப்பர் வாசியினால் மூலம்பார்த்துக்
 குருவான் பதிநோக்கித் திவ்ரனஞ்செய்து
 கீடப்பர் வாசிநின்ற விடத்திலேதான்
 உண்மையுடன் ரேசகபூ நகமும்பண்ணே:

(31)

பண்ணப்பா கும்பகத்தில் மனதைவைத்துப்
 பதிவான் சுழிமுனையைப் பத்தியாக
 நண்ணப்பா குருவருளாற் பார்த்தாயர்கில்
 நடுகின்ற திபமடர் தோறுந்தோறும்
 உண்ணப்பா நின்றதொரு திபங்கண்டால்
 யுத்தியுள்ள பூசையடர் மயுனபூசை
 விண்ணப்பா கீழைந்ததெந்ரு மேனபூசை
 வேதாந்த மானதமாம் பூசைதண்ணே:

(33)

தானென்ற மானதமாம் பூசசெய்து
தன்மையுள்ள பூதியை சாந்தமாகக்
கோனென்ற குருவருளாம் பூசமெய்யிற்
குணமாகப் பணவிடைதா னுள்ளேகொண்டால்
நானென்ற ஆணுவக்க என்கிறபோதும்
நாதார்த தேகமது மத்தியாகும்
தேனென்ற அமுதாசஞ் சித்தியாகும்
செவ்வா செவயோகத் திருந்தபாரே.

(23)

பாரப்பா யின்னமொரு கருவைக்கேளு
பரியான தகட்டில்லவ கோணமிட்டு
நோப்பா நடுவான முக்கோணத்தில்
நிறைந்தகின்ற சுழியெழுதிச் சிகரம்போட்டுப்
போப்பா அஞ்செழுத்தில் முன்றுக்கட்டிப்.
பிளமாக நூற்றெட்டு உருவேசெய்து
காரப்பா அத்தகட்டைக்குளிசத் தூட்டிக்
கருணையுடன் கைதனிலே கட்டிப்பாரே.

(24)

கட்டிகன்றாய் விபூதியை பூசினுக்கால்
கலந்துகின்ற ரோகமெல்லாம் காணுதோடும்
இட்டமுடன் தேகவச்சு காயமாகும்
ஏகார்தத் தோஷமெல்லா மெடுபட்டோடும்
சட்டமுடன் நவக்கிரகச் சார்பினுலே
சகலபிணி விஷமுதலாய்த் தானேதிரும்
திட்டமுடன் நவக்கிரகத் தேகந்தேகம்
திருவான அனுக்கிரகம் குருயின்விடே.

(25)

விடான நவகோண மிட்டுக்கொண்டு
விபாமுடன் நடுவான முக்கோணத்திற்.
குடான அச்சரத்தின் பெருமைகேளு
கெழுண்டாம் காரியத் தகட்டிலேதான்
வடாமற் குணெழுதி மைந்தாகேளு
வரிசையுட னெட்டெழுத்தைத் திபானம்பண்ணித்
தேடாகச் செக்கஞக்குக் கட்டினுக்காற்
செத்தினிலே நின்றபல தோஷம்போமே.

(26)

போமப்பா யின்னமொரு கருமானங்கேள்
புத்தியுடன் தாம்பூரத் தகட்டிலேதான்
தாமப்பா தன்னிலையைத் தியானம்பண்ணிச்
சங்கையுடன் நவகோண மிட்டுக்கொண்டு
ஓமப்பா அச்சரந்தா னெட்டெழுத்தை
உறுதியுடன் றுனெழுதி நடுக்கோணத்தில்
ஆமப்பா ஓம்கிவி றீங்கென்றேதான்
அழுத்தியிகத் தானெழுதி யந்தம்பாரே.

(27)

அந்தமென்ற சுழிமுனையில் மனக்கண்ணாட்டி
அன்புடனே சடாட்சரத்தை யுருவேசெய்து
சொந்தமுட னத்தகட்டைத் தியானம்பண்ணிச்
சுருக்காக மானிடர்க்குக் கட்டினுக்காற்
பெந்தமென்ற மயக்கமொடு பித்துந்தீரும்
பிசாகமுதற் பில்லிசு னியமுந்தீரும்
பந்தமுள்ள காசமுதற் சிலவிஷங்கள்
பறக்குமடா நவக்கிரகப் பதிவதாலே.

(28)

பதிவாக இன்னமொரு கருமானங்கேள்
பரித்தகட்டில் நவகோண மிட்டுக்கொண்டு
கெதியாக எட்டெழுத்தைச் சுத்திப்போட்டுக்
கிருபைபெறும் நடுவான முக்கோணத்தில்
விதியான அட்சரந்தான் ஓம், றீங்கென்று
விபரமுடன் றுனெழுதி வின்ணைநோக்கி
மதியான ரவிமதியைச் சுழினைக்கேற்றி
மார்க்கமுடன் சற்குருவைத் தியானஞ்செய்யே.

(29)

செய்யப்பா யெந்திரத்தைக் குளிசஞ்செய்து
திருவான பெண்களுக்குக் கட்டினுக்கால்
மெய்யப்பா சொல்லுகிறேன் கெற்பரோகம்
மெய்யான தேகமாம் வாய்வுநீர்த்து
கையப்பா உதவுவது போலேமக்காள்
காரிகைக்குக் கெற்பமுண்டாம் கண்ணைக்காண்பாள்
பெய்யப்பா போகாது மெய்யேநிற்கும்
புத்தியுடன் நவக்கிரக பூசைபண்ணே.

(30)

பண்ணுவது மின்னமொரு கருமானக்கேள்
 பார்மகனே வெள்ளிபத் தகட்டிலேதான்
 தன்னுறவாய் நின்றநவ கோணமிட்டுத்
 தன்மையுட னெட்டெழுத்தைச் சுத்திப்போட்டுக்
 கண்ணாமனக் கண்ணிதனால் முக்கோணத்திற்
 கருணையுடன் சிவசிவா நிக்கென்றிட்டு
 உண்ணுவது சட்டச்சாந்தை உருவேசெய்து
 உறுதியுடன் மனதறிவாற் நியானம்பண்ணே.

(37)

பண்ணப்பா குருபரணத் தியானப்பண்ணிப்
 பதிவான யெந்திரத்தைக் குளிசமடி
 நண்ணப்பா வயங்கனிலே அழுத்தினுக்கால்
 நன்றாகக் கோளன்றி விடையும்பாரு
 பெண்ணப்பா திரளம லுருப்பேதித்தாற்
 பெண்கருங்குக் கட்டினால் நன்மையாகும்
 எண்ணப்பா நிறைந்தஅனுக கெகத்தாலே
 இரத்திலுள்ள அதிசயங்க ளின்னங்கேளே.

(32)

இன்னக்கேள் கருமானஞ் சொல்வேணியா
 எகார்த்தத் திருமுலர் கடாசுத்தாலே
 சொன்னமொழி தவறாமல் மனக்கண்ணாலே
 சோதிமென்ற ரவிமதியைச் சுழினைக்கேற்றி
 முன்னமே சொன்னதொரு முட்கோணத்தில்
 முத்திரையும் வாசியொற் புருவத்தேகி
 நன்னயமாம் நவக்கோக பூசைபண்ணி
 நன்மைபெற வனுகக்கோ கடாசுத்தம்பாரே.

(33)

பாரப்பா தந்தம்மெவ்வி செம்புமுஞ் சூழ்
 பதிவாக வுருக்கியதைத் தகடாய்த்தட்டி
 றோப்பா தகட்டில்நவ கோணமிட்டு
 தேர்மையுட னெட்டெழுத்தும் நினைவாய்காட்டி
 ஞாப்பா வதிவந்திக் கோணந்தன்னில்
 ஞாதிமென்ற விந்தம்நெல் காரம்போட்டுக்
 ஞாப்பா ஓங்காந் தன்னிடுமந்த
 ஞாப்பா சூழ்பதிலே குணமாய்ப்போட்டே.

(34)

பொட்டதொரு சச்சாத்தை வைத்துண்ணுய்ப்
 புனிதமுடன் பூசித்து மைந்தரகேளு
 நாட்டமுட னுருச்சிகை ளடியில்வைக்க
 நன்மையுடன் சத்திவளர்ந் திருக்கும்பாரு
 தேட்டமுடன் நவக்கிரகச் சித்தினாலே
 சிவகளையு முண்டாச்சு தெளிவுமாச்சு
 ஆட்டமென்ற ஆட்டமெல்லா மெட்டெழுத்தாழ்
 ஆதிபென்ற அட்சரந்தான் மூலமாடே.

(85)

ஆமப்பா பெட்டெழுத்து மூலமாச்சு
 ஆதிபென்ற மூலமதைச் சொல்லக்கேளு
 ஒமப்பா அஞ்செழுத்துச் சிவமுமாச்சு
 உறுதியுள்ள முன்றெழுத்து சத்தியாகுழ்
 தாமப்பா சத்திசிவ மொன்றாய்க்கடிச்
 சகலகரு டார்ந்திரிகம் இதுதான்பாரு
 தாமப்பால் கனற்பாலைக் கொண்டோர்க்கெல்லாங்
 கருவான பெட்டெழுத்துஞ் சித்தியாமே.

(86)

சித்தியுள்ள பெட்டெழுத்துந் தினமேயோதிச்,
 சிவசிவர குருபதியிற் சேர்ந்தாடாகில்,
 முத்தியுள்ள தேகமது சித்தியாகும்
 முர்க்கமுள்ள வர்கியது அகலாதையா
 புத்தியுடன் ரமிதியைத் தினமும்நேர்க்கிப்
 புண்ணியனே நடுவான சிகரவீட்டில்
 நித்தியமும் நினைவாக நேமமானால்
 நின்தேக மமுதமென்ற தேகமாடே.

(87)

ஆமப்பா யின்னமொரு கருவைக்கேளு
 ஆதிபென்ற பெட்டெழுத்தின் அருமைதன்னைத்
 தாமப்பா தன்னிலையில் மனக்கண்வைத்துந்
 தயவாக முன்றெழுத்தைத் தியானம்பண்ணி
 ஒமப்பா பீணியாளர் வந்துநின்றால்
 உத்தமனே பூரித்து உண்மையாக
 தாமப்பா விபூதியைக் கடாசித்தாக்கால்
 நூடிநின்ற பீணிகளெல்லாம் நசித்துப்போடே.

(88)

போகுமடா பொல்லாத நோய்களெல்லாம்
 புத்தியுடன் பூரணமா விருந்துகொண்டால்
 ஆகுமடா நலக்கொரு கித்தியாரும்
 ஆதியென்ற மூலமதில் வாழ்பூட்டி
 வாருடனே புருவமதில் மலர்க்கண்சாத்தி
 வரிசையுடன் ஒங்கியும் சுவ்வென்றோத
 ஏகுமடா பில்லிமுதல் விஷக்களெல்லாம்
 ஏகாந்த நடுவணையி விருந்துபாரே

(39)

பாபப்பா சித்துவகை திலதஞ்சொல்வேன்
 பார்தனிலே மானிடர்க்குப் பகாவேண்டாம்
 தோப்பா மனதறிவாற் றெளிந்துகொண்டு
 சிந்தைமன மொன்றாகத் திரமாய்கின்று
 நோப்பா நின்றதொரு சல்லிமூலம்
 நிசமான மூலமதை யார்தான்காண்பார்
 பேரப்பா பேசாத மூலந்தன்னைப்
 பெருமையுள்ள மவுனமதாய்ச் சொல்லக்கேளே.

(40)

கோப்பா மூலமென்ற லுந்திப்பூடு
 கெணிதமுள்ள தாமரைநற் கொடியில்மைந்தா
 தானப்பா தாமரையோ கிதழின்பூடு
 தன்னகத்தில் நடுவாகி நின்றமூலம்
 கோளப்பா யில்லாத சல்லிமூலம்
 கொடியான மூலமடா முதலாம்மூலம்
 ஆளப்பா அந்தமாய் நின்றமூலம்
 அடிமுடிக்கும் நடுவான ஆதியாமே.

(41)

ஆதியென்ற மூலமதிற் பிழைதேவர்
 அடக்கின்று தவசிருந்தா ரறிந்துகொள்ளு
 சோதியென்ற குருவருளால் மைந்தாநியுஞ்
 சொல்லாதே தாமரையின் கொடியையவாக்கி
 நீதியுடன் கண்மையதாய்க் கரிக்கெக்கொண்டு
 நீசபமாய்க் கல்வமதில் வைத்துமைந்தா
 சாதியென்ற ஆவினுட டெய்யாலாட்டிச்
 சவாதுடனே புதுருபச்சை சரியாய்ச்சேரே.

(42)

சேர்த்துநன்ற யரைத்துவொரு சிமிழில்வைத்துச்
 சிவசிவா சற்குருவைத் தியானம்பண்ணிப்
 பார்த்திபனே ரேசகபூ ரகமுஞ்செய்து
 பதிவான கும்பகத்தில் மனதைவைத்துக்
 காத்துநன்றாய் ரவிமதியைச் சுழினைக்கேற்றிக்
 கருணையுடன் மைச்சிமிழைக் கரத்திலேநிச்
 குத்திரமா யஞ்சனா தேவிதன்னைச்
 சும்சுமசி வாயமென்று தொழுதுநில்லே.

(43)

தொழுதுகொண்டு பணவிடைதான் மையெடுத்துச்
 சோதியென்ற புருவமதிற் நிலதம்போட்டுத்
 தொழுதுகொண்டு எட்டெழுத்தை யுருவேசெய்து
 சுந்தரம்போல் நீயிருக்கும் போதில்மைந்தா
 தொழுதுந்தன் சமுகமதைக் கொண்டோர்க்கெல்லாம்
 சூழ்வினையும் பழவினையுஞ் சுத்தமாகும்
 தொழுதுநின்று பிசாசுதலை விரித்தேயாடும்
 தோனாத ஏவல்பில்லி தொலைந்துபோமே.

(44)

போமப்பா சகலபிணி பிசாசெயல்லாம்
 பொருந்திநின்ற மையுறுதி கண்டதாலே
 நாமப்பா சொல்லுகிறோம் தூரதிஷ்டி
 நன்றாகத் தோனாமடா நாட்டம்பாரு
 தாமப்பா நவக்கிரக சித்தினாலே
 தன்மையுட னின்னமொரு கருவைக்கேளு
 நாமப்பா சொன்னமொழி தவறுதையா
 நடுவான காலாங்கி வாசிதானே.

(45)

வாசியென்ற அண்டமடா பேரண்டத்தில்
 மார்க்கமுடன் ஞானியண்டக் கருவைவாங்கி
 நேசமென்ற அண்டமதி னோட்டிற் பூசி
 நினைவாக ரவிதனிலே காயவைத்துப்
 பாசமென்ற கமலையுட நெய்யால்மைந்தா
 பத்தியுடன் திபமது பதிவாய்வைத்து
 வாசமென்ற அண்டமதி னோட்டிலேநான்
 மையேற்றி மையெடுத்த வரிசைதானே.

(46)

வரிசையுடன் மையெடுத்துச் சவாதுகட்டி
 மார்த்கழுடன் ரேசெத்து வைத்துக்கொண்டு
 உரிசையுடன் சந்த்ருவைத் தியானம்பண்ணி
 உண்மையுடன் புருஷமறிந் திலதம்போட்டுப்
 பரிசுழுடன் வாசியினுல் முணம்பார்த்துப்
 பத்தியுடன் சுவயோகத் திருந்தாயாகிந்
 கரிசனமா யுன்சுமுகக் கண்டபேர்க்குக்
 கருத்தில்வெகு பயஞ்செயிக்கும் கருணவப்பாரே. (47)

பாட்ப்பா கற்பவிதி யொன்றுகேளு
 பத்தியுள்ள கண்மணியே பதிவாபீயும்
 ஆரப்பா அறவார்க வண்டக்கரு
 ஆதியென்ற ஞானியடா அண்டந்தன்னில்
 நேர்ப்பா கின்றகரு ஞானியண்டம்
 கிசமான அண்டமடா முதலாம்வப்பில்
 காரப்பா அகப்பட்ட அண்டம்வாகிக்
 கருவாகிக் கட்டுதற்கு வாகையக்கேளே. (48)

வகையான கற்பாகஞ் சொல்லக்கேளு
 மார்த்துமுள்ள அமுரியது படிதானென்று
 தகையாகப் பகவின் பால் படிதானென்று
 தகைய வெள்ளையின்பால் படிதானென்று
 திகையாதே இனகீர்தான் படிதானென்று
 செம்மையுடன் நாளுமொன்றுப் பாண்டத்திட்டு
 நகையாதே கருஞாவி அண்டந்தன்னின்
 நாட்டமுட ன்திற்போட்டு அவித்திடாயே. (49)

அவித்திடவே அண்டமெல்லாம் கட்டிப்பேரூழும்
 அப்பனே தானெடுத்து வைத்துக்கொண்டு
 குவித்ததொரு அண்டமதின் தோடுபோக்கி
 குத்யொன்று சொல்லுகிறேன் நன்றாய்க்கேளு
 சேவித்ததொரு வெள்ளையொருக் கருவியாண்டுஞ்
 செம்மையுடன் வெவ்வேறே பதன்மாகத்
 தவித்தமிக வாடாதே பிண்காந்தன்னிற்
 பத்தியுடன் வாய்ந்தமறு ரேசெதேனே. (50)

சேறியென்ன மலைத்தேனை வாங்கினன்றாய்ச்
 செம்மையுடன் பீங்கான்றன் கருவில்விட்டு
 ஆறியென்ற மலிமுகத்தில் நவநாள்வைத்து
 அப்பனே தானெடுத்துப் பார்த்தாயாகிற்
 பேதியா தேயிருக்குஞ் சோதிபோலே
 பிலமான பத்தியினற் பதன்ம்பண்ணிச்
 சோதியென்ற சற்குருவைத் தொழுதுபோற்றித்
 துருவமென்ற பதிதனிலே யிருந்துகொள்ளே.

(51)

கொள்ளுகிற விதமென்ன வென்றால்மைந்தா
 குணமாக வுதயாதி தன்னிலேதான்
 நள்ளுறவாய் வெள்ளையென்ற கருவிலேதான்
 நன்மையுடன் பணவிடைதா எனடுத்துக்கொண்டு
 உள்ளுணர்வாய் கொண்டதின்மேல் மைந்தாகேளு
 உண்மையுடன் மாலையிலே சொல்லக்கேளு
 விள்ளுகிறேன் மஞ்சளென்ற கருவிலேதான்
 விரைவாகப் பணவிடைதா எனடுத்துக்கொள்ளே.

(52)

எடுத்துநிதம் அந்திசந்தி கொண்டால்மைந்தா
 ஏகார்தத் தேகமது இறுகிக்கட்டும்
 தொடுத்துநின்ற வாசியது துடங்காதையர்
 தொடுகுறியிற் தீபமது துலங்கும்பாரு
 அடுத்துநின்ற வந்துவது இறுகிப்போகும்.
 ஆனந்த மதியமுத அருவிபாயும்
 கடுத்துநின்ற காலவன் விலகிப்போவான்
 கயிலாசத் தேகமதா யிருக்கும்பாரே.

(53)

இருக்கின்ற வெள்ளைமஞ்சட் கருவிரண்டும்
 ஏகார்த நாதவிந்து பென்றும்பேராம்
 உருக்கமுடன் தினந்தோறுங் கொண்டுவந்தால்
 உறுதியென்ன தேகம்வச்ச காயமாகும்
 பெருக்கமுள்ள நாதவிந்தா லெடுத்ததேகம்
 பேசாதே அண்டமதாற் கெட்டியாச்ச
 திருக்கருத்து மனதுருமை யாகக்கொண்டாற்
 நிர்மான பஞ்சகர்த்தாள் திர்க்கமாமே.

(54)

திர்க்கழுள்ள மூலமடா ஆறுதாயம்
 திருவான நவக்கிரக மானதேகம்
 மர்க்கழுள்ள நவக்கிரகத் தனக்குமைந்தா
 மகத்தான அனக்கிரக மநிகமாகும்
 மூர்க்கழுள்ள அதிகமடா சோதிசோதி
 முனியான சுழிணையடா தீபவிடு
 வர்க்கையுட னத்திப வீட்டிலேதான்
 இருக்குதடா மதியமுத மறிந்துகொள்ளே.

(55)

இருந்துகொண்டு வாசியினுல் மூலம்பார்த்து
 எழுந்ததொரு வாசியினுற் புருவத்தேகி
 அருந்தவமாய் முக்கணனைக் கண்டுபாற்றி
 ஆதிபென்ற நவக்கிரக பூசைபண்ணித்
 திருத்தியதோர் பூசையினுற் குருவைக்கண்டு
 சிவசுவா அடிமுடியே தென்றேனப்போ
 வருத்திமிக்க கேட்டதினுல் மூலநாயன்
 மர்க்கமுடன் நாதமிந்து யென்றாற்பாரே.

(56)

பாப்பா நாதமிந்து அண்டமாச்சு
 பதிவான அண்டமடா பிண்டம்பிண்டம்
 நோப்பா அண்டபிண்ட மொன்றாய்க்கடி
 நீலத்ததொரு முட்டையென்ற பேருமாச்சு
 காப்பா அண்டமென்ற முட்டைதன்னைக்
 கருக்குருவாய்க் கண்டுநிதம் கொண்டாயானுல்
 ஆப்பா உனக்கிடு சொல்லப்போறேன்
 அண்டாண்ட பதக்கடந்த சித்தவமே.

(57)

சித்தமென்ற செபதபத்துக் குறுதியென்ற
 சிவசிவாசியோக நீண்டையாகும்
 முத்திதரும் நீண்டதனக் குறுதியான
 மூர்க்கழுள்ள கற்பமடா அண்டக்கரு
 பத்தியுட னண்டமென்ற கற்பங்கொண்டாற்
 பாலகனே நவக்கிரகம் பதிவாய்கிற்கும்
 சுத்தமுடன் நவக்கிரகம் பதிவாய்கின்ற
 ரோதுமடா அனக்கிரக சோதிதானே.

(58)

சோதியென்ற செக்சோதி சோதிசோதி
 தருவமென்ற புருவநடுக் கமலமீதில்
 ஆதியென்ற கிந்துவடா கமலத்துள்ளே
 அடங்கினின்ற போதமதை யென்னசொல்வேன்
 சாதியென்ற சராசரத்துக் குறுதியான
 சார்வான வாசியடா ஆவியாவி
 நீதியுடன் ஆவியடா பிராணானுச்ச
 நிசமான பிராணனடா நாதகிரீடே.

(59)

விர்தான நாதவிந்து ஒன்றாய்க்கடி
 மேலான நவமணிபோற் றிரண்டுதையா
 சந்தான மானநவ மணியேமைந்தா
 தாரணியிற் காண்பவர்க ளாருயில்லை
 சிந்தாமற் சிதறாமல் வாசிதன்னைத்
 தீர்க்கமுடன் கட்டியொரு மணியாய்வாங்கிப்
 பந்தானந் தழைக்கவொரு மணியாய்வைத்துப்
 பத்தியுடன் நவக்கிரக பூசைபண்ணே.

(60)

பூசையிலே மனதுறுதி யாகவேணும்
 புத்தியுடனமுதரசங் கொள்ளவேணும்
 நேசமுடன் வாசியிலே நிலைக்கவேணும்.
 நிலைத்தாலும் நிருவிகற்ப சமாதியேணும்.
 வாசமுடன் சமாதியிலே நிலைத்தாலுந்தான்
 மணிநாதச் சிலம்போசை கேட்கவேணும்
 பாசமுடன் சிலம்போசை கேட்டாலுந்தான்
 பத்திகொண்டு குருபதத்திற் பதிவாய்நிலே.

(61)

பதியான பதியதுதான் புருவமத்தி
 பாலகனே ஆவியது ஒடுங்கும்வீடு
 விதியான ஆவியது சொலிக்கும்வீடு
 வேதாந்த ருத்திரனார் பதியைப்பார்த்துக்
 கெதியான பதியிதுவென் றறிந்துகொண்டு
 கேள்மகனே அப்பதியில் நாட்டமாக
 மதியான ரவிமதியின் செயலினாலே
 மார்க்கமுட னிருந்துகொண்டு யோகம்பாரே.

(62)

பாப்பா யின்னமொரு கருவைக்கேளு
 பதிவான தாமரையின் கொடியைவாங்கிக்
 காப்பா தேனதிலே யூறப்போட்டுக்
 கருணையுட னெட்டாநா னெடுத்துமைந்தா
 தேப்பா கண்ணிராற் கழுவிப்போட்டுச்
 சிவசுவா ரதிதனிலே காய்ந்தபின்பு
 நோப்பா கழிமுனையில் மனதைவைத்து
 நேமமுட னியையாவாய் நறுக்கிக்கொள்ளே.

(63)

நறுக்கியே நன்றாகக் குளிசம்பண்ணி
 காட்டமுடன் நறுக்கினதோர் மூலம்வைத்து
 இருக்கின்றும் நவகோணந் தன்னில்வைத்து
 இப்பமுடன் செபதபங்கள் செய்துகொண்டு
 பெருக்கமுட னக்குவிச மெடுத்துமைந்தா
 பெலமான மவுனத்தில் தியானம்பண்ணி
 உருக்கமுடன் சாம்பிராணித் தூபங்காட்டி
 புன்மையுடன் வலதுகையி லணிந்துகொள்ளே.

(64)

அணிந்துகொண்டு பூரணமா யிருந்துமைந்தா
 அன்புடனே குருபாணத் தியானம்பண்ணிக்
 கனிந்துத்தன் காமதனல் மேலேதொட்டாற்
 கடிதான விஷகாமும் காணாதோடுந்
 துணிந்துவரும் பசாசுகளை யுந்தன்வாயால்
 தூப்போ வென்றசொன்னு லோடிப்போரும்
 பணிந்துத்தன் பாதமதைக் கண்டோர்க்கையா
 பலபிணியும் விஷகாமும் பாழாப்போமே.

(65)

பாலான முப்பாலை யறிபவேணும்
 பருதிமதி கடரொளியைப் பார்க்கவேணும்
 காலான வாசியற்சென் றேறவேணும்
 கற்பூரத் திபமதைக் காணவேணும்
 மேலான மநிபமுதம் கொள்ளவேணும்
 வேதாந்தந் சாஸ்திரங்கள் பார்க்கவேணும்
 துலான துல்முறைகள் பார்த்தாளுந்தான்
 துணுக்கமுட னறிவுநு னனமாய்க்வே.

(66)

நில்லப்பா பூணமாய் நின்றுகொண்டு
 நிசமாக இன்னமொரு கருவைச்சொல்வன்
 செல்லப்பா சாதிக்காய் சாதிப்பத்ரி
 திருவான வால்மிளகு கிரம்புகட்டி
 மெள்ளப்பா யிளவருப்பாய்ச் சூரணித்து
 விசையான ஆனந்த மூலிவாங்கிக்
 கொள்ளப்பா நெய்யாலே வறுத்திடித்துக்
 குணமான சூரணமாய்ச் செய்துகேளே.

(67)

கேளப்பா முன்பொடிக்கி நாலிலொன்று
 கிருபையுடன் மூலிகையைக் கூட்டிமைந்தா
 கேளப்பா யிருபொடியு மொன்றாய்க்கூட்டிக்
 கெணிதமுடன் சர்க்கரையும் வெல்லஞ்சேர்த்துக்
 கேளப்பா அதுக்குரெட்டி யொன்றாய்க்கூட்டிக்
 கிருபையுடன் தானிடிக்கும் போதிலேதான்
 கேளப்பா மெழுகதுபோற் திரண்டுபோகும்
 கேள்வியென்ன பூணலே கியமுமாச்சே.

(68)

ஆச்சப்பா பணவிடைலே கியமுங்கொண்டு
 அருளான புருவமையம் பார்க்கும்போது
 மூச்சப்பா அறிவுபூ ரணமாய்நின்று
 முனையான சுழிமுனையில் வாசியேறிப்
 பேச்சப்பா பேசாத வாசியாலே
 பெருகிநின்ற தீபமது கண்ணிற்காணும்
 காச்சப்பா அத்தீபச் சுடரிலேதான்.
 காச்சினாற் றேகமது கசடுபோச்சே.

(69)

போச்சப்பா வாய்வோடு மூலச்சூடு
 பொல்லாத நெஞ்செரிவு பொருமல்காந்தல்
 நீச்சப்பா நீர்த்தோஷங் கபாலக்குத்து
 நினைவுகெட்ட வயிற்றுவலி நீக்கிப்போகும்
 மூச்சப்பா முன்னிலையா யடங்கும்விட்டில்
 முத்திகொண்டு நவக்கிரக பூசைசெய்தாற்
 பேச்சப்பா பேசாத மவுனங்காணும்
 பேரான குருபதியிற் பெலமாய்நில்லே.

(70)

பெலமான நவக்கிரகப் பூசைபண்ணப்
 பேருலகல் லாமுனது வசமேயாகும்
 தலமான நடுமனையாம் முக்கோணத்தில்
 சார்ந்துகொண்டு வாசியினுல் மூலத்தேவி
 நலமான புருவநடுக் கமலத்தில்
 நாட்டமுடன் நீன்றுகொதி கொண்டாயானுற்
 குலமான நவக்கிரக வீட்டிலேதான்
 குருவான ஆதாரந்தோனும்பாரே.

(71)

தோனும்பா ஆதாரம் மூலாதாரம்
 தருவமென்ற ஒங்காரம் மேலாதாரம்
 கானும்பா கருணைவிழிக் கண்ணாற்பாரு
 கமலமென்ற ஆயிரத்தெண் மலருக்குள்ளே
 தேனுடனே அமுதாசம் வடியும்பா
 தெகிட்டாதே நீயிருந்து கொண்டுதேறு
 னனுடனே உயிர்சேர்ந்து சித்தியாகும்.
 உத்தமனே பத்தியுட னாகந்துகானே.

(72)

காணப்பா நவகோணந் தன்னைவைத்துக்
 கருணையுடன் மானதமாய்ப் பூசைசெய்து
 பேணப்பா மூலமதிற் சிம்சிம்மென்று
 பிலமான வாசியினுல் மூலம்பார்த்தால்
 கோணப்பா யிந்திடிக் கண்ணிற்கானும்
 குருவான திருமூலர் பாதம்போற்றிப்
 பூணப்பா கண்டமதில் அங்கென்றுனு
 புருவமையம் முக்கணைப் போற்றிக்காரே.

(73)

காத்துநீ மனதருமை யாகமைந்தா
 கருணைபெற ரேசகபூ ரகமுஞ்செய்து
 போத்திமிகக் கும்பகத்தில் நீன்றுகொண்டு
 புத்தியுடன் மனதறிவால் மைந்தாநீயும்
 ஆத்தமத்தக் குவிராகி நீன்றமுலம்
 ஆதார மூலமடா முக்கோணத்திற்
 பாத்திபனே ஒம்பகியுஞ் சுவ்வென்றேதான்
 பதிவாகச் செயிக்கவனற் பத்தந்தானே.

(74)

தானென்ற அனல்மீறி முதுகுவோரங்
தானேறிப் பாதாநி கேசமட்டும்
ஊனென்ற தேகமெல்லாஞ் சொலிக்கும்பாரு
ஒங்கும்பஞ் சாக்கினியென் றுறுதிகொண்டு
கோனென்ற புருவமையச் சுழிமேல்நின்று
குருவான பதினோக்கி நின்றயானால்
வானென்ற அண்டமதிற் றீபங்காணும்
மானதமார் தீபமதில் மகிழ்ந்துநிலே.

(75)

நில்லப்பா அய்யுக்கியிஞ் சவ்வென்றேதான்
நேமமுடன் மனதறிவால் நின்றால்மைந்தா
ஒல்லப்பா நினைத்ததெரி சனமுமாகும்
உலகத்தின் நடத்தையெல்லாம் உள்ளங்காணும்
செல்லப்பா ஆதார மூலந்தோன்றும்
சிவசிவா திருநடனஞ் செவியிற்கேட்கும்
வில்லப்பா அந்தவொலி சிலம்பினோசை
வேதார்த ஓசையடா நாதந்தானே.

(76)

தானென்ற நாதவிந்தா லெடுத்ததேகங்
தன்னறிவாற் றன்மையறி யாதபாண்டம்
வினென்ற பாண்டமடா நிலையாக்கேணி
விசையிலலா நீர்க்குமிழி யானதேகம்
ஊனென்ற ஆசையிலே ரவியோதேய்ந்து
உழன்றமதி மேலாகி உறுதிகெட்டுப்
பூனென்ற போக்குவரத் தறியாமற்றான்
புத்திகெட்ட சடமதனைப் போத்துவாயே.

(77)

போத்துவது பூரணத்தாற் போற்றவேணும்
பொருந்திவின் றவக்கிரகம் பார்க்கவேணும்
காத்தாநின்று வாசியிற்சென் றேறவேணும்
கற்பூர தீபமதைக் காணவேணும்
ஆத்திமத்து நிலையற்றது கொள்ளவேணும்
அந்தநிலை பொன் றுமிட மறியவேணும்
பூத்தமலர் வாசனைப்போற் புருவமீதற்
புத்தியுடன் நீயிருந்து பூசைபண்ணே.

(78)

பண்ணப்பா பூசைவிதி சக்காந்தான்
 பறிவான நவகோண முத்திமோட்சம்;
 கண்ணப்பா மோட்சமது புருவமத்தி
 கருவான ரக்மதிசென் நிருக்கும்விடு
 விண்ணப்பா மேலான பிரமவிடு
 மேலான விடதுதான் முப்பாழாகும்
 உண்ணப்பா ஒன்றாக முன்பின்னாகி
 யுத்திதரு மணிவிடு மோட்சவிடே.

(79)

விடான விடதுதான் மோட்சவிடு.
 வேதாந்த அமுதாச மிருக்கும்விடு
 நாடான நவக்கிரகம் பொருந்தும்விடு
 ஸாதாந்த திருநடன மாடும்விடு
 கடான விடுகுடி யிருந்தவிடு
 குடிபெலத்து யிருந்ததொரு குருவின்விடு
 மேடான அண்டமடா அண்டவிட்டில்
 பிண்ணொணியுந் தண்ணொணியு மேவமுற்றே.

(80)

காலாங்கிநாதர் ஞான பூஜாவிதி அயி.

மு ற் றி ற் று.

காலாங்கிநாதர் ஞான சாஸ்திரங்கள் நம்மிடம் அநேகம் ஓலை
 எட்டுப்பித்திகளிருப்பினும் தற்போது இதில் சிலதை அச்சிட்டிருக்
 கிறோம். மற்றவைகள் இரண்டாம்பாகத்தில் வெளியிடக்கூடும்.

மதனா, டெக்குமாசி விதியிலிருக்கும் பரத்திர வியாபாரம்
 உ. ரா. ம. கணபதி பாயிள்ள அயர்களிடமிருந்து வாங்கிய எட்டுப்பித்தி
 யின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
பரமபதி துணை.

தாற்பத்தெட்டாவது:

கமலமகாமுனி திருவாய் மலாந்தருளிய

ஞான சைதன்யம் ய அ.

— ❧ —

மூலமுத லாகிநின்ற ஆயிபாதம்
முச்சுடராய் நின்றதொரு சோதிபாதம்
தாலமதிற் றென்மலைவாழாசான்பாதம்
தவறாப் போற்றியிந்த நூலிச்சொல்வேன்
கோலமணி பூரகமே சேர்ந்துவாழும்
குறித்தின்று சித்தருட பாதம்போற்றி
மாலயனுங் தேவர்களுங் காணொறுந்
மவுனமென்ற பூரணமே காப்புத்தானே.

(1)

தானென்ற நாட்டத்தில் அவ்வுடம்பும்
சாதகமாய் மவ்வோடே சிவ்வுடம்பைத்துத்
தேனென்ற மனமதிலே இவிரிஞ்சுது
தெளிவாக அஞ்செழுத்தைச் சிறக்கப்போடு
கானென்ற முச்சுடரும் விக்கதோன்றும்
கருதிப்பார் சுழிமுனையிற் கனிந்துரித்தம்
தானென்ற பூசையிலே மதுவையுண்டு
சாதகமா யாண்டொன்றி னுடனேசித்தி.

(2)

சித்திக்க வேனுமென்றால் மதியைப்பாரு
நிறமாகக் கறிப்பாரு தீபம்பாரு
பத்திக்குப் பிராணைய முடனேசித்தி
பாங்கான கண்டத்தில் ஜோதிகாணும்
முத்திக்கும் சிலம்பொன்னைச் சொல்லார்சொல்லார்
முனைபான பூரகரே சகமுங்காணும்
எத்திக்குந் திரியாதே னைந்தாகேளு
இன்பமுற்றுக் குருபதத்தை யினிதாய்க்காரே.

(3)

காப்பா பனிரண்டு வருஷங்காரு
 களமான வார்க்காதசொல்லிக் கனிந்துபாரு
 நேரப்பா குருவுக்குப் பணங்கள் கேட்டால்
 நீணிலத்தில் முப்பொருளைத் தாணவாரு
 பேரப்பா பெடுத்தாக்கா லென்னவுண்டு
 பேர்பெரிய பிராணாயக் குறியைக்கேளு
 சிரப்பா பெரியோர்கள் சொல்லாச்சொல்லா
 செத்தவன்போற் காத்திருந்து சேவைசெய்யே.

(4)

செய்யவயிலே கும்பகத்தில் வாசனைவத்துந்
 திறமாக ரேசிக்க வெளியுங்காணும்
 எவ்வகத்தின் நடத்தையெல்லா முன்னேபார்க்கில்
 வகைவகையாய்க் காணாமடா மைந்தாகேளு
 உய்ப்பொருள் கண்டதெல்லாம் உடனேகாணும்
 உகிதமென்ற வாசனையைக் கும்பித்திட்டு
 தையமென்ற மேன்மீடு ஆறந்தானே
 தருகமலக் காணாமடா சாருவாயே.

(5)

காரவே யின்னமொரு குறியைக்கேளு
 சாஸநியன்ற வாசனையே முன்னேகேளு
 திரவே யின்னமொரு குறியைக்கேளு
 தேகமெல்லாம் முனிமதாய்த் தானேதோத்தும்
 ஆரவே யின்னமொரு அக்கங்கேளு
 அப்பனே சிவமதியுந் தெரிந்துபாரு
 காரவே கயிலையென மேரிற்றானும்
 கதிரோனும் பெற்றபொருட் காட்சியாச்சே.

(6)

சூச்சப்பா பிராணாயம் செய்யும்போது
 அசநியா யுறங்கிவிட்டால் தேகம்போச்ச
 பேச்சப்பா மேகமென்ற குடும்பும்
 பெருமையுடன் முன்றெழுந்ததத் துணையாய்ச்சேரு
 பாச்சப்பா எக்காலம் அப்பியாசிக்கப்
 பாலோடு சர்க்கரையு மழுதமுண்ணு
 சூச்சப்பா உன்னுள்ளே நன்னுதன்னு
 சூதண்ட நேமெத்ததக் கண்டுசொன்னே.

(7)

கொள்ளடா சாயையென்ற பராபரந்தான்.

கூறியதோர் காலியிலே கடிக்கைஅஞ்ச

மெள்ளடா அந்திமுந்தி கடிக்கைஅஞ்ச

முணியோடு பதினாறு மாதம்பாரு

புள்ளடா தீபமநிற் கடிக்கைபாரு

புனிதமென்ற சோதியிலே யெழுத்தைப்பாரு

எள்ளளவுந் தப்பாது பிராணையந்தான்

இரலியிலே நடுநேரம் தீட்சையாமே.

(8)

தீட்சையிலே மனிதருட வாசமாக

திறமாகச் சினேகித்தா னிருக்கலாகா

தீட்சையிலே மயக்கமுடன் வெளியேயாகா

ஜெனமில்லா தரையீட்டிற் செய்யவேணும்

தீட்சையிலே ஁ஞ்சுமெட்டுஞ் செய்யுமுன்னே

சிவமான வாதமது அனுபேகித்தால்

தீட்சையது பலியாது ஆனந்தேன

சிவசொத்தால் மாயையது யேறொட்டாதே.

(9)

யேறயிலே யிவ்வளவும் அடக்கிப்போட்டு

இதமாகச் சோதியிலே தூருத்தோன்றும்

தூறமிலே கடரிலொரு கம்பந்தோன்றும்

தய்யதொரு கம்பத்தில் நந்திதோன்றும்

பேறயிலே நந்தியிலே உலகந்தோன்றும்

பெருமையுடன் வைத்தபொரு ளெல்லரத்தோன்றும்

தேறயிலே இரண்டாண்டிற் சிவமுங்காணும்

திறமான தாயுமங்கே காணுவாயே.

(10)

காணுவாய் சூரியன்றன் மண்டலத்திற்

கனிகண்டாற் சந்த்ரனுட மண்டலந்தான்

பூணுவாய் நட்சேத்திற் மண்டலந்தான்

புதுமையுள்ள அண்டத்திற் சென்றுயேறி

தோணுவாய் யிவ்வளவும் தவறுவாசம்

சூட்சுமென்ற எழுத்தாலே அடைத்துப்பாரு

பாணியா யெழுத்தில்லா வித்தையெல்லாம்

பாணியின்மேல் விதைத்திட்ட வித்துமாச்சே.

(11)

வித்தான அட்சாந்தா னென்பதையா
 விள்ளார்கன் கண்டாலும் அறியோமென்பார்
 நத்தியவர் பதம்போற்றித் தொண்டுசெய்து
 நாடியவ ரிட்டதொழில் மேலாய்ச்செய்து
 வைத்திருந்த பொருள்களெல்லாம் தாராவார்த்து
 வகையாகப் பன்னிரண்டு வருஷங்காரு
 செத்தசவ மானாலும் பெழுப்பிச்சொல்வார்
 ஜெகஜ்ஜலத் தொழில்செய்தெல்லாம் சித்தியாமே.

(12)

சூழம்பா அகப்பிரமம் பிடித்தமட்பை
 ஆகாத வழியோர்க்கு அறைந்திடாதே
 சூழம்பா பெழுத்தெண்ணிக் கோணப்பாரு
 உத்தமனே கருமியென்று லோட்டிப்போடு
 தாமப்பா குணமிருந்தால் பற்றவேண்டாம்
 தருகரும்பன் பாவியவன் பெருமைபேசி
 காமப்பா வாய்ப்பேச்சால் மயங்கச்செய்வான்
 காதவழி துத்தியே தருமஞ்செய்யே.

(13)

செய்யவிலே முந்திமுந்தி கணைசுப்புகை
 திறமான மனோம்மணித்தாய் மயேசுப்புகை
 தொய்யவிலே சுப்பிரமணியன் வடுகசுப்புகை
 கைமாகச் சித்தருட புகைசெய்து
 சய்யவிலே கவகோண மேருபுகை
 சதாசிவமாம் சிதம்பரத்தின் புகைபண்ணு
 பய்யவிலே சிவ்வனவும் புகைபண்ணி
 பாமான பிரானாயஞ் செய்துநோக்கே.

(14)

கோக்கையிலே ஆயின்பால் நித்தங்கொள்ளு
 கோகாம வையிட்டி விருத்தபண்ணு
 தேக்கையிலே பெனாணயும் பஞ்சமியுத்தொட்டு
 தேளிவான சிவனமாத் தீட்சைகொள்ளு
 பார்க்கையிலே பஞ்சபாநி தீப்பட்டாப்போல்
 பத்தமடா மாணுக்கா பரிதமாதும்
 சேர்க்கையிலே கமலன்னை தன்யநானம்
 திறமாந் பதினெட்டின் பாத்தொமே.

(15)

பஞ்சயோகநிலை.

பாங்கான நகரவித்தை மவுனயோகம்
 பரமகர வித்தைகுண் டலியின்யோகம்
 ஆங்கான வகரவித்தை வாசியோகம்
 அழகான சிகரவித்தை சீவியோகம்
 ஊங்கான பகரவித்தை அங்கியோகம்
 உற்றுப்பார் ஒங்கார மவுனம்பாரு
 வாங்காம விப்படிபச் சரங்கங்கண்டு
 மாட்டுவா யுயிர்நிலையும் நாட்டுவாயே.

(16)

நாட்டுவாய் மவுனமது நடுக்கன்பாரு
 நலமான பரியங்கி மூலம்பாரு
 ஊட்டுவாய் குண்டலிதான் நடுவாம்பூலம்
 உத்தமனே வாசியது புருலமையம்
 தீட்டுவாய் சிவயோகம் ஒளியைப்பாரு
 சிங்கென்று வங்கென்று தெளிந்துபாரு
 ஆட்டுவாய் இந்தவிதம் யோகம்பார்த்து
 அப்பனே அநிருட்சம் பத்தியேறே.

(17)

ஏற்றுவார் உச்சிநடு மலையின்மட்டும்
 இதமான கயிலைமலை யேறும்மட்டும்
 தேற்றுவா ரடிமலையின் நடுவுக்கண்டு
 சிங்கென்றும் மங்கென்றும் கூவிக்கொண்டு
 வாற்றுவா ரருமென்று வாசிபார்த்து
 வகையான ஓரெழுத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு
 போற்றுவார் பூரணமே பென்றுசொல்லி
 புகற்பெரிய உம்மென்று ஊணிப்பாரே.

(18)

கமலமகாமுனி ஞானசைதன்யம் யிஅ

முற்றிற்று.

சதாசிகிரி சுந்தரமகாலிங்கசுவாமி கோலில் தேவஸ்தான மாணேஜர்
 சாப்பீர் கந்தசாமிபிள்ளை அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய எட்டுப்பிரதயின்
 படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

சூருவே துணை.

நாற்பத்தொன்பதாவது

கமலமகாமுனி திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞான சூஸ்திரம் எசு.

அருளான சோதி மகண்டம் பராபரம்
பொருளான விந்த நாதம் புரிந்திடும்
பருவா பருவம் பருவத்திற் சேர்ந்திடும்
தருவான வீரம் சவுக்காரத் தானே.

(1)

சவுக்காரத் தாட்டுச் சகலசித் தாதியும்
சவுக்காரத் தாட்டுச் சகலஞ்ஞ வுக்கும்
சவுக்காரத் தாட்டுச் சகல கெவுளமுஞ்
சவுக்காரத் தாட்டுத் தானுன ஞானமே.

(2)

தானுன ஞானஞ் சவுக்கார விதியில்
தானுன சித்தி சகல மருந்தெலாம்
தானுன மூலஞ் சாதிக்கில் யோகமார்
தானுஞ் சவுக்காரஞ் சாகாத கா லுக்கே.

(3)

காலுக்கு னெண்ணெய் கழற்ற வகைகேளு
மேலுக்குச் சூருகு விசையாஞ்சுங் னாஞ்செய்
சால்பிப்பி னெண்ணத்திற் சாரஞ் சமனிடை
செனந் திராம் செயப்பனி னவயே.

(4)

வைபாய் சூருதினான் மாந்திஷந் தன்னை
மெய்வெடி யுப்பில் வேண்டிக் கொடுத்திடு
கைமாரச் சேகி சிரண்டு கலந்திடு
வெய்யிலில் வைக்க வெண்ணெய்யுப் பாச்சே.

(5)

உப்பினி னென் னு லுத்திதிஞ் சினத்தை
உப்பினி லெட்டொன் னுணர்த்திடு புரத்தை

அப்படி வீர மதனிடே சேர்த்து
முப்பூவுங் கூட்டி முழப்புடம் போடே.

(6)

போட்டிடுச் சுண்ணம் புகழான சாரஞ்சேர்த்
தாட்டிடு நீராஞ் சவுக்காரத் திட்டரை
யாட்டியே போதி லதிலெண்ணெய் மேலே
கூட்டியே யொக்கக் குமட்டி வடியுமே.

(7)

வடிந்தபி னந்தச் சவுக்காரந் தண்ணைக்
கடிந்தே யுருட்டிக் கடுவெய்யிற் போடு
தடிந்ததி லெண்ணெய் தானங் குண்ணும்
படிந்தே பிறகு பார்க்கநல் வெண்மையே.

(8)

வெண்மைய தான விருதா மடிப்பொடி
யுண்மையாம் விந்து நாதம்விட் டாட்டித்
தண்மைத் தழுவிற் றுளுட்டி யாட்டி
எண்ணெய்க ளெல்லா மெங்கே பறந்ததே.

(9)

பறந்தசவுக் காரம் பண்புநீ ராச்ச
கறந்திடு மண்டநீர்க் காரமே லாக்கி
உறந்திடச் சுண்ண மோகடுஞ் சுண்ணம்
இறந்த வழலையா லெல்லா மிறக்குமே.

(10)

எல்லாச் சரக்கு மிதனுளே கட்டும்
எல்லாச் சரக்கு மிதில்மெழு காரும்
எல்லாச் சரக்கு மிதிற்களங் காது
எல்லாச் சரக்கு மிதிதுறச் சுண்ணமே.

(11)

சுண்ணம்வெண் காரந் துடியான வெள்ளையும்
குண்ணுந் துருசு கூட்டிடச் சுண்ணமாம்
தண்மையா முன்றுஞ் சரியாகக்கூட்டி
வண்ணமால் தேவி வடையக் கவசியே.

(12)

கவசத்தை வாட்டிக் கனலில்வைத் தூது
தவமொத்த வியந் தானாகுஞ் சோதிக்
கவமிட்டே வேதை யாடுமுகங் கெழு
சுவமாவ் காங்கஞ் சோயுமுறை பாரே.

(13)

பாரப்பா நாகம் பரிவா யொருபலம்
தாரத்தி னியக் தாண்டுக் களஞ்சி
சோப்பா சூதம் நேர்கண் டிடைக்குச்
சோப்பா தங்கம் நாலுக்கொன் றுகவே. (14)

ஒன்றாய்ப் பொடித்து வுதகம் பிறந்திட
நன்றாய்ச் சயனி ரங்கிடை கூட்டிச்
சென்றால் மகாகுரு செயநீ ரிதாச்சு
ஒன்றான கார மோர்களைஞ் சிட்டே. (15)

இட்டபின் னீரா மிதுமுறை கேளு
தொட்டியும் நாகமுஞ் சூதமுங் கூட்டி
வெட்டினி ரீரால் விசைய வரைத்திடு
கொட்டக் களக்க மாங்குதைக் குள்ளே. (16)

குகையி லுருகையிற் கொடுத்திடு காரத்தைத்
நிவாகபு மிளிக்கயிற் சேர்த்துயி ரத்தைக்
குகையின் னிறக்கிக் குளிர வுலர்ந்தபின்
நெகத்தி லடங்காத் தெளிந்த களங்கமே. (17)

களங்ககல் வத்திற் கட்டாய்ப் பொடித்து
உளக்கொடு தாக்க வுயர்ந்தசங் வரநிடு
வளக்கொடு வெண்ணைய் மாட்டி யரைத்திடு
தளங்கொளுந் தங்கச் சிமிழில் வழித்திடே. (18)

வழித்திடு மந்தக் களக்க மெழுகை
ஒழித்திடு லோகத்தி லுன்றித் தடவியே
செழித்த புடத்தற் செந்தியப் பிடித்தபின்
பழுத்திடும் லோகம் பதினெட்டு மாத்தே. (19)

மாத்திது கண்டிடும் வழியினாலே
மாத்திது கண்டிடும் வளர்தங்கத் தாலே
நீர்த்தலா கண்டது நிறைவாத் தாலே
பேரத்தரி தாய் பொன்மயங் கண்டதே. (20)

கண்டேன் வழிய காணத் தாலே
விண்டேன் தருக வென்றாய் தாருங்

கொண்டே னதன்மேற் போகாப் புனைத்
திண்டாடி வேகாத் தலையது பட்டுதே.

(21)

பட்டிடு பச்சையில் வீரத்தைக் கூட்டி
ஒட்டிய சீதரன் ரேவிக்குப் பூசிப்
பட்டிட வாட்டி பகர்சுபண்ணம் வீரத்தா
லிட்டிடு வங்கமி ரந்திடுஞ் சுண்ணமே.

(22)

சுண்ணம் நிமிளையைத் தொடுமுன் நிறந்திடும்
சுண்ணம் நிமிளையாத் சோர்ந்திடுஞ் சாரத்தான்
சுண்ணத்தி னாலே துருசது சுண்ணமே
சுண்ணப் பெருமையைச் சொல்ல வொண்ணாதே.

(23)

சுண்ணத்திற் சாரஞ் சேர்க்கச் செயரீர்
ஏண்ணென சரக்கும் மிதில்மெழு காகும்
தன்மை துருசதான் சாகாத காலால்
வெண்மை பிறந்தவே காத்தலை யாச்சே.

(24)

ஆச்சப்பா சுண்ணத்தா லாடமுடி யாது
பேச்சப்பா வாதிபெரு மைக்கு நாவேது
போச்சப்பா பூரணம் புக்கிவெளி யோடி
வாச்சப்பா போச்ச வகாரத் துரைநானே.

(25)

துரையாந் துருச சுண்ணத்தின் வேதைகேள்
திரமான தாரஞ் சேர்த்திடு சூதம்
அறமான லிங்கம் அரப்பொடி காந்தமும்
நிறமான நாகமுன் னேரசம் பாகமே.

(26)

பாகமாய் வீரனும் பாண்டிமால் தேவியுந்
தாகத் துருசக் குருவெட்டி லொன்றும்
வேகமுன் னீரில் விளங்க வரைத்திடு
வாகாய்க் குகையில் வைத்து வருக்கிடே.

(27)

உருக்குங் களங்கத்தி லூட்டிடு காரத்தைப்
பெருக்கிய கல்வத்திற் பேராய்ப் பொடித்திடு
தருக்குஞ் சவ்வாது தானிட் டரைத்திடு
பெருக்கிய வெண்ணெய்ப்பாற் பேரா மெழுகே.

(28)

மெழுகொரு மாலிடை மிக்கச்செம் பாயிரங்
கொழுசிக் கொடுக்கக் காரமாஞ் னூற்று
எழுபது மாற்ற யினையாம் வழியை
பழுதறப் பார்க்கப் பலிக்கும் வகையே.

(29)

வகாரத்தில் மீறும் வாய்வுச் சாக்கிது
பகாரத்தி னுலே யடங்கிய பூரண
முகாரத்தி னுலே யொளிந்த வேகாரத்தலை
மகாரத்தி னுலே வளர்ந்த மவுனமே.

(30)

மவுனத்தி னுட்கரு வாகும் கிளிஞ்சினீர்
மவுனத்தி னுலே வளமாஞ் சருகுதான்
மவுனத்தி னுலே வளர்ந்த முருகுதான்
மவுனஞ் சாரம் வளமான வுப்பிதே.

(31)

உப்பின் சருகினுள் ஞான முறவானு
லப்பது கண்ண மோரிடை சேன
முப்பினிற் பாதி புறவாக கோத்து
உப்பா மமுடி றுறவா பரைத்திடே.

(32)

அரைப்பாய் சகிதி லதிலே பொடித்துளாம்
கிளைப்பாய் பிங்கானில் மேயிச் சமாதுவை
புரத்தே வருகி ருசிதப் பனியிலே
கரத்தே சருகு தான்பூ வருழியே.

(33)

அமுரீயிற் காச்சி யடவாகக் கட்டிப்போங்
குமுர வுடையிற் கொடுக்கனல் தாக்கிடு
நிமிரிச் சருகுச் சேந்திடு கண்ணமாக்
தமுரீயிற் சாரித் தான்வார்த் தரைத்திடே.

(34)

அரைத்திடும் கிண்டி யாதவன் கண்டபின்
கிளாத்த வுடையிற் கிளங்கவே யுதிடு
தாக்கடன் கண்ணந் தான்கடங் காரமாம்
வருத்தஞ் சருகு வகையந் வாரே.

(35)

அறமார் சருகு வறிகண்ணத் தெட்டொன்று
பரிமாச சேனம் பேதித் தரைத்திட

விநியாத குக்குடம் வெள்ளைக் கருவினிற்
பிரியா தெருக்கம் பாலது விட்டிடே.

(36)

விட்டிட நீரா மேவி யரைத்திடு
வொட்டிய அில்லை யுறவாய் வெயிற்போடு
திட்டமாஞ் சுண்ணஞ் சிறந்த கடுங்காரம்
மட்டிய சாரம் வளமாய்ச் சரிகட்டே.

(37)

கூட்டிப் பொடித்துக் குமுறப் பனியில்வை
நீட்டிய நீராம் நிலைக்கபூக் கூட்டி
முட்டிய பூத்தான் முதல்பத்துக் கொன்றிடு
ஊட்டுமூர் சாரம் நீருக்குப் போட்டிடே.

(38)

போட்டிட ரெண்டும் புகழ்பெறுஞ் சேநீர்
மாட்டுஞ் சரக்கெல்லா மதியாமற் கொன்றிடும்
தாட்டிகச் சேநீர் தானிது ரெண்டும்
முட்டு வகைக்கு முறைசொலக் கேளே.

(39)

கேளப்பா சாரமும் சாரந் துவைத்துவை
தாளப்பா ரெண்டுந் தனியே ரவிபுற
நீளப்பா சேர்த்து நிலைக்கட் டாச்ச
தேளப்பா கொட்டிய சேநீர் தானே.

(40)

தானொரு மண்டலஞ் சார்ந்தபின் கேளு
ஏனமாம் பாரையுப் பதுபாக்குப் போல
தானே யுடைத்துச் சமரச மாக்கி
யூனீர் சருகுநீ ருறத்தோய்த்து வைத்திடே.

(41)

வைத்திடு நீகால் மண்டல மப்பா
வைத்து முலர்ந்தபின் வகைசொலக் கேளு
வைத்து முலர்ந்த சீனமுஞ் சாரமும்
வைத்துநீர் விட்டு மாட்டி யரைத்திடே.

(42)

அரைத்த மெழுகு மப்பாறை யுப்புக்கு
விரைத்த கவச மென்ன பொறித்திடு
வரைத்து யிதன்மேல் மாட்டுங் கவசங்கேள்
காத்தே துருகுவெண் காரமுங் கூட்டே.

(43)

கூட்டிடு நோய்க் கறுமுன் வீர்விட்
டாட்டிக் கவுசீ யப்பா வெயிற்போடு
நீட்டிய சுண்ணம்பூ நிறதங் கூட்டி
பாட்டிக் கவுசித்து வப்பா புடமிடே. (44)

புடத்தின் வகையைப் புகலுவேன் கேளு
திடத்தி லுசாஞ் சிறுநீர் பிசைந்து
இடத்தே பரத்தி இறலுப்பை வைத்துத்
தடத்தே பிசைத்தமண் தானே பொதிந்திடே. (45)

பொதிந்தே வராசிப் புடமிட் டெடுத்திடு
யுதிர்ந்தால் மறுபடி உயர்புடம் போட்டிடு
பொதிந்த குருவாற் புகழான கல்லுப்புப்
பதிந்தே யொடுக்கிப் பதையாமற் கட்டுமே. (46)

கட்டிடு முப்புக் கனகதுரைக் கப்பால்
ஒட்டிட வான்பிள்ளை யுண்டோசொல் வாதிகள்
திட்டங் களக்கமே செப்புவேன் கேளு
மட்டிய வீரம் வளமான விக்கமே. (47)

விக்கமுஞ் சூதமும் நோய்க் தருகடன்
தக்கமுந் தாமுஞ் சாரமும் காரமும்
செக்கமென் றேவருஞ் சீர்கொண்ட கல்லுப்பும்
வக்கமுந் கூட்டி மாட்டி யரைத்திடே. (48)

அரைத்திடு மெல்லா மளவொன் றதாக
அரைத்திடு ஆயன் பப்பா சருகு
ரைத்து வருட்டி யப்பா குகையில்வை
இரைத்தே குகையி றிருகுந் களக்கமே. (49)

களக்கத்தை வாக்கிக் கல்வத்தி லிட்டு
வளக்கப் பொடித்து வகையான வெண்ணெய்
தளக்க வரைத்துத் தடியான மெழுகதை
வாக்காய் ரவிமதி வாய்ப்பா யுருக்கவே. (50)

உருகி மதன்பத்துக் கொன்றிடு மாத்திரை
தருகித மாத்தத் தப்பாது பெட்டுப்

பெருகிய தங்கப் பெருமைக்கே தொக்கும்
பருகிய வுப்புப் பாராய் களங்கமே. (51)

களங்கத்தி னுப்புக் கடுங்கூர மேத்தி
வளங்கவே யூது மகத்தான சுண்ணமாம்
உளங்கொண்ட சார மோட வதைத்திடு
விளங்கொண்ட நீராம் வீரம் பொடித்திடே. (52)

இடுபூந் தன்னை வாரியிட் தேடு
தொடுதா ளகந்தான். சுண்ணம் தாயிடும்
படும்வாங்க நீறும் பாரிதி மினையும்
விடுசார மீதில் மேவிக் கவசியே. (53)

கவசம் புடத்திற் கடுங்கூரச் சுண்ணமாந்
திவசத் துருசுக்குச் செல்லப் பொதிந்நிடு
தவமீறு சுண்ணமாந் தங்கமுஞ் சுண்ணமாஞ்
சிவவிந்து சுண்ணஞ் சிறந்த குருவிதே. (54)

குருவொடு சீனம் புழுகொடு பூரம்
குருவொடு வீரமுங் கூட்டிக் குளைத்துக்
குருமீறு சுண்ணங் கோடானகோடி
குருவொடு காரஞ் சவாதையுங் கூட்டே. (55)

கூட்டியு ருக்கணம் கோடான கோடி
தேட்டமி ரதத்தைச் சுண்ணஞ் செய்யாட்டால்
ஈட்டுள்ள வாதி யெடுத்த சரக்குகள்
பூட்டவு மாட்டான் பொன்னுமங் கில்லையே. (56)

இல்லா ததினோடே இருந்து மனமுறை
வல்லதோர் கற்பம் வழலையை வாங்கு
நல்லுற்ற தேகம் நலமான வச்சிரம்
வெல்லுமே சித்தி வேடங்கள் பூண்டிடே. (57)

பூண்டிடுந் தீட்சை புகழுமுறை கேளு
ஆண்டரி யோடு வளவாக வெண்ணிப்பார்
பூண்டி சந்திரன் புரியட்ட மாறும்
நாண்டவ மாடுஞ் சத்தி யெழுத்தினே. (58)

எழுத்து முறையை பெவர்க்குஞ்சொல் லார்கள்
எழுத்துத் தசந்தா னெட்டிரான் டற்பார்
எழுத்தினில் ரெண்டே விதமா முகாரம்
எழுத்துக்குப் பின்னெல்லா மிசைந்திடுஞ் சத்திக்கே.

(59)

சத்தியின் திட்சை தானிது வாகும்
முத்தி சிவமா மெழுத்து முதலாய்
பத்து முன் திட்சை பகருவ தாகுஞ்
சத்தியாம் பஞ்சாட் சாத்தின் தியானமே.

(60)

சாமான னானைத் தானே யறிந்து
நிரமான யோகஞ் செலுத்தப் பவித்திடும்
பரமான சந்திரன் பாரிட்ட வாய்வுத்
திருத்திடா தியானத் திருத்திட யோகமே.

(61)

யோக மிருந்தென காலாங்கி யென்றே
யோக மிருந்தென் னுறவாம் பாபரம்
பாகம தாகப் பரிபூ ரணத்தைத்
தாகத் தருத்தினேன் சார்த்தேன் கமலமே.

(62)

கமலம தாயித் தெட்டையும் கண்டபின்
கமலமுனி யென்றுங் காலாங்கி யென்றும்பேர்
விமல னுணாதார் மெய்ச் சித்தனென்று
நிமலனென் னக்தி நேர்கொண்ட வாரே.

(63)

வாருங் கணேசன் மலாடி விர்துவாம்
வாருங் கணேசன் மலாடி நாதமாம்
வாருங் கணேசன் குக்குட முட்டைபோல்
வாரா யிருந்த வையெறி யாரே.

(64)

அநியா ரிந்தயி னப்பேது மன்னேது
தெறிவான தெய்வேது சித்தையி னுன்னிப்பார்
பிற்பாத விண்ணேது பேசும் பாபரம்
மறியாத பேருக்கு வகாரக் தெரியாதே.

(65)

தேரியா மயேகான் சித்தை கலந்து
அறிவை அறிந்தபின் னுதித் கணேசனும்

பிரியாத குண்டலிப் பேராய் வளர்ந்தவன்
சிறியாரைப் போலே தெளிந் திருந்தேனே.

(66)

இருந்திடு மாநியை எவரு முரைத்திடார்
வருந்தும் பராபர மாயையை விண்டிலார்
திருந்துமன் னாதஞ் சிவசத்தி யொன்று
பிருந்தவ ரூப பிலங்குரு கண்டிடே.

(67)

கண்டிடு மட்ட சித்தியின் கூற்றையுங்
கண்டிடு தத்துவந் தொண்ணூரோ டாறுங்
கண்டிடும் வாசி கைவச மாகையாற்
கண்டிடு மேநம் மல்லாவைக் காணவே.

(68)

அல்லாவி னாத மாரு முரைத்திலர்
சொல்லவும் வேண்டாம் சுருதி முடிந்திடஞ்
செல்லுஞ் சிவத்தைச் சேர்ந்திடுஞ் சத்திதான்
வல்லமை பொன்றாய் வளர்ந்த மவுனமே.

(69)

மவுனத்தி னாலே வளராநி யந்தமும்
மவுனத்தி னாலே வளர்ந்த பராபரம்
மவுனத்தி னாலே வளர்பஞ்ச பூதமும்
மவுனத்தி னாலே வளராறு தெய்வமே.

(70)

ஆறு தலத்தோ ரநிகமவு னத்தாற்
கூறு மகண்டங் கொடிமுடி சாகரம்
வேறொன்று மில்லை வினேந்தமவு னந்தான்
தேறு மொழியிதைச் சித்தர் விள்ளாரே.

(71)

விள்ளார் மவுன மெய்க்கக் கொலுவது
விள்ளார் சிவசத்தி மேலிக் கலந்தது
விள்ளார்க ளப்பர வெட்ட வெளியது
விள்ளார் மயேகரன் மேவின ரூபமே.

(72)

மேவுஞ் சிவன்றன் வேதாந்தச் சத்தியை
மேவுஞ் சிவன்றன் வெளிபோலத் தோன்றுங்
கூவிய கோழிக் குற்கண்ட போது
ஆவி னடிமுடி யந்தத்தி லாதியே.

(73)

ஆதி யனாதி யநிவா லநீர்தபின்
மேதினி தன்னில் விதியுனக் கிஃலை
சாதிபைப் பார்க்கத் தானவ னுனவ
னோதி யநீர்த வுரையிது பாரே.

(75)

உண்பாட லப்பா வுரைத்தெழு நூறு
தனாஞான முன்னு லு தானது சொன்னேன்
வண்பாய்க் குறுக்கியே வைத்தே னெழுபதஞ்
சருகாதி வாதச் சவுக்காரந் தானே.

(75)

தானென்ற கார சார மநீர்தவர்
தானென்ற வுப்புத் தானெழு மங்கமாய்த்
தானென்ற வாதியாஞ் சகலசித் தாதிபுந்
தானவ னாகத் தான்யிண்ட முத்தியே

(76)

கமலமகாமுனி ஞான சாஸ்திரம் என

மு ற் றி ற்று.

கமலமகாமுனி ஞான சாஸ்திரங்கள் கம்மிடம் அநேகம் ஓலை
யெட்டுப் பிரதிகளிருப்பினும் தற்போது இதில் சிலதை அச்சிட்டிருக்
கிறோம் மற்றவைகள் பின்பாகங்களில் வெளியிடக்கூடும்.

புதிதில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த வத்திராயிருப்பு கருப்பணத்தேவர்
அலர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம்
அச்சிடலானது.

குருவே துணை.

ஐ ம் ப தா வ் து:

இடைக்காட்டே சித்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞான கு ஸ் தி ர ம் எய்

காப்புமுதல் கடசியென்ற கடையில்நின்று
கடைச்சரக்கைக் கண்டுகொள்ளக் காப்பிற்பாடி
காப்புமுதல் முதற்சேர்த்து நடுவில்நின்று
கணபதிதா ளிருசரணங் காப்பாமென்று
காப்புமுதல் முதற்கோ ரக்கநாதர்
கடலமுனி போகரிஷி பாதங்காப்பு
காப்புமுதல் அறிவுபெறச் சொன்னஞானம்
கண்டறியச் சாஸ்வதியுங் காப்பதாமே.

கண்டாகும் ஞானமெழு பதுவாமிந்துல்
காணுவது மிகவரிது கண்டால்நன்மை
கொண்டாகும் நம்முயிரே குடிபோய்வாழும்
குணமில்லாத் தேகமதைக் கோயிலாக
விண்டாகும் வேதாந்த மார்க்கத்தன்னில்
வித்தையிது சுத்தவெளி வேணுமென்றால்
பண்டாகும் உலகோருக் காகச்செய்த
பற்பலசாஸ் திரவேதம் பலதும்பாரே.

(1)

பார்த்தறிய வேணுமதை யறிவில்லாத
பாமார்க்குச் செய்தகட்டுப் பாடேயென்ற
சாத்தியமா யிருக்காதே யுண்மைசொன்ன
சங்கதியை மறந்துபல சமயச்சேற்றிற்
பேய்த்தனமாய் விழுந்தல்லோ அநேகர்மாண்டார்
பேரறிவார் சிவயோக முடிவைக்கண்ட
மாத்திரமே ஞானம்வரப் புத்தியிதே
மக்களே சேவன்முத்தி வாய்க்குந்தானே.

(2)

தானென்ற வேதத்தின் முடியில் நித்கும்
தம்முள்ளே பேரொளியைக் காணவென்றால்
வானென்ற மூலதலம் முனைத்தெழுந்த
வகாமே கம்பத்தின் முடியிலேறி
மானென்ற காலமதன் மேலேனோக்கு
மனத்துள்ளே காரணபூ ரணமுந்தோனும்
கோனென்ற குருவருளால் ஞானங்கண்டு
குறிப்பறியச் சித்திக்குங் குணமாய்க்காரே.

(3)

வேறுசந்தம்.

ஞானகற்பம்.

காருலாவும் மேகமே கங்கைசத்தி யோர்சிவம்
பாருலாவும் விட்டிணுப்பு பண்புவருப் பாகரீர்
சொலாவும் கங்கையாற் றெளிந்தவெள்ளை யுப்பிலே
நிகலந்த போதிலேதான் நிலாவஞ் சுண்ணமே.

(4)

சுண்ணமென்ன உப்படா சுருக்கந்தோன் வாதியாம்
எண்ணமென்ன அறுவகையி லிச்சாக்கு முற்றரு
பண்ணமென்ன வண்டுடன்மின் வண்டுசெத்தி யாவர்காண்
சுண்ணமென்ன அறுவகைச் சாக்குநீர்விட் டாட்டிடே.

(5)

ஆட்டியே புடத்தினால் லாதிமா குருவடா
முட்டுமெட்டு வகைபுரிந்த முர்த்திசற் குருவடா
நாட்டுமிந்த வோரிடை நாதமண்டத் தோரிடை
திட்டுரோம மோரிடை செவிப்பிசெனு மவ்விடை

(6)

அவ்விடை யறுவகைச்சே நீருட னரைத்திடச்
சவ்விசைத் பூரமுஞ் சவ்வாதுமொரு மாயிடை
இவ்வகைதன் மூன்றுசாம மேனியே யரைத்தின்
செய்வலின் புடமிடத் தெளிந்தசுண்ண மானதே.

(7)

ஐனமான நாகமே யடக்கவகை யொன்றுகேள்
ஐனநல் மனத்தவன் அராவடிந்த தைலமாம்
ஏனமாய்ச் சூக்குட யிருமந்த நாகமே
தேனமாய்த் தெளிந்தசுண்ணஞ் சென்றவிரம் கூட்டியே.

(8)

இடைக்காட்டுச் சித்தர் ஞான சூஸ்திரம் எய். 115

கூட்டியாட்டி யப்பியேநற் குக்குடப் புடமிட
வாட்டமில்லாச் சுண்ணமாம் வளர்நிற்பு நாகந்தான்
நாட்டமாவின் பாவிலே நானுசாம முறவே
போட்டமண்கிழ் மேலதாய்ப் பொன்றுநீரு லாவுமே. (9)

நீரைவிட் டெழுதாம் நேசமாய்க் கழுவியே
வாரமீறு வாட்டமில்லாச் சுண்ணமோ டரைத்தநின்
சீரதாய் முழப்புடமிட் டிடவேசுண்ண மாமடா
காரசாரஞ் சுண்ணமாங் கதிரவன் முகத்திலே (10)

முகத்திலே தெளிந்தகார முர்க்கதிரி கோணமால்
செகத்திலே யடங்கிடாச்செந் தூரமாதற் செம்பிலே
மிகத்தாம்வேதை யைம்பதுக் கொன்றிடவே தங்கமாம்
சுகத்திலேகற் சாரச்சுண்ணந் தாவுமே துருசிலே. (11)

துருசுமுன்று சாமம்வெயிலிற் றோன்றவேநற் சுண்ணமாம்
வரிசைபெற்ற சிங்கியாகும் வகையதாயோர் சட்டியில்
இரதமுட்ட விட்டபின் நீருமா விடையிட
இரவிகாணச் சுண்ணமாம் மேருதங்க மீதிலே. (12)

தங்கம்நூறு வெள்ளிநூறு தானேசேர்ந் தருக்கையில்
பொங்கமான சூதச்சுண்ணம் போட்டிடோரு மாவிலை
வங்கம்நூறு கூட்டியே வளமுட னுருக்கினால்
துங்கபாணை யொன்றிடச் சோதியாஞ்செந் தூரமே. (13)

செந்தூரந்தான் மாவிலை செம்புவெள்ளி நூறிலே
செந்தூங் கொடுக்கவே தெளிந்தமாற்றஞ் சூறதாம்
இந்தவேதை பொய்யல்ல யெந்தன்கண்கள் கண்டது
கொந்துலாவு சத்தியெய்து கூறுவேன் பலன்களே. (14)

கூறுகின்ற சத்தியென்ன கூறுவேனான் செய்திகேள்
மீறுநீல வுப்புச்சுண்ணம் விரமும் சரியதாம்
நீறுபண்ண வேயடி விலமைசத்தி சிலமெனக்
கூறுவேனான் மித்துரு சத்தருக் குலங்களே. (15)

குலமதான சினசத்தி கொண்டசவுச் சாரமே.
உலவுகின்ற சிவமடா உற்றுணர்ந்து பாடா

மினவெடியுப் புஞ்சிவம் மீறுசத்தி புளியடா
பலங்கத்யுப் பேசிவம் பாருகங்கை சத்தியே.

(16)

சத்தியுல ரூப்படா தாங்கெனீர் சிவமதாம்
முத்திகிலவுப் பேசிடம் முழுக்குகங்கை சத்தியே
சத்தியான தொன்றடா சிவக்கொழுஞ்சிக் காய்லே
உத்தருகு வண்டேசிவ முண்மைசத்தி மின்மினி.

(17)

மின்மினியே சத்தியாம் விளக்குகுத மேசிவம்
தன்மனவி கெந்தகந் தான்சுவ்விரஞ் சிவமதாம்
உன்மனவி விக்கசத்தி யுற்றருடன் சிவமதாம்
இவ்வாப்பெண்டில் மாலைந்தேவி யின்பஅரி தாரமே.

(18)

தாரமா மஞ்சட்கரு சத்திசிவம் வெள்ளைதான்
திராமண்டச் சுவவுமே சிவனமுதஞ் சத்தியாம்
வாராக மேசிவம் மணத்தவடா சத்தியாம்
காழாரம் சத்தியாங் குணர்த்திமேபூ நாகமே.

(19)

குணர்த்தியான தேசிவம் கோரோசனையே சத்தியாம்
இணக்கா யுருவிசத்தி யிலகுகல்துப் பேசிவம்
பணப்பூ நாக மேசிவம் பத்திசத்தி பாலடா
வணக்கவெண் காஞ்சிவம் மானகவச் சாரமே.

(20)

சாரமேந் சத்தியாக் தனித்தரோம மேசிவம்
வாராமம் செவிப்பிசின் மனவியான வாரடா
ஆமண்டத் தோடேசிவம் ஆநிகங்கை சத்தியாம்
விநியந்தான் வெள்ளைஞஞ் மேவுநற் துருசதே.

(21)

தருசல்லோ சிவமடா சோநிலூஞ் சத்தியாம்
வாசைதத்தி பெண்ணடா மணப்புணர்வு தேனடா
பொரிகாழுஞ் சிவமடா புகழுஞ்சிக் காரமே
நிளாநுளையே சிவமடா கிலமாசத்தி மேவவே.

(22)

மேவுசென்ற கிப்பியோடு விமலனகு முட்கரு
மேவுசத்தி கற்கண்ணம் விமலனகுங் கங்கைதான்
மேவுசத்தி யாமடா வெள்ளையப்பு ரோகமே
மேவுகங்கை சத்தியே கிரும்புமித் தருக்கனே.

(23)

மித்துருச்சேர் மானத்தை விள்ளும்வகை கேளடா
உத்ததோர் வழகைதா னுருப்படுத்து முவடா
சத்துருவை விள்ளுறேன் தனித்தவாதி கேளடா
சத்தரவி யாலுமே சுருக்குத்தண லாகுமே. (24)

ஆகுமோர் குருவடா அந்ந்துணரும் வாதிகாள்
பாகுகறி யுப்பதென்று பார்நிலவுப் பொன்றுடன்
ஏகசூட னென்றடா யிதையறு நீராலையில்
மோகமா யரைத்துவில்லை முழப்புடத்திற் சுண்ணமே. (25)

சுண்ணமோடு வீரமுஞ் சுருக்குரோ லாட்டியே
எண்ணமான துருசில்மேவி யிரவிகாணத் தழவிலே
வண்ணமாக வாட்டவே வளர்ந்துகுரு வாசுமே
தண்ணிக்குத்தா னீருமே சற்றும்பசுப் பில்லையே. (26)

பசுப்பில்லாத துருசுநீரு பாச்சவகை கேளடா
உசுப்புநாக வாய்த்தண்ணி ருறிக்கெந்தி மெழுகதாம்
ரசத்துடனே கூட்டியே சுருக்கிடச்செந் தூரமாம்
வசிப்பில்லாத தங்கமாம் வளர்ந்தவெள்ளி னூறிலே. (27)

வெள்ளியொன் றுருக்கவே மேவுதுருசு நீறிட
வெள்ளியது கூட்டியே விரியுமே கவிப்பதாய்
வெள்ளியத்தில் வெள்ளியை மேவவும் கலித்திடும்
அள்ளியதோர் சூதமிட்டு ஆட்டிநீ யரைத்திடே. (28)

அரைத்தவெள்ளி வெள்ளியம் மாணைச்சூத மாட்டிடச்
சரியிடை யரைத்துருட்டித் தானஞ்சுண்ணக் குகையிலே
நெரியவைத்துப் புடமிட நிசமதான சுண்ணமாம்
வரிசையான மாரசங்க ளஞ்சுநா றுருக்கவே. (29)

உருசின முகத்திலே யொருமாநீரு மேவிடத்
திருவினையா டாடலாம் செம்புறு னு சேர்த்தபின்
அருமையான வெள்ளிமாற் றறுபத்தாறு தாகுமே
வரிசைபெற்ற வெள்ளியற்றான் மாற்றுவகை சொல்லவே. (30)

சொல்லுகிறேன் வெள்ளி, நூறு தோய்த்துருகும் போதிலே
நல்லகெந்தி சூதமும் நலம்பெரு செந்துரமே.

வள்ளதோர் களஞ்சிய மாத்நாயிரத் தெட்டதாம்
சொல்லவொண்ணுச் சோதியந் தொடுத்த காரியம்மீதே. (31)

காரியம் களஞ்சியந் கெவுரியிடை தாக்கிப்பின்
பூரியிடை சேர்க்கவந்தப் பொன்னெருங்கு மப்பனே
விரமொன்று தருசுநீரு மேவுதங்கச் சண்ணமாம்
பூரிச்சண்ணஞ் சூதமோடு போட்டனாக்கச் சண்ணமே. (32)

அரைத்த சண்ணச் சூதமே யடங்காவேதை யப்பனே
வரைக்கொடு முடியெலாம் வளர்ந்ததங்க மாகுமே
கரைக்கடங்கா வேதையைத் கண்டுபோர்த்த துண்மைகான்
குருக்களோ தருசுச்சண்ணங் கோடாகோடி வேதையே. (33)

வேதையான சற்குரு விள்ளுகிறேன் கேளடா
நீதியாக் கடல்தரை நீர்விட்டாட்டி யூதவே
ஐதிச்சண்ண மாமடா யாகுமுவர்ப் பூவடா
நாதமடி கூடவேதான் நல்லசண்ண மாகுமே. (34)

சண்ணமோடு விரமுஞ் சூடறுஞ் சரியதாய்
எண்ணமா மறுவகை நிரைவிட் டிலாவலே
வண்ணமாய் முழப்புடம் வழகெவேந் சண்ணமாம்;
என்னெண்ண சர்க்கெலா மிதிலேசண்ண மாகுமே. (35)

கண்ணத்துக்கு வழலைவேணுந் தூயநீர்க்கும் வழலைவேணும்
எண்ணமுள்ள சட்டுகட்கும் இசைந்ததோர் வழலைவேணும்
வண்ணமாய்ச் செந்தாத்தங்கும் வாய்ப்புள்ள வழலைவேணும்
உண்டானந் காக்கத்துக்கும் உரைத்த வழலைவேணுமே. (36)

வழலைவேணும் மெழுதூக்கும் வாய்த்ததோர் புடத்துக்கும்
வழலைவேணுஞ் சாரணக்கும் வரிசையான பற்பத்துக்கும்
வழலைவேணுஞ் சிவகிக்கும் வாயுவேகக் குளிகைக்கும்
வழலைவேணு மப்பாசவுக் காரமல்ல வழலையே. (37)

வழலைவென் வென்றசொல்ல வாதிதோன் கேளடா
வழலைவெ லுப்படா வாய்த்தந் யுப்படா
வழலைவெ லுப்படா வாயுமுன்றுங் குருவடா
வழலைவெ த விட்டவர் மட்டைவாநி யாவனே. (38)

ஆவதம் அழிவதம் ஆநில வுப்படா
ஆவதம் அழிவதம் ஆனகறி யுப்படா
ஆவதம் அழிவதம் அடியின்மூலத் துப்படா
ஆவதம் அழிவதம் ஆகநீரி லுப்பதே. (39)

உப்பறிந்தோன் ஞானவாதி யுற்றுணர்ந்து பாரடா
அப்பிலே கிளைந்தவுப்பு ஆதியான வாரடா
தப்பிலா துவர்க்கடுக்கச் சார்ந்தநில வுப்படா
செப்பினோ மறிந்துகொள்வீர் தேகநீ ருலாவுமே. (40)

உலாவுகின்ற கங்கைதா னுசிதமான வேதைதான்
பலாபலன்கள் காணவேதான் பத்திலொன்று கிள்ளுவேன்
குலாவுகின்ற கோசபிசங் கோரோசனை தேனுடன்
உலாவுஉண்டை செய்துவேதை யுற்பனம்பொய் யாததே (41)

பொய்யாதொரு குருவருடா புகழ்நிறத்தும் வலுமைகேள்
மெய்யாங்குரு வண்டுடன் மின்மினி யுலர்த்தியே
கைமுறை யுலருப்பென்று கறியுப்பொன்றுங் கூட்டியே
செய்யநீ ரறுவகைச் சேநீர்விட்டு ஆட்டிடே. (42)

ஆட்டிலில்லை சேர்க்கவே யானவீர பூரமும்
கூட்டியே முழப்புடங் கொள்ளநல்ல குருவிதாம்
திட்டுரோமம் பிசினுடன் செனறுகூட்டித் துருசிலே
மூட்டியேதி யாட்டவே முடிந்தகுரு வானதே. (43)

குருவிதோர் களஞ்சிதன்னை வீரத்தினுங் கூட்டியே
இரவிகாணத் தளவிலே வாட்டிப்பின் னெடுக்கவே
நிறவுலரவு வீரநீரு வெள்ளியத்தி லீயவே
இருநூறு மாகுமிதுக் கெதிராயாணி யில்லையே. (44)

ஆணிதானோர் மாலிடை வீரநீ ரதனையே
பேணிமா தகத்திலக் கலசமே பிலக்கவே
காணவே யெரியிடிற் கடியசண்ணச் சிங்கியாம்
பாணராம சூதபற்பம் பொடியதனிற் பார்த்திடே. (45)

பாரப்பா ரசபற்பத்தைக் செம்பிற்பணந் தாக்கவே
சேரப்பா குருமாலிடை நூற்றுக்கொன்று சேர்க்கவே

ஆர்ப்பா யிதன்வேதையை யறிந்தவரே யோகியாம்
கோப்பா தொழிநின்றக் காற்குயிரம் கிசமதே. (46)

கிசமதா யோருரு முடிந்தசித்திரம் கவிலவேன்
வசமதா மண்டத்தோ டோரிடை நிலைப்பும்
பிசனோத தாகுமவ் விடைகுடனும் கட்டியே
பசையவென்னாக் கருவுடன்தா னுட்டியே பகருவாம். (47)

ஆட்டியிரம் கட்டியே யதவகைகீர் விட்டுமே
குட்டிமுழப் புடம்புச் சுண்ணமாகு மப்பனே
காட்டமாயோர் சாக்கிவிரல் நயந்துகாண் பிக்கவே
கோட்டிதா னிலாக்கட்டு பிலத்திடும் குருவதாம் (48)

குருக்கனஞ்சி வெள்ளியை யிருபதிற் கொடுக்கவே
விருப்பமா யதபத்தித் தங்கமாய் விளங்குமே
கருவினாதோர் விததையும் கட்டிடவு மாட்டார்கள்
கருவதாம் நிலவுப்பவதக் கைவிட்டார்கெட் டார்களே. (49)

கெட்டவே யே:ருருரு முடிந்தசித்திரம் கோட்டா.
அட்டலோக மும்பழுத் திடவேவகை விள்ளுவேன்
வெட்டரு வெளிலிலத்தில் விளங்கும்பார் பூநாகமே
தொட்டவடி கண்டவர் பொன்னடிமைச் சொல்லுவாம். (50)

வேறு.

சொல்லும்பூ நாகத்தன்னைத் துணிவுட னறியமாட்டார்
வல்லசெங்கரிசுத்தன்னில் மன்னுண்டு வளரும்டாரு
நல்லதோர் நிலத்தக்கெல்லாம் நாகுமு முருதியுண்டு
அல்லது வன்றப்பூநா கத்தனை யறிந்துபாரே. (51)

பார்ப்பா பூநாகத்தான் பாரபர வஸ்துவாகும்
சோப்பா ஆவிப்பாவிற் சென்றிடச் சுத்தியாகும்
ஆர்ப்பா யிதக்கட்டோ னறியாம் வழியொப்பாம்
சோப்பா கற்புப்பொன்று சீர்கில வுப்புங்கட்டே. (52)

கட்டுவா யடிதற்புரம் கொடியதோர் வீரம்நாகம்
ஆட்டுவாய் சேரீயிட்டு அநிலிப்பில் யோவிகாண
முட்டுவாய் முழுப்புடந்தான் முக்கிய குருவுமானார்
தாட்டிகச் சாக்கையெல்லாஞ் சாமையச் செப்புவாரே. (53)

செப்புவாய் வீரங்கூட்டித் தெளிமாக தத்திலேற்றி
ஒப்புட னிரவிகாண உலர்ந்தபின் னெரியிட்டேதான்
செப்பமா பெடுக்கச்சண்ணந் தெளிவுகண் பார்க்கப்போமோ
அப்பிலே நீறுமெந்தச் சரக்கையும் கட்டிக்கொல்லும். (54)

கொல்லுமக் குருவொன்றேதான் கூறுவேன் சிப்பிப்போக்கு
நில்லென்று நிறுத்துந்தங்கம் நிசமுண்டாய் வைக்குமப்பா
நல்லதோர் குருமுடிக்க நயமுடன் சொல்லக்கேளு
வல்லமை சிப்பியொன்று வளர்வெடி யுப்புங்கூட்டே. (55)

கூட்டுவாய் நிலவுப்புத்தான் கூறிய கறியுப்புத்தான்
நாட்டமாய்ச் சூடனுந்தான் நயமுள்ள வீரங்கூட்டி
ஆட்டுவாய் சரியதாக அறுவகைச் சேரீராலே
முட்டுவாய் கில்லைத்தட்டி முழப்புட மதிகம்போடே. (56)

போட்டபின் சிப்பிச்சண்ணம் போக்கேது நீக்கேதப்பா
தாட்டிகக் கருநாகற்றிற் றடவியே வெயிலிற்போடப்
போட்டபின் நொடிக்குமுன்னே புகழ்நல்ல கண்ணும்பாருங்
காட்டிய வங்கச்சண்ணம் விங்கத்தைக் கட்டிக்கொள்ளும் (57)

கட்டின விங்கந்தங்கம் கதித்துட னுருகியாடுந்
திட்டமாய் வெள்ளிநூறு திடமிந்தக் குருதானென்று
திட்டமா யுருக்கிவாங்க இருபது மாத்துப்பொன்னும்
விட்டதோர் வங்கக்கோடி வேதையுங் கோடியாமே. (58)

கோடிகா லந்தான்வாழ்கக் கூறிய கற்பம்விள்வேன்
நீடிய கீழ்க்காய்செல்வி நிசமுடன் சூர்ணஞ்செய்து
நாடிய தினங்கள்பார்த்து நல்லநாட் பொருந்தும்நாளிற்
காடியிற் கொள்விராகிற் பத்தியங் காக்கவேண்டாம். (59)

வேண்டியே வருஷம்பத்த லிப்படிந் கொள்வாயாகில்
நீண்டமரல் மாண்டாலுந்தான் நிசகற்பந் தப்பாதுண்மை
காண்டரு தேவரம்பை கனபணி விடையும் செய்வாள்
ஆண்டிடுங் கோடிகாலங் கூற்றினைடனம் ஆள்வான் (60)

ஆளிய தேவரோடு அருளுரு ரிஷிகளெல்லாம்
வாழியாய்க் கணங்கள்சூழ வாழ்ந்திடுஞ் சிவாயவென்பார்

ஊழிதா னுலகுக்கெல்லா முற்றதோர் கோவென்பார்கள்
நீளிய காலமெல்லாம் பிமலனும் முற்றுங்காப்பான். (61)

காப்பதோர் சாக்குக்கெல்லாங் கட்டிடுஞ் சேநீர் சொல்வேன்
எப்பதோர் பஞ்சபூத மெழுவகைப் பிறப்புக்கட்டிக்
கப்புடன் பாதிசேநீர் குருவென மொழியவேண்டி
யார்க்குமே பிழைக்கும்புத்தி யன்புடன் சொல்லக்கேளே. (62)

சொல்லக்கே றுப்புமுன்றுந் துடியதாய்ச் சுண்ணம்பண்ணி
நல்லதோர் சுண்ணமொன்று நாலாகும் வெடியுப்புத்தான்
அல்லக்கே விந்துப்பொன்று அப்பினே குடனென்று
வன்னொத்த புளிதான்நாலு வடிவுள்ள சீனமொன்றே. (63)

ஒன்றுதா னின்னக்கேளு உற்பனந் திராதுரையை
நன்றியாய்ச் சுண்ணம்பண்ணி நயமுட னென்றுகட்டிக்
கன்றிடுங் கோழிவெள்ளிக் கருவினிற் றண்ணிராக்கச்
சென்றிடு மெருக்கம்பாலாஞ் சென்றிடத் தண்ணிராமே. (64)

நீரதை விட்டுவென்று சாமமே யரைத்துக்கொண்டு
நீரது அலரவில்லை நேயமா யனலில்வாட்டிச்
சீரதாய்ப் புடத்திற் போட்டுச் சென்றெடு சுண்ணமப்பா
பாரதாய்ச் சுண்ணமபாதி சாரத்தைப் பொடித்துவைவயே. (65)

வைத்திடு பிண்கான்றிருன் வளமிரு பதுகாளிற்றான்
உத்ததோர் தண்ணீர்காணு முற்பனச் சலத்திலேதான்
கத்தியாய் வீரம்பூரம் சுருக்குட னாமுமொன்றாய்ப்
பத்தக்கு ஒன்றிற்பாதி பண்புடன் பொடித்துப்போடே. (66)

போடப்பா சேநீரென்னப் புகழ்பெறு சாக்கையெல்லாம்
சாடியே கொன்றுபோடுந் தாழ்வு முருகியாகும்
அடிய குதங்கட்டு மப்பனே கருக்கள்ளல்லாம்
தூபும் வேதைகோடி யுயிர்கொல்லும் பழிசெய்யும்மே. (67)

செய்யப்பா சேநீர்போக்குத் திடமுட னுருஞ்சொல்லார்
மெய்யப்பா யிந்தத்தன்னிர் வேதையே சாக்கின்வேதை
பொய்யல்ல வுமைதன்னுடைய பேரக்திற் கவர்கள்கோடி
தூட்டின மகத்தாஞ்சேரம்பல யாடுந்தானே. (68)

தானவனாகச் சொல்வேன் தண்ணீரில் சூதங்கட்டி-
 எனமா யுறுக்கிக்கொண்டு கைதனிலிருக்க வேதான்
 வானமு மண்ணுமொன்றாய் வளர்ந்தவ ரிவர்தானென்பார்
 ஆனதோர் குளிகைவாயி லடைக்கவே யறிகச்சித்தன். (69)

சித்தனாக் கெவனசித்தி தேகங்கள் வசாகாயம்
 முத்தியா யறிந்துவாத முன்னிற்கச் சிதம்பரத்தைப்
 புத்தியாய்ப் பூசைசெய்தாற் புகட்டுவார் மதுவீன்றாப்போல்
 உத்தமா வுனக்குப்புத்தி யுவரடி யுகந்துகாரே. (70)

இடைக்காட்டுச் சித்தர் ஞானகுஸ்திரம் எயி

மு த் தி த் து.

மதுரை இராமாயணச்சாவடித்தெரு இருளப்பக்கோனாவர்கள்
 குமாரர் (இராமசாமிக் கோனாவர்களிடமிருந்த) எட்டுப் பிரதியின்படி
 இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
கடவுள் துணை.

ஐ ம் ப த் தே ர ர வ து:

இடைக்காட்டுச் சித்தர்

பாடல் நாய.

எப்பு.

கலிநினைத்துறை.

ஆதி யந்த மிலாத வநாதிபைத்
திது அம்பவந் திப்படு பஞ்சுபோல்
மோது அம்படி முப்பொறி யொத்தறக்
காத லாகக் கருத்திற் கருதுவாம்;

தாண்டவராயக்கோன் கூறுதல்.

எல்லா லுலகமு மெல்லா லுயிர்களு
எல்லாப் பொருள்களு மெண்ணரிய
வல்லாளனுதி பாமசுவனது
சொல்லா லாகுமோ கோளுரே.

(1)

வானியல்போல வயங்கும்பிராமமே
ருனியமென்றற்க் தேத்தாக்கால்
வானியலாகிக் கொருகதியில்லையென்
ருேர்த்துகொள்ளுவீர் கோளுரே.

(2)

முத்திக்கு வித்தான மூர்த்தியைத்தொழுது
முத்திக்குவதிகள் செய்யாக்கால்
சித்தியும்பத்தியுஞ் சத்தியமுத்தியுஞ்
சோலாகுமோ கோளுரே.

(3)

தொல்லிப் பிறவியின் ருேந்தமுற்றறவே
சோம்பலற்றுத்தவஞ் செய்யாக்கால்
எல்லிற்வடவு னெய்தம்பதமுனக்
கெல்லியென் றென்னுவீர் கோளுரே.

(4)

ஆரணமுலத்தை யன்புடனேபர
 மானந்தக்கோலத்தை யின்புடனே
 பூரணமாகவே சித்தித்து மெய்ஞ்ஞானம்
 போதத்தைச் சார்ந்துகொள் கோனாரே.

(5)

காலாகாலங் கடந்திடு சோதியைச்
 கற்பனைகடந்த வற்புதத்தை
 தூலாற்பெரியர் சொன்ன நுண்பொருளை
 நோக்கத்திற்காண்வலு கோனாரே.

(6)

சொல்லருஞ்சுகள நிட்களமானதைச்
 சொல்லாமற் சொல்லாமற் கோனாரே
 அல்லும்பகலும் அகத்திலிருந்திடில்
 அந்தக்கண்கிட்டுமோ கோனாரே.

(7)

ஞரியன்வாள்பட்ட தய்யபனிகெடுந்
 தோற்றம்போல்வெவ்வினை தூள்படவே
 நாரியிடப்பாகன் றுள்ளெஞ்சிற்போற்றியே
 நற்கதிசேர்ந்திடு கோனாரே.

(8)

மும்மலநீங்கிட முப்பொறிக்கெட்டாத
 முப்பாழ்கடந்த வப்பாழைச்
 செம்மறியோட்டிய வேலையமைத்துஞ்
 சிந்தையிலவைப்பிரே கோனாரே.

(9)

பஞ்சவிதமாயைச் சஞ்சலம்பறக்கப்
 பற்றறநின்றதைப் பற்றியன்பாய்
 நெஞ்சத்திருத்தி யிரவும்பகலுமே
 நேசித்துக்கொள்ளுவீர் கோனாரே.

(10)

நாராயணக்கோன் கூறுதல்.

கோச்சகம்.

சீரார் சிவக்கொழுந்தைத் தெள்ளமுதைச் செந்தேனைப்
 பாராதி வான்பொருளைப் பஞ்சவுரு வானவொன்றைப்
 போரண விண்ணொளியைப் பேரின்ப வாரிதியை
 நோத வெந்நாரும் நெஞ்சி நுத்தி வாழ்வேனே.

(11)

கண்ணன் மணிமயக் கற்பகத்தைக் காஞ்சனத்தைப்
பெண்ணுருவிற் பாதிமீனைப் பேசரிய முப்பொருளை
விண்ணி னமுதை விளக்கொளியை வெங்கதிரைத்
தண்ணளியை யுன்னிவ்வைத்துச் சாருபஞ் சார்வேனே. (12)

கண்ணித்தரு.

மனமென்னு மாடடக்கிற் றுண்டவக்கோனே முத்தி
வாய்த்தென்றெண்ணோடா தாண்டவக்கோனே. (13)

செமென்னும்பாம்பிறந்தாற் றுண்டவக்கோனே யாவஞ்
சித்தியென்றேகிணையோடா தாண்டவக்கோனே. (14)

ஆகையெனும்புகமாறிற் றுண்டவக்கோனே இந்த
அண்டமெல்லாங் கண்டறிவாய் தாண்டவக்கோனே. (15)

ஒகையுள்ளடங்குமுன்னர் தாண்டவக்கோனே மூலத்
தோக்காக்கண்டறிந் தாண்டவக்கோனே. (16)

மூலப்பகுதியுறத் தாண்டவக்கோனே உள்ளே
முடித்தவெய்க்கோடா தாண்டவக்கோனே. (17)

சாலக்கடத்தியல்பு தாண்டவக்கோனே மலச்
சாலென்றேதேர்ந்தந் தாண்டவக்கோனே. (18)

பற்றே பிறப்புண்டாக்குந் தாண்டவக்கோனே அறதப்
பற்றதவத்தையிடு தாண்டவக்கோனே. (19)

சற்றேபிரமத்திச்சை தாண்டவக்கோனே உன்னுள்
சலியாமல்வக்கவென்னுந் தாண்டவக்கோனே. (20)

அவித்தவித்து முடியுந்தே தாண்டவக்கோனே பத்தி
அற்றவர் கதியடைபார் தாண்டவக்கோனே. (21)

செவிதனிர்க்கொமறை தாண்டவக்கோனே சூரு
செய்திவெளிபாமல்லோ தாண்டவக்கோனே. (22)

கட்டினாக் கலித்தறை.

மாடும் பிணகளும் மக்களுஞ் சுற்றமும் வாய்பொருளும்
வீதும் பிணகளும் வெண்பொன்னுஞ் செம்பொன்றும் வெண்களரும்
கட்டி வாய்க்குங் கண்ணம் பனியுந் கரிபரியும்
தேம்பல புண்டரும் சிவந்தி சேர்மயக்களே. (23)

நேரிசை வேண்பா.

போகம்போம் போக்கியம்போம் போசனம்போம் புன்மைபோம்
மோகம்போம் மூர்க்கம்போம் மோசம்போம் - தாகம்போம்
வேதமுத லாகமங்கண் மேலான தென்றுபல்கால் (24)
ஓதுபிர மத்துற்றக் கால்.

தாண்டவராயக்கோன் - தரு.

தாந்திமித்திமி தந்தக்கோனாரே
திந்திமித்திமி தந்தக்கோனாரே!

ஆனந்தக்கோனாரே அருள்
ஆனந்தக்கோனாரே.

ஆயிரத்தெட்டு வட்டமுங்கண்டேன்
அந்தவட்டத்துள்ளே நின்றதுங் கண்டேன்
மாயிருளு லத்து நூற்றெட்டும் பார்த்தேன்
மந்தமனத்துறுஞ் சந்தேகந்தீர்த்தேன் தா, (25)

அந்தக்கரண மெனச்சொன்னு லாட்டையும்
அஞ்ஞானமென்னு மடர்ந்தவன்காட்டையும்
சந்தத்தவமென்னும் வாளினுல்வெட்டினேன்.
சாவாநிருந்திடக் கோட்டையுங்கட்டினேன். தா, (26)

மெய்வாய்கண்முக்குச் செய்யெனு மைந்தாட்டை
வீறுஞ் சுவையொளி யூறேசையாக்காட்டை
எய்யாமலேட்டினேன் வாட்டினே னுட்டினேன்
ஏகவெளிக்குள்ளே யோகவெளிக்குள்ளே. தா, (27)

யுற்றிரண்டுமறப் பண்பற்றே னண்புற்றேன்
பாஸ்யமுட்கொண்டேன் மேலையாங்கட்கொண்டேன்
சிற்றன்பரிக்கினேன் மற்றன்பநோக்கினேன்
சிற்பாஞ்சேர்ந்திட்டேன் தற்பாஞ்சார்ந்திட்டேன். தா, (28)

அண்ணாக்கையூடே யடைத்தேயமுதுண்ணேன்
அந்தாங்கத்தையு மப்பொழுதே யெண்ணேன்
விண்ணாஞ்ஞொளிபை மேலிப்பூசைபண்ணேன்
மெய்ஞ்ஞான மொன்றி வெறையென்றை நண்ணேன். (29)

மண்ணுதிபூதங்க னைந்தையுங்கண்டேனே
 மாயாவிசாரங்கள் யாவையும்விண்டேனே
 விண்ணாளுமொளியை மெய்யினுட் கொண்டேனே
 மேதினி வாழ்க்கை மேலாகவண்டேனே. தா, (40)

வாக்காதியைந்தையும் வாகாய்த்தெரிந்தேனே
 மாயைசம்பந்தங்க னைந்தும்பிரிந்தேனே
 நோக்கரும்பொகட்க னைந்தும்புரிந்தேனே
 தவல்மற்றைந்துயோக நோக்கம்பிரிந்தேனே. தா, (31)

ஆறுதராத் தெய்வக்கனாகாடு
 அவருக்குமேலான வாதியைத்தேடு
 கூறுவட்ட வரந்தத்திற்குடு
 கோசனமத்துங்கண்டு குன்றேறிக் கூத்தாடு, தா, (32)

நாராயணக்கோன் கூறுதல்.

தந்தனத்தானானே.

ஆதிபகவணியே	பகவே	அன்பாய்நினைப்பாயேல்
சோதிபகதிதான்	பகவே	சொந்தமதாகாதோ (33)
எங்கும்ஈறைபொருளைப்	பகவே	பெண்ணிப்பணிவாயேல்
தங்கும் பகதியில்	பகவே	சந்ததந்சாருவையே (34)
அல்லும்பகலும்சித்தம்	பகவே	யாதிபதந்தேடில்
புல்லுமேமோட்சகி	பகவே	பூரணங்காண்பாயே (35)
ஒன்றைப்பிடித்தோர்க்கே	பகவே	உண்மைவசப்படுமே
நின்றகிடைதனிலே	பகவே	நேர்மையறிவாயே. (36)
எல்லாமிருந்தாலும்	பகவே	யிசனருளியேல்
இல்லாததன்மைபென்றே	பகவே	பெண்ணிப்பணிவாயே ()
தேவனுதவியன் திப்	பகவே	தேர்ந்திடிவ்வேறென்றினை
ஆய்க்கும்மாயிதாம்	பகவே	அத்தன்நிருவடியே (38)
தாயிலுமன்பனன்றோ	பகவே	சத்திக்குள் ளானவன்றான்
சேயமுடைபவர்பால்	பகவே	நிக்காதிருப்பானே. (39)
முத்திக்குவித்தானேன்	பகவே	முலப்பொருளானேன்
சத்திக்குவானேன்	பகவே	தன்னைத்துறிப்பாயே (40)

ஐயன் திருப்பாதம்	பசுவே	அன்புற்று நீபணிந்தால்	
வெய்யவினைகளெல்லாம்	பசுவே	விட்டோடுங்கண்டாயே.	(1)
சந்திரசேகரனாள்.	பசுவே	தாழ்ந்தபணிவாயேல்,	
இந்திரனாள்முதலோர்	பசுவே	ஏவல்புரிவாரே..	(42)
கட்புலன் காணவொண்ணாப்	பசுவே	கத்தனடியிணையை	
உட்புலன்கொண்டேத்திற்	பசுவே	யுன்னதமெய்வாயே	(43)
சுட்டியுங்காட்டவொண்ணாப்பகவே		ருனியமானவஸ்தை	
ஒட்டிப்பிடிப்பாயேல்	பசுவே	உண்ணிகர்ப்பவர்பார்	(44)
தன்மனத்தன்னாலே	பசுவே	தாணுவைச்சாராதார்	
வன்மொழிப்பாகப்	பசுவே	வையத்துரைப்பாரே.	(45)
சொல்லொன்றுநற்பொருளாம்	பசுவே	சோதியைப்போற்றுக்கால்	
இல்லென்று முத்திலை	பசுவே	எப்பொருளுஞ்சொலுமே	()

க ண் ணி க ள்.

ப ல ரோ டி கி ள் த் த ல்.

- கண்ணுன்மணியைக் கருதியபேரொளியை
விண்ணின்மணியை விளக்கொளியைப்போற்றிரே. (47)
- மனவாக்குக் காயமெனும் வாய்த்தபொற்க்கெட்டாத
தினகாணெஞ்சமதிற் சேவித்துப்போற்றிரே. (48)
- காலமுன் றங்கடந்த கற்றொளியை யுள்ளத்தால்
சாலமின்றிப்பற்றிச் சலிப்பறவேபோற்றிரே. (49)
- பாலிற்சுவைபோலும் பழத்தின்மதுப்போலும்
தூலிற்பொருள்போலும் துண்பொருளைப்போற்றிரே. (50)
- மூவர்முதலை முக்கனியைச்சர்க்கநாயைத்
தேவர்பொருளைத் தெள்ளமுதைப்போற்றிரே. (51)
- தூயமறைப்பொருளைச் சுகவாரியமுதை
நேயமுடனாளு நீலபெறவேபோற்றிரே. (52)
- சராசரத்தைத்தந்த தனிவானமுலமெனும்
பராபரத்தைப்பற்றிப் பவமறவே போற்றிரே. (53)
- மண்ணறிபூதமுதல் வகுத்ததொருவான்பொருளைக்
கண்ணாக்காணக் கருத்தினைசத்துபோற்றிரே. (54)

பொய்ப்பொருளைவிட்டுப் புலமறியவொண்ணாத
மெய்ப்பொருளைநானும் கிருப்புறப்போற்றிசே. (55)

என்னிற்றயிலம்போ லெங்கும்சிறைபொருளை
உள்ளிற்றுதித்தே யுணர்வடைந்துபோற்றிசே. (56)

நெஞ்சோடு கிளத்தல்.

பூமியெல்லா மோர்குடைக்கீழ்ப் பொருந்தாசாளுதற்குக்
காயியம்பவத்தாலுளக்குக் கதியுளதோகன்மனமே. (57)

பெண்ணாசைகொண்டு பேணித்திரிந்தாக்கால்
பின்னாசைவகை கிறியிடுபேகன்மனமே. (58)

மேயும்பொற்கடமை மேலிடவோட்டாற்குவினை
தேயுமென்றேநல்வழியிற் செல்லுகன்மனமே. (59)

பொன்னிச்சைகொண்டு பூமிமுற்றுந்திரிந்தால்
மன்னிச்சைமோக்கம் வாய்க்குமோகன்மனமே. (60)

பொய்ப்பானகல்விதற்றுப் பொருள்மயக்கங்கொள்ளாமல்
மெய்ப்பானஞானகல்கி கிரும்புவாய்கன்மனமே. (61)

பேய்க்ஞாக்குபோலப் பேருலகிச்சைகளைவத்து
நாய்களிக்போலவந்தால் நன்மையுண்டோகன்மனமே. (62)

இரும்பையிழுக்குங்காத்தத் திபற்கைபோற்பல்பொருளை
கிரும்பினதாலவைகிலையோ விளம்புவாய்கன்மனமே. (63)

கற்பகிலை யாலல்லவோ கற்பகாலங்கடத்தல்
சொற்பகிலை மற்றகிலை ருட்சங்கான்கன்மனமே. (64)

தேகமிழப்பதற்குச் செபஞ்செய்தென் றபஞ்செய்தென்
மோகமட்டுஞ் செய்தாலென் யோடுப்பாய்கன்மனமே. (65)

சாகாதிருப்பதற்குத் தான்கற்குங்கல்கியன்றோ
வாகாவமெய்க்கல்கி வகுத்தறிகன்மனமே. (66)

அந்நொகோத்தல்.

எல்லாப்பொருள்களையு மென்னப்படி படைத்த
உல்லாளன்றனை வருத்தறி புல்லறிவே. (67)

கட்புலனுக்கெய்வளவுங் காணாதிருந்தெங்கும்
உட்புலனுய் கின்றுவொன்றை யுற்றறிபுல்லறிவே. (68)

விழித்திருக்கும் வேளையிலே விறைந்துறக்கமுண்டாக்கும்
செழித்திலங்கு மான்மாவைத் தேர்ந்தறிபுல்லறிவே. (69)

மெய்யிலொருமெய்யாகி மேலாகிக்காலாகிப்
பொய்யிலொரு பொய்யாகும் புலமறிபுல்லறிவே. (70)

ஆத்துமத்தின்கூரான அவயவமே யுன்னுடனே
கூத்துபுரிகின்ற கோளநவரீபப் புல்லறிவே. (71)

இருட்டறைக்கு நல்லினக்கா யிருக்குமுன்றன்வல்லமையை
அருட்டுறையினிருத்தினிக் காகுநீபுல்லறிவே. (72)

நல்வழியிற்சென்று நற்பதவியெய்தாமல்
கொல்வழியிற்சென்று குறுகுவுதேன் புல்லறிவே. (73)

கைவிளக்குக்கொண்டு கடலில்விழுவார்போல
மெய்விளக்குன் னுள்ளிருக்க விழுகுவதேன்புல்லறிவே, (74)

வாசிக்குமேலான வான்கதிர்புன்னுள்ளிருக்க
யோசிக்குமேற்கதிதா னுணக்கரிதோ புல்லறிவே. (75)

அன்னையைப்போ லெவ்வுயிரு மன்புடனேகாத்துவரும்
முன்னவனைக்கண்டு முத்தியடைபுல்லறிவே. (76)

சித்தத்தொடு கிளத்தல்.

வேறுசந்தம்.

அஞ்ஞானம் பேர்யிறற்றென்று தும்பிபற—பற
மாணந்தங்கண்டோமென்று தும்பிபற
மெய்ஞ்ஞானம் வாய்த்ததென்று தும்பிபற—மகி
மேலேறிக்கொண்டோமென்று தும்பிபற (77)

அல்லல்வலையிலையென்றே தும்பிபற—நிறை
ஆணவங்காற்றோமென்றே தும்பிபற
தொல்லைவினை நீங்கிறற்றென்றே தும்பிபற—பாஞ்
சோதியைக் கண்டோமெனத் தும்பிபற. (78)

ஐம்பொறியடங்கினவே தும்பிபற—நிறை
அறிவேபொருளெனவே தும்பிபற
செம்பொருள்கள் வாய்த்தனவே தும்பிபற—ஓரு
தெய்விகம் கண்டோமென்றே தும்பிபற. (79)

மூவாசை விட்டோமென்றே தும்பிபற-பா
முத்திநிலை சித்தியென்றே தும்பிபற
தேவாசை வைத்தோமென்று தும்பிபற-இந்தர்
செகந்தை யொழித்தோமென்றே தும்பிபற.

(80)

பாற்றெயினோக்கியே தும்பிபற-மாயைப்
பற்றற்றோமென்றேநீ தும்பிபற
வாழ்விடமோன் நெய்தமனத் தும்பிபற-நிறை
வள்ளலினை சார்ந்தோமெனத் தும்பிபற.

(81)

எப்போருளுங் கனவென்றே தும்பிபற-உல
கெல்லாமழியுமென்றே தும்பிபற
அப்பிடுவெழுத் துடனென்றே தும்பிபற-என்று
மழிபிள்ளாதாயிவென்று தும்பிபற.

(82)

குயிலொடு கினத்தல்.

காணங்க கொருகாங்கு மடக்கினவே-செட்டக்
காமமுதலொன்று மொடுக்கினவே
காணங்ககொருகாங்குங் கண்டனமென்றே-நிறை
சந்தோஷமாகவே கூவுகுயிலே.

(83)

உலகமொக்கானமென் றோதுகுயிலே-எங்க
ளுத்தமனக் காண்பரிதென் றோதுகுயிலே
பலமதம்பொய்ம்மைமென் றோதுகுயிலே-எழு
பலமதன்றிட்டோமென் றோதுகுயிலே.

(84)

சாதனங்கள் செய்தவர்கள் சாகார்குயிலே-எல்லாத்
தத்தவங்கள் தேர்த்தவர்கள் வேகார்குயிலே
பாதவங்கள் பொலுப்பவன் வாயார்குயிலே-முல
மந்திரங்கொல்லமென வாய்க்குக்குயிலே.

(85)

எட்டியான் டற்றந்தோர்க்கிட யில்குயிலே-மன
மேகாமல்திடுக்கிதெ யெய்துக்குயிலே
எட்டியனைப் சார்ந்தறிந்து கொள்ளுக்குயிலே-ஆதி
காயாநிலைபின்பவந் தோதுகுயிலே.

(86)

மயிலோகீளத்தல்.

ஆடுமயிலே நடமாடுமயிலே-எங்கள்

ஆதியணிசேடனெக்க வாடுமயிலே

கூடுபோகுமுன்னங்கதி கொள்ளுமயிலே-என்றுங்

குறையாமல் மோனநெறி கொள்ளுமயிலே.

(87)

இல்லறமேயல்லென் னாடுமயிலே-பத்தி

இல்லவர்க்கு முத்திசித்தி யில்லையிலே

நல்லறமே துறவறக் காணுமயிலே-சுத்த

நாதார்தவெட்டவெளி நாடுமயிலே.

(88)

கற்றாணைப் போல்மனதைக் காட்டுமயிலே-வரும்

காலனையுந் தூரத்தி லோட்டுமயிலே

பற்றாடுருவவே பாயுமயிலே-அகப்

பற்றுச்சற் றில்லாமற் பண்ணுமயிலே.

(89)

அன்னத்தொடு கிளத்தல்.

கண்ணிகள்.

சிறுதவளை தான்கலக்கிற் சித்திரத்தினிழல்மறையும்

மறுவாயை தான்கலக்கில் மதிமயங்குமடவனமே.

(90)

காற்றில்மரமுறியுங் காட்சியைப்போல் நல்லறிவு

தூற்றிவிடலஞ்ஞானந் தூரப்போமடவனமே.

(91)

அக்கினியாற் பஞ்சுபொதியழிந்திட்ட வாறேபோல்

பக்குநல்லறிவாலே பாவம்போ மடவனமே.

(92)

குளவிபுழுவைக்கொணர்ந்து கூட்டிலுருப்படுத்தல்போல்

வளமுடையவுன்மனதை வசப்படுத்து மடவனமே.

(93)

அப்புடனே யுப்புச்சேர்ந் தளவுசரியானதுபோல்

ஒப்பறவே பிரமமுட னென்றிநிலு மடவனமே.

(94)

காய்ந்தஇரும்புநிறங் காட்டுதல்போ லாததுமத்தை

வாய்ந்திலங்கச்செய்து வளம்பெறுந் மடவனமே.

(95)

புல்லாங்குழ லூதல்.

வேறுசந்தம்,

தொல்லைப்பிறவி தொலைக்கார்க்குமுத்திதான்

இல்லையென் னாதகுழல்-கோனே

இல்லையென் னாதகுழல்.

(96)

இந்திரபோகங்க னெய்திலும் தொல்லியென்
றந்தமா யுதகுழல் கோனே
அந்தமா யுதகுழல்.

(97)

மோனநிலியினில் முத்தியுண்டாமென்றே
கானமா யுதகுழல்-கோனே
கானமா யுதகுழல்.

(98)

நாய்போற்பொற்கலை நானுவிதம்விட்டோர்
பேயனென்று தகுழல்-கோனே
பேயனென்று தகுழல்.

(99)

ஒடித்திரிவோர்க் குணர்வுகிட்டும்படி
சாடியேயுதகுழல்-கோனே
சாடியேயுதகுழல்.

(100)

ஒட்டுக்கட்டங்கலை யண்டும்புலிகலை
ஒட்டியேயுதகுழல்-கோனே
ஒட்டியேயுதகுழல்.

(101)

மட்டிக்குணமுள்ள மாரீசநாய்கலைக்
கட்டிவைத்தா தகுழல்-கோனே
கட்டிவைத்தா தகுழல்.

(102)

கட்டாதநாமெல்லாங் காவலாக்கப்போதும்
கட்டாதென்று தகுழல்-கோனே
கட்டாதென்று தகுழல்.

(103)

பெட்டியிற்பாம்பெனப் பேய்மனதடங்க
ஒட்டியேயுதகுழல்-கோனே
ஒட்டியேயுதகுழல்.

(104)

எனதென்று மயானென்று மின்னாநிருக்கவே
தனதாகுதகுழல்-கோனே
தனதாகுதகுழல்.

(105)

அற்றவிடமொன்றே யற்றதோற்றதைக்
கற்றேனென்று தகுழல்-கோனே
கற்றேனென்று தகுழல்.

(106)

சாற்றியதைட்டிகளே தற்பரத்தைச்சார்வார் நாளும்
தவமவமாய்க்கழிப்பவளே சன்னமதில்வருவார். (114)

அகட்காமாடுகள்முன் நகற்றிக்விடுகோனே நாளும்
அவத்தையெனுமாடைந்தை யடக்கிவிடுகோனே. (115)

ஒருமலத்தைனெனுமாட்டை யொதுக்கிச்சட்டுகோனே உடன்
உறையுயிரு மலத்தையு மோட்டிக்கட்டுகோனே. (116)

மும்மலத்தனெனுமாட்டை முறுக்கிக்கட்டுக்கோனே. மிக
முக்காலநேர்மைமெல்லா முன்பறிவாய்கோனே. (117)

இத்திரியத்திரயங்களை யீறுக்கிவிடுகோனே என்றும்
இல்லிபென்றேமரணக்குழ லெடுத்துதுதுகோனே. (118)

உபாதிபெனுமுன்றாட்டை யோட்டிவிடுகோனே உனக்
குள்ளிருக்குக்கள்ளமெல்லா மோடிப்போங்கோனே. (119)

முக்காயமாடுகளை முன்னங்கட்டுகோனே இனி
மோசமில்லநாசமில்ல முத்தியுண்டாங்கோனே. (120)

கன்மமலமாடுகளைக் கடக்கக்கட்டுக்கோனே மற்றக்
கன்மத்திரயப்பசவைக் கடையிற்கட்டுகோனே. (121)

காரணக்கோமுன்றையுங் கால்பிணிப்பாய்கோனே நல்ல
கைவசமாஞ்சாதனக்கன் கடைப்பிடிப்பாய்கோனே. (122)

வேறுநூ.

பிரமார்தாத்ந்திர்பே ரொளிகா னொண்கள்கோனே வாய்
பேசாநிருக்குபெரு சிட்டை சாரெண்கள்கோனே. (123)

செய்திற்கமலச்சேவை தெரிந்தெங்கள்கோனே முத்தி
செத்திக்குத்தந்திரஞ்சித்தத் தறியெங்கள்கோனே. (124)

விண்ணாடிவந்துவை மெய்யறிவிற் காணுங்கோனே என்றும்
மெய்யெமெய்யிற்கொண்டு மெய்யறிவிற்கெல்லுங்கோனே. (125)

கண்ணாடியுன்னுள்ளே கண்ணொர்த்துக் கொள்ளுங்கோனே-ஞானக்
கண்ணன்ருக்கன் னாடி காணவொன்னா தெங்கள்கோனே. (126)

குலியமானதைச் சட்டுவா செங்குண்டுக்கோனே புத்தி
குத்தமமேயதைச் சட்டுமென்றெண்ணெங்கள் கோனே. (127)

நித்தியமானது நோபடினே நிலைகோனே என்றும்
நிற்குமென்றேகண்டு நிச்சயங்காணெங்கள்கோனே. (128)

சத்தியும்பரமுந் தன்னுட்கலந்ததேகோனே நித்டை
சாதிக்வினெண்டு தன்னுள்ளே காணலங்கோனே. (129)

முகைபோலிருந்து மோனத்தைச் சாதியெங்கள்கோனே புர
மூலநிலைகண்டு முட்டுப்பிறப்பறுகோனே. (130)

இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடல் நாகய,
முற்றிற்று.

மதுரை தலைவிரித்தையா மடம் நரசிங்கஞ்சேர்வைகார றென்ற
கருத்தச்சேர்வைகாரர் அவர்களிடமிருந்த ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த
சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

கடவுள் தனை.

ஐம்பத்கிரண்டாவது:

புண்ணுக்குச் சித்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

முப்புச் சுண்ணச் செயநீர்.

ஆதி மயமா மானுர் திருவருள்
சோதி மயமாநு சோமன் திவலைந்
போத மயமாம் பூண நாமம்
நிதி மரியார் திவடிபுக் காலே.

(1)

காலடி சத்தி வழலைபுப் பாகும்
மாலடிசத்தத் தருக வேழுக்கும்
வாலையிற் சென்று மேழுதிறப் பப்பா
மாலின் திரியம் மட்டாச் சாமே.

(2)

சாமான சுத்தி சத்திக்கு தப்பா
பாமாநு சிவத்துக்குப் பாம னிரவியாம்
நாமாம் வழலைச் சென்று மரியார்
அரனும் பரித்த அடியினிற் கானோ.

(3)

அடியாரு குட னையிடை கூட்டி
வேடியுப்பு நாலுடன் இத்தொன்று கூட்டித்
திடன்புரி நாலுடன் சேனமொன் ருக்கிப்
படியே அரைக்கப் பழச்சாறு விட்டே.

(4)

சாறுவிட் டேயொரு சாம மறைத்தபின்
மீதிய வில்லை வேயிலவன் கண்டபின்
விற்றி சித்துக் காலையிற் சுண்ணம்
முற்றித் தண்ணிர் சாரத்தாக் கூட்டே.

(5)

சாரமொன் ருகத் தயவாய் நொருங்கி
கீழ்ப் பனிப் பிஞ்சுச் சோமாரும்

வாரச் செலத்தின் வளர்பூர் மொன்றுக்கும்
வீரமொன் றுக்கும்வீள் பத்துக் கொன்றே.

(6)

பத்துக் கொன்றாகப் பொடித்திடு பண்பாய்
சித்துக்க ளாடுந் தெருவிற் போனாலும்
மொத்தச் சரக்குக் ளெல்லா மொடுங்கிடும்
அத்தமுங் காணு மடியொன்றி னாலே.

(7)

ஒன்றான மூலம் வழலையுப் பாகும்
அன்றிச் சிவலை யாரு மறிந்திலர்
குன்றாய் வளருங் கூத்துக் கிதாக்கும்
நன்றான வாதம் நல்கிடக் காணே.

(8)

காணப் பொருளைக் கண்டவர் ஞானி
பூனா பாணம் பொன்னடி மூலம்
வீணா யிராது வெட்டவெளி காண
வாணாள் பெண்ணுடன் ரண்டும்பே ராமே.

(6)

ரண்டான பேரையும் நயமா யறியார்
பென்டை யறிந்தாலும் பித்தனைக் காணார்
தொண்டன் தான் கண்டாற் சுகசித்த னாவான்
எண்டிசை யெல்லா நிருப்பவ னாமே.

(10)

இருக்கின்ற சட்டை முனியுமென் மகன்காண்
காருக்குழி வித்தையைக் காட்டினேன் நானே
வெருக்கிய மூலர்க்கும் பிள்ளைக்கும் வழிசொன்னேன்
குரு வெணக்கப்பா நந்திச ராமே.

(11)

ஆமப்பா ஆவியுஞ் சொல்லப் பொருள் கண்டேன்
நாமப்பா கண்டதை நாட்டினேன் பத்தர்க்கு
ஏமப்பா பிழையுங்கோ வென்றுநான் பாடினேன்
வாமப்பா மதியமுதல் கொண்டவர் வாறியே.

(12)

வாதந்தான் காண வளர்சத்தி தனக்கும்
நீதியாய்ச் சிதம்பரம் நித்தியல் பூசித்தே
வாதக்கா மிந்த வளர்பூரை செய்திடில்
ஆதி யடிமூல மற்ரெண்டுங் காண்பான்.

(13)

வேறு.

செவ்வேனெனப் பெண்ணையாரும் நலம்பெறச் சாக்கைக்கொல்லும்
உண்டெனச் சூருவைக்காரு வுரையெந்த லுல்தானப்பா
அண்டத்தை நீரதாக்க அருங்குரு முடிக்குஞ்செய்தி
விண்டட்டேன் புலியோர்வாழக வேதைகள் சொல்லுவேனே, (14)

சொல்லுவேன் கருவைக்கேனா துணிப்புள்ள சிவத்தின் கண்ணம்
சொல்லுவேன் நெடுநாலே திடுகெடி ரெண்டுசொமம்
சொல்லுவேன் ஆட்டியில்லை குட்டிக்கக் கெசபுடத்தில்
சொல்லுவேன் கண்ணமாச்ச இடையினிற் சொல்லக்கேளே, (15)

கேள்பா கன்றுப்பைத்தான் கெடியாகச் கண்ணம்பண்ண
வாள்பா ரெண்டுசொம மாட்டியே வில்லைசெய்து
ஞாள்பா விழிற்காணத் தோய்த்தின் கெசபுடத்தில்
ஆள்பா வுப்புச்சுண்ணம் அகரா குருவானாரே, (16)

குருகரி வுப்புச்சுண்ணம் கட்டில் வுப்புச்சுண்ணம்
அருவடிச் சுண்ணாருட விரியதோர் சேன்காசம்
கரிவிடை யாகத்தாக்கித் தானதை யாட்டிநன்றாய்ப்
பருதியிற் காய்த்தின் பு பருவில்லை யாகக்கூட்டே, (17)

கூட்டியே வில்லைபாக்கிச் குக்குடப் புடமேபோடத்
நீட்டிய சுண்ணமப்பா செந்ததோர் சுண்ணத்தோடே
ஆட்டிடச் சாசம்நாலும் கொன்றிட்டு வைக்கச்சேரீர்
கூட்டிட விரம்பூரம் உடமொடு பொடித்துப்போடே, (18)

போட்டின் வித்தினைப் பூத்திலாட்டி நன்றாய்
ஆட்டியி லேழுசாமம் அப்பனே அனாத்ருவில்லை
குட்டியே விழிற்கண்டாற் சுண்ணமா முன் அநாளில்
நீட்டியே சிப்பிதன்னில் நிசமதா யடைத்துவையே, (19)

வையப்பா சேலமண்தான் வாயமதாய்ச் செய்துகொண்டு
செய்யப்பா காலையிற்குள் திடமுள்ள சுண்ணமாரும்
மெய்யப்பா செய்குக்கு வித்தை மட்டாய்ப்பாதி
அய்யப்பா சாக்கையெல்லாம் அதட்டியே கொன்றுபோடும், (20)

கொன்றும் பூத்தவனின் கொடுத்ததோர் வீரத்தாட்டி
கன்றும் தருக்கப்பி நாடா வறியிருத்தித்

துன்றிடு மஞ்சாந்நாளிற் சுரர்குரு புடத்திற்போட
நன்றிகொள் துருசுச்சண்ணம் நல்லதோர் சிங்கக்காமே.

(21)

சிங்கியார் துருசுச்சண்ணஞ் செயநீரு வைத்தபின்பு
எங்குள்ள சாக்குக்கட்டு மிசைந்ததோர் மெழுதாமாகும்
அங்குள்ள சுண்ணமெல்லாம் ஊதிடச்சுண்ண மாமே!
வங்கத்தி லப்புச்சண்ணம் வகையுடன் நிமிளைக்கப்பே,

(22)

காணலாங் காரசாச் சுண்ணத்தைக் காய்ந்ததப்பு
ஊணவே ஊதச்சத்து யீயமா யுருகும்பாரு
மேனியாம் தராச்சத்து யீயமா யுருகும்பா
வானியா மடையனீய மப்படியுண்டமீயம்.

(23)

சுயந்தான் சிப்பியீயம் பாசாண மீயமாகும்
சுயந்தான் லோகமப்பா ஏமடி மீயமாகும்
சுயந்தா னெட்டுமீய மட்டமிக் கண்ணமாச்சு
சுயந்தான் கண்ணர்தன்னிற் சாக்கெல்லாஞ் சணத்திற்கட்டும்.

(24)

கட்டியசாக்கை யெல்லாம் கண்ணத்திற் சாரநீரிற்
றிட்டமா யெட்டெட்டுள்ள சாக்கெல்லா மெழுகதாகும்
அட்டலோகங்கள் வேதை யறுபத்தி நாலுபேரும்
இட்டறுபத்துநாலு மெழுகெல்லாஞ் சரியாய்த்துக்கே.

(25)

தூக்கியே துருசுக்கூட்டிப் பிங்கானில் வைக்கீராம்
போக்கினி லாராச்சொல்வார் புகழ்பெற்ற நீரின்போக்குத்
தாக்குள்ள மலையும்பொன்னுஞ் சதபேதி ராசபேதி
ஆக்கிய நீரினாலே அண்டமுந் தண்ணீராமே.

(26)

தண்ணியார் தங்கமெல்லாந் தண்ணியாம் வேதைகோடி
மண்ணில்லை மரமுமில்லை நிலைகளும் பொன்னுய்ப்போகும்
கண்ணினாற் பார்க்கலாகா காயந்த வேதையப்பா
வண்ணமாய்க் கேட்கவேதை பார்க்கவே மனத்திற்செல்லே.

(27)

செல்லப்பா வாதங்காணச் சித்தாட னமுதங்கொள்வாய்
அல்லப்பா பகலுமில்லை அரவிவ னாகும்பா
வெல்லப்பா காயசித்தி சடலத்தைச் சுத்தியேது
வல்லமை கற்பங்கொள்வாய் வளர்கின்ற கற்பந்தானே.

(28)

பேறு.

கற்பமேது கற்பமேது காசினியிற் பத்தரே
அற்பமேது சத்தசாக ரங்கனேது கானவே
வெற்பமிப்ப தேதடா விளங்குபத்தரேதடா
வற்பமான தேய்வடா வண்டர்நெஞ் சநியவே.

(29)

நெஞ்சமேது அக்கமேது நீலயிருந்த தேதடா
கொஞ்ச பெண்களேதடா குறிப்பறியா மட்டையா
வஞ்சியர்தன் னக்குலேது மானமேது நாரியர்
கொஞ்சவாச லானது குடிக்கெடுக்குங் குழிய்தே.

(30)

சீர்து.

குழியை நம்பாதே

பானக்

குழியை நம்பாதே

(பானக்குழியை)

குழிய்தான் கிட்டிக்கம்பு கொண்டுளை நெருக்கிய

குழியை வாய்த்திரியும் பத்தர் குறிப்பறியா மட்டைகாள். (குழியை)

செத்தக்கெட்டுப் போனவுடல் சிலகாலங்கள் வாழ்வது
ஒத்துப்புணர் பெண்ணுறையகொண்டு ஒகிரிய்தே சிவனேது
உத்துணர்ந்த பாரடா உண்மையான மூலத்தை
பத்தரென்ற பேர்களேது பாருலகில் மயக்கியே,

(32)

ஒகிரென்ற வேனேது உத்துணர்ந்த பாரடா
நாடுகென்ற நாகமேது சொர்க்கமேது நல்கினை
தேடுகென்ற நிவ்வினதா னேதடா செகத்திலே
ஈடஞானி ஞானிகாள் முக்கிய மிகுதியே.

(33)

முயக்கிய பூலோகமு முற்றிபென்பார் செற்றவர்
மெய்க்ஞானம் பிதிர்க்கனோது வின்புலம்பு மட்டைகாள்
கைக்குள்வெண்ணை யிருக்கிறதோர் காயமொன்று மறிவிலார்
சயக்கிய சக்காத்மமேது திர்த்தமேது ஞானியே.

(34)

ஞானிஞானி நானென்பான் நந்தாடல மறிவிலான்
மானிபங்க னேதடா மாநிலக்க னேதடா
மேனியாவ தேதடா மின்னூர்கொக்கை மிதியே
தானவகு யிருத்தவர்கள் தானுணர் மறுமே.

(35)

மீறுகின்ற சடலமதில் மேவுஞ்சதையேதடா
ஊறியே பருத்தகொங்கை யுலுத்தரை மயக்கவே
கூறுள்ள மெய்யிலேதான் பருத்ததோர் சிலந்திதான்
நீறியோர் பிதிங்கிசூய நிலையிருந்த மகிமையோ. (36)

மகிமையான தேவரேது வல்லமைக ளேதடா
மகிமையான முனிவரேது ரிஷிகளேது கற்பத்தால்
மகிமையாவ தேதடா மற்றதெல்லாஞ் செத்தது
மகிமையாகும் வாநமும் மருளகின்ற வண்ணமே. (37)

வண்ணமானஜீவசெந்து மார்க்கமாவ தேதடா
எண்ணமான விருஷமேது யெல்லாக் கற்பமாருதே
பண்ணமானதேவர்களும் பாரில்வந்து வாழ்பவர்
எண்ணியமித் தேவரும்பர் என்னும்வாத திண்ணமே. (38)

என்றுசொல்லி விளக்கவேஇராமாயண மென்றுமே
நன்றெனப் புராணகாவி யங்களான சோதிசம்
மன்றுள்ளோர் மயங்கவே வரவிடுத்த திக்கெல்லாம்
என்றுமேசா காதபுத்தி யென்பதேயுன் யோகமே. (39)

யோகமும் அறியவேணும் உற்பன மிருக்கவேணும்
ஆகமுந் தியானமு மறிந்துணர்வர் ஞானமாம்
யோகவஸ் திவனென யிருக்கலாமென் றெனக்குத்தான்
மோகமே தவிர்த்துஞான யோகநீறும் பாரிலே. (40)

பாரிலே பிறந்திருக்கப் பாரமில்லை யப்பனே
சீருடன் துறவிலே சென்றிருப்ப தருமைகான்
எருலவு சத்திபாத மிணைபுரிந் திரியடா
காருலவு பூரணம் கண்டசெய்தி யுண்மையே. (41)

உண்மையான வழலைபுப்பு உத்தபூ மகத்துவம்
உண்மைகறி யுப்புடன் உருசையை யறிந்தவர்
அண்ணலாக் குருவெனக்கு அண்டநீர் மகத்துவம்
வண்ணமான ரண்டுபேரும் வாய்திறக்க நீதியோ. (42)

நீதியான பூரணம் நீதியறிந்தோன் வாசியாம்
ஆதிசூல மடியடா அருளிருந்த சத்தியாம்

சோதியாம் குருக்களும் கருக்களும் வெளியதாய்
வாதமே போய்பாதடா மகிழ்ந்துபாரு சத்தியே.

(43)

சத்தியா மடியடா தனக்குப்போய் பூரணம்
உத்ததோ நிந்துப்புடன் உணர்வழியை யுப்படா
சத்தியான போதமே நெந்திருக்கு மாகநீர்
முத்திமெற்ற போதிலே முப்புமந் வார்களே.

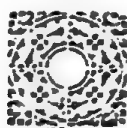
(44)

முப்புவு ஞானந்தின் முதல்வனான சிவனடா
அப்புவளர் போதிலே அடக்கலாஞ் சாக்கலாம்
ஒப்பமான அகிடத்தி லொடுக்கியென் னாலப்பா
அப்பனே கருக்கிருக்கன் டானவாறு சத்தியே.

(45)

புண்ணுக்குச்சித்தர் முப்புச் சுண்ணச் செயநீர் சந்.

மு ந் நி ற் று.

மதுரை வடக்குமாசி விதியிலிருக்கும் பாத்திர சிவாபாரம்
க. ரா. ம. கணபதியாபின்ன யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிர
தியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

கடவுள் துணை.

ஐம்பத்துமூன்றுவது:

புண்ணாக்குச்சித்தர்பாடல்

தேவிமனோன்மணியாள் நிருப்பாதங்காணவென்று
தாவித்திரிந்தேனே ஞானம்மா
சரணஞ்சரணமென்றே. (1)

அஞ்ஞானமுங்கடந்து அந்வைமிகச்செலுத்தி
மெய்ஞ்ஞானங்கண்டுகொண்டால் ஞானம்மா
விடையிலாரத்தினமடி. (2)

முட்டையினுள்ளே முழுக்குஞ்சிருப்பதுபோல்
சட்டையாந்தேகத்துள்ளே ஞானம்மா
தானுயிருநிற்பதடி. (3)

விட்டகுறைவாராமல் மெய்ஞ்ஞானந்தேராமல்
தொட்டகுறையானதினால் ஞானம்மா
தோன்றுமெய்ஞ்ஞானமடி. (4)

தம்முளறியாமல் சகத்தைத்தெரியாமல்
சம்சாரமெய்யென்று ஞானம்மா
சாகரத்திலேயுழல்வார். (5)

இஷ்டர்க்குபதேசம் எந்நாலுஞ்சொல்லிடலாம்
துஷ்டர்க்குபதேசம் ஞானம்மா
சொன்னால்வருமோசம். (6)

முத்திபெறுவதற்கு முதலாய்க்கிணத்தவர்க்கும்
நித்திரையும்விட்டு ஞானம்மா
நினைவோடிருக்கறுமே. (7)

நினைவகங்களவாக நீயெண்ணியேபார்க்கில்
சினமாய் வருமெமனும் ஞானம்மா
தெண்டனிட்டுப் போவானே. (8)

யோகவிளக்கொளிபா லுண்மைதெரியாமல்
மோசமெனங் குழியில் ஞானம்மா
முழுகியே போவார்கள். (9)

சாஸ்திரங்கற்றற்பாச் சாமிபார் தானு
ஆஸ்திதேடநீனேத்து ஞானம்மா
அலைவார் வெகுசோடி. (10)

பூச்சய்வெறும் பேச்சும் பூசையுங்கைவிச்சும்
வச்சக்கிடந்தானே ஞானம்மா
வதொன்று மில்லைபடி. (11)

பிணத்தையலங்கரித்த பெண்கள் தன்விசித்து
கனக்காதத் தெரியாமல் ஞானம்மா
கனக்கியழுதாடி. (12)

மேனக்கப்போடுவதும் வெகுபேர்கள்உவெதும்
காண்பெண்ணாமல்வல்லோ ஞானம்மா
நலிந்தேயழுவாடி. (13)

கோவணமுமிடவல் கொண்டதுலமிடவல்
தேவமாதாமிடவல் ஞானம்மா
தெரியாதவனாரே. (14)

செத்தவனாய்பானஞ் சேர்க்கும்வளையில்ஞானம்
உத்தமர்போஸப் பேசு ஞானம்மா
உலகெற்றிவாடி. (15)

காட்டினிருத்தாலங் கனகதவஞ்செய்தாலும்
காட்டுக்குருவில்லாமல் ஞானம்மா
கண்டதயலாகாதே. (16)

கல்லெளிச்சமது ஞானவெளிச்சமது
நிலவெளிச்சமது ஞானம்மா
மிளவெளிச்சமது. (17)

சம்சாரமென்றுஞ் சாக்ரமாமென்றும்

இம்சையடைவோர்கள்

ஞானம்மா

யிருந்துபயனாவதென்ன.

(18)

காத்தடைத்து வந்ததிது கசுமாலப்பாண்டமிது

ஊத்தச்சடலமிது

ஞானம்மா

உப்திலரப்பொய்க்கடு.

(19)

அஞ்சுபேர்க்கடி யாசாளவேதேடி

சஞ்சாரஞ்செய்ய

ஞானம்மா

தானமைத்த பொய்க்கடே.

(20)

புண்ணுக்குச்சித்தர் பாடல் உயி

முற்றிற்று.

மதுரையைச்சேர்ந்த சாமரத்தம் கிராமம் மடத்திலிருக்கும்
செல்லச்சாமியா ரவர்களிடம் வாங்கிய ஒலையேட்டுப் பிரதியின்படி
இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

சுருவே தனே.

ஐம்பத்து நான்காவது:

கோங்கணர் தருவாய் மலர்த்தருளிய

சூட்சு தெரிசன ஞானம் கா.

சொல்லுகிறேன் சூட்சுத்தின் மகிமைகேளு
சுருதிவழிக் கெட்டாத சூட்சுமப்பா
வெல்லுவையோ சொல்லுதற்குப் பிள்ளாய்பிள்ளாய்
வேதாந்த சித்தாந்தப் பரையினுள்ளே
அல்லுபக லற்றமகா மேருநவியுச்சி
ஆதித்தன் மதியுதித்த பாவெளிக்குள்
நின்றுமயிற் பாலம்கெருப் பாறுக்கப்பால்
நேர்பாற்று அகாநடுக் கொம்புதானே.

(1)

கொம்புதனி மேலேதான் வளைத்தாற்போலக்
சூழிந்தமுனை முக்கோணக் கதவுமயிராவ
சம்புதத் தூக்கின் ருடுமென்று
சாற்றினேன் மனமுன்னி யறிபமைந்தா
இன்பமற அக்கென்றே கடரிருக்கி
இறையனவு கதவுபெட் டிருத்தியுனி
அம்மெனவும் சுடர்க்கலையை பேத்தும்போது
அகரா வெனமுழங்கும் நடனங்கானே.

(2)

காணுவது ஆதித்தன் மதிமுழக்கம்
கதவடைத்து ஏறினவர் கழிவார்தானும்
பூணுவது மண்டலங்கள் மூன்றுக்கப்பால்
புரியுஞ்சா காக்கணிர் கவிரென்றோசை
கோணுவது மதிமுழக்கம் கண்டுதேரு
சூட்சுமதிற் சூட்சுடம் புரிந்துமப்பால்
ஆனமது பெண்ணுமது சென்ருமற்ற
ஆக்கினி என்ருயேனும் வாசல்தானே.

(3)

எல்லையெனும் வாசலுக்கு அடையாளங்கேள்
 இருபுறமுகக் கூடவெளி வேதாணு
 அல்லும்பக லற்றவெளி தொட்டிட்டாட்டும்
 அடையாளம் முனைமேலோ ரங்குலத்தில்
 சல்லையற்ற கலைநாலுக் கட்டிவின்ற
 சற்குருவும் பராபரமாய் நிறைந்தசோதி
 வல்லவர்கள் கண்டிருப்பார் சொல்லாரென்றே
 மைந்தனே நாகுதனி நடுவேகும்பே.

(4)

கும்பித்து வோங்கையிலே யமுதஞ்சிந்தும்
 கொடிதான ஜீவனல்லோ திரட்டுவார்பார்
 நம்பிக்கை யாத்நாளே அமுதமீய்வார
 நலமாகத் திரட்டுவாள் பரத்தில்வாழப்
 பம்பூத்த நேர்பரத்தின் வழியேபாயும்
 பரிவாக நந்தியின்மே லறுகோணத்தில்
 ரெம்பித் துவாரவெளிக் குள்ளேபுக்கும்
 நேராகச் சிகாயமென்று நிலைத்திடாயே.

(5)

நிலைக்குநிலு சுழிமுனைமை கட்டநின்றாய்
 நேராகத் துவாரத்திற் பளிச்சென்றற்போல்
 இலைக்குறட்டால் யேறுகத்தித் தக்கக்கம்பி
 யெழும்புமப்பா பளிச்சென்றே பிரகாசிக்கும்
 துலைக்குலையால் நிலைக்குவந்து அமுதமுண்ணும்
 சோதியாம் பராபரத்தின் செயலென்றெண்ணு
 மலைக்காதி யந்தமில்லா திடத்தமர்ந்து
 மகிழ்ந்துநிற்போர் கட்டிவின்ற இடந்தான்கானே.

(6)

கொங்கணர் குட்ச தெரிசன ஞானம் கூ.

மு ந் தி த் து.

வேதர்ரண்யம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவராஜயோகி மௌனகுருசாமியவர்
 கவிடம் வாங்கிய எட்டுப்பிரதியின்படி இந்தசாஸ்திரம் அச்சிடலானன

உ
குருவே துணை.

ஐப்பத்தைத்தாவது:

கோங்கணர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருமந்திர ஞானம் மஉ.

ஐ-ஐ-ஐ-ஐ-ஐ

மூலத்தே அங்கமென்று முன்னேல்லுறு
முன்கண்டா லக்கென்று பின்னேல்லுறு
காலத்தே பளிச்சென்றூற் சிக்கென்று
கைமுறைதான் முன்னவகை காணுங்காணும்
தாலத்தே மின்னலுட னெளிபோற்காணும்
தயங்காதே மனமுன்னே சாபுறு
ஆலத்தே வுண்டசுவன் முக்கண்போல
அடக்காத திபவொளி யழுத்திப்பாரே.

(1)

அழுத்தியங்கே பளிச்செனப் பேரண்டத்தாது
அப்பனே சித்தித்தால் சத்தியாச்ச
வழுத்தியங்கே சும்பகமாம் முனிகோளுறு
வாயங்கே மவுனமா மாமைபோகும்
கொழுத்தியங்கே சமைப்பதற்கு திழுவேண்டாம்
கூரன சகாரத்தாத யூதபத்தும்
கழுத்தியங்கே நெடும்பாறையோடியாடச்
செல்லார்க ளிம்முறையைச் சூட்டிப்பாரே.

(2)

சூட்டியங்கே பார்ப்பதற்கு வகையைக்கேளு
சொல்லுகிறேன் பேம்மக்கார் கம்மாவல்ல
சூட்டியங்கே விடக்கூறிக் கூறித்தப்பா
அடைவாக மூலத்தே தினைவாய்க்கூறிக்
நீட்டியங்கே பிங்குலி நுண்ணோரேகி
கோக மென்னமென்ன யேத்திவாரீ
பூட்டியங்கே உரைத்தாக்கால் நாடிசுத்தி
அகநான வாசுபத்தம் வாப்போமே.

(3)

போமப்பா முன்னுவகை நோயும்வெந்து
புகழான காயமுந்தா னிருகும்மெத்த
வேமப்பா நல்வினை நீ வினையும்நீறும்
விதமான வைம்புலனும் விரைந்துபோகும்
ஒமப்பா ஒங்காரம் நாதமேலே
ஒருகோடி ரவிபோல ஒங்குமோங்கும்
ஹம்ப்பா இப்படியே கண்டேன் கண்டேன்
அப்பனே நிக்களுமிப் படி தான்பாரே.

(4)

பார்க்கையிலே அவ்வென்ற லுவவும்கூடும்
பரவியதோர் மகாரத்திற் சேருங்காலம்
ஏர்க்கையிலே உகாரமாய் மேலேயேறும்
யிதுகாணும் பிரசாத வித்தைமார்க்கம்
ஹர்க்கையிலே பனிச்சென்று நந்திகாணும்
அப்பனே யிதினோடே வாசியேரும்
சேர்க்கையிலே அகாரமுடன் மகாரத்தோடு
சிறக்கவே வாசிரெண்டும் நாதவிந்தே.

(5)

நாதமும்விந் தெனவேவா சிக்குப்பேரு
நலம்பெரிய ரவிமதியு மதற்குப்பேரு
வாதமென்றுஞ் சித்தியென்று மதற்குப்பேரு
மருவியதோர் சிவசத்தி யதற்குப்பேரு
போதமென்று மனமென்று மதற்குப்பேரு
பூமியென்றும் விண்ணென்று மதற்குப்பேரு
ஆதியென்றும் அந்தமென்று மதற்குப்பேரு
அருளொளியாய் நின்றதிது ரெண்டுந்தானே.

(6)

நின்றான வெழுத்திரண்டு மொன்றாய்க்கூட்ட
நிலையிலை கலையிலை நேசமில்லை
ஒன்றான மனமில்லை யொன்றுமில்லை
ஒகோகோ தாழ்விலை யுபரமில்லை
கன்றான வெளியில்லை ஒளியுமில்லை
கான்பாடிங் காணாது மிரண்டுமில்லை
மான்றான முத்தக்கொண்டு விண்ணுமில்லை
மாயெயில்லை தேயெயில்லை மதித்தோனே.

(7)

உதிர்த்து உதிர்த்து மனமுமத்து
 மருவிமதோர் யோகமத்து ஞானமத்து
 கோதிர்த்து சுச்சமத்து லெச்சையத்து
 கூடுவதுங் கூடாது மீரண்மெத்து
 பதிர்த்து போதமத்து பறப்புமத்து
 பாழுவெளிக்குள் முடிவத்துப் பார்ப்பதத்து
 உதிர்த்து ஒடுக்கமத்து வொன்றாய்நின்ற
 உத்தமனே யொருபொருளை யுணர்ந்திலேனே.

(8)

உணர்வத்து அறிவத்து பொறியுமத்து
 ஒன்றென்ற சொல்லத்து ஒன்றுமத்து
 பணர்வத்து கெற்பமத்து காய்ப்புவத்து
 பதித்துநின்ற வேரத்துப் பறப்புமத்து
 சுணர்வத்து ஞானமத்து ஜோதிபத்து
 சுத்தவெளிக் காடுமத்து அடியுமத்து
 ளுணர்வத்த தெதோதான் பானும்கானேன்
 டென்மக்காள் நினைக்கத்த சிபம்பிஞரே.

(9)

இயம்பரிதாம் பூரணத்தி லறித்தால்நூனம்
 விதக்குமக்காள் கணையின்பி லக்கமின்பி
 இயம்பரிதாம் போதமென்பா றதவேதென்றால்
 யெம்மட்டோ கண்மட்டுக் கெய்தாதென்பார்
 இயம்பரிதாம் நிறத்தர்த்தா னென்பார்வல்லோர்
 என்னவென்று லென்னமோ யென்பாரய்யோ
 இயம்பரிதாம் கீர்மனத்ததக் கண்காண்பாரோ
 யேதுபோ பேர்ச்சல்லை வென்றுசொல்லே.

(10)

சொல்லான சத்தியப்பா யுப்புக்கொப்பும்
 சொற்பெரிய யிசைப்பா பூரம்பூரம்
 வல்லான தருகியப்பா மானபமாபை
 மருவிமதோர் காமப்பா யிசைச்சன்
 கல்லான சத்தியப்பா சாய்சாரம்
 கடியதொரு குடனப்பா யிசைச்சன்
 வல்லான ரெண்டினக்கம் வாசியாச்ச
 மக்களே சொத்தி கண்ணம்பன்னே.

(11)

பண்ணியதோ ரிரண்டுங்ங்ண மொன்றாய்க்கட்டி.

பச்சையிட்டு அறைக்கச்சு தத்தைக்கொல்லும்

ஒண்ணியதோர் சூதமதுஒண்ணேஒண்ணு

ஒகோகோ நிஷ்குளத்தோ டொக்குமொக்கும்

புண்ணியமாய் தேகமிமத்த சீஷனானால்

பொருளருளும் கைவசமாய்ப் புகழ்ந்துபாரு

அண்ணியமாய் முன்சொனமித் திரத்துக்கொப்பாய்

அறைந்திட்டேன் வேதாந்த மறைந்திட்டேனே. (12)

கொங்கணர் திருமந்திர ஞானம் யெ.

முற்றிற்று.

மதுரை திண்டுக்கல் ரோட் பட்டாளம் பெருமாள்நாயுடு அவர்
கள் குமாரர் பாஸையநாயுடு அவர்களிடமிருந்த ஏட்டுப் பிரதியின்படி
இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

கோங்கணர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

மெய்ஞ்ஞானம் யந்.

மக்தோ சமக்கில்லு யென்ருதள்ளோ.

(1)-

பலகாஸன் திரிபாதே பரத்திலுணை.

(2)

அகண்டத்தின் மகிமையைச் சொல்ல அடங்காதெண்ணே. (3)

(3)

அடங்காது அடங்காது உலகமாயை
 அப்பனே சொல்லுகிறேன் நன்றாய்க்கேளு
 திடங்காணப் பொருந்திநின்ற பெரியோர்பாதம்
 தினந்தினமும் பூசைசெய்து திருவேயென்று
 செடங்காணத் திருக்கண்ட ஆகமத்திற்
 சிக்கவதி லேசமத்துக் காமமத்துக்
 குடம்போல விகாரமத்துக் குரோதமத்துக்
 கூகூக லோபமத்து மோகந்தள்ளே.

(4)

தள்ளப்பா மதமொடுமாச் சரியந்தாலும்
 சாதகமா யிரினையும் சூசையப்பா
 விள்ளப்பா டம்பமொடு தர்ப்பந்தாலும்
 விதமான ஆங்காரங் கூடத்தள்ளு
 கள்ளப்பா கொண்டிருந்த மயக்கம்பேரலே
 கலந்தவிந்தப் பதிமுனுங் காலனாமே
 உள்ளப்பா விதையறிந்து யெல்லாந்தள்ளி
 ஒகோகோ சாத்திகத்தில் சின்றிடாயே.

(5)

நின்றாக்கால் பிறப்புமில்லை யிறப்புமில்லை
 நேரான துயரமில்லை பாசமில்லை
 மன்றப்பா நல்வினைநீ வினையுமில்லை
 மகத்தான பூரணந்தான் நோக்கமாகும்
 குன்றப்பா யிருந்தாலெங் கிருந்தாலென்ன
 கூறாகப் பதிமுனுந் தள்ளவேணும்
 பன்றப்பா பழமுறையிற் சொன்னமார்க்கம்
 பகுத்தறிந்து வுங்களுக்குச் சொன்னேன்பாரே.

(6)

பாரப்பா பதினாறு வுலகமாச்சு
 பாழான மாயையொடு கருவுமாச்சு
 நோப்பா பெண்ணாசை நிலைத்துப்போச்சு
 நிதியான பொண்ணாசை முடிப்போச்சு
 காரப்பா மண்ணாசை கட்டிக்கொண்டு
 கலக்குதப்பா உலகமெல்லாம் கவிழ்ந்துபாரு
 போப்பா இறுவென்ற வல்லாரெல்லாம்
 புகழாகப் பதிமுனும் அறுப்பார்கானே.

(7)

அறுப்பார்கள் வேலோடே பிடிக்கப்போட்டு
 அப்பனே சித்தியமாய் கிளைவையெண்ணி
 வெறுப்பார்கள் மனைவிமக்கள் சுற்றத்தார்கள்
 விடுகிற காடுகளை விளைவையெல்லாம்
 உறைப்பார்க ளறிந்துகொண்டு திடமாய்கின்ற
 ஒகோகோ கிராசையற்றுச் சமாதியற்று
 உறைப்பார்கள் பாலோக ஆசையத்து
 மகத்தான பூணத்தைப் பகுத்துப்பாரே.

(8)

பகுத்தனை ஒவ்வொன்று யறிந்துதள்ளு
 பாங்கான அறிவறிலே தாலுப்பின்ருள்
 வகுத்ததிட்ட கற்பனைகள் மாய்த்துபோகும்
 வளமான நாமமெல்லாம் நாமாய்த்தோன்றி
 தொடுத்துகின்ற நாட்டமெல்லாம் வெளியாய்த்தோன்றுஞ்
 சுத்தவெளி தானுமொரு கடுகாய்க்காணும்
 சுகத்திலே சுகமிருக்கச் சுகமில்லாப்போற்
 சுகத்தொன்றிக் குருவின்பா லறிவைப்பாரே.

(9)

அறிவைநீ யறிந்தாலே பிறையோச்சு
 அடுத்தாப்போற் பாம்பதம் நிலையதாச்சு
 குறிஞ்ஞா முமோகமத மெல்லாம்போச்சு
 குறித்துகின்ற கிளைவெல்லாம் கூடிப்போச்சு
 6 நயோடே பீர்மத்தில் கின்றயானால்
 கீயதுவாய்ப் பாம்புகப் பீர்மமாவாய்
 வெறியோடே அனியாதே யனலித்தாரு
 வேதாந்தப் பூணத்தில் அமுதமுண்ணே-

(10)

உண்ணப்பா சித்தசித்தம் அறிவினாணி
 ஒகோகோ யாவ்வேறு தேகம்வேறு
 மண்ணப்பா பிரிநிதியோ டைக்கும்வேறு
 மாமாயை மாகருவி யெல்லாம்வேறு
 கண்ணப்பா அறிவறிந்த கண்ணைகண்ணு
 கலக்காதே பாத்தானி கண்டுதேறு
 விண்ணப்பா தாலுபி கின்றவாழ்வாய்
 விடாதே? விடாதே? விட்டாற்போச்சே.

(11)

போச்சென்று ஞானத்தை விட்டாயானால்
 பிறப்பிறப்பு மாயைவந்து சுத்தியீறும்
 நீச்சென்ற சமுசாரக் கடலில்விழ்ந்து
 நீயுமே புழுப்புழுவாய்ப் பொன்றிடாதே
 நிச்சென்ற நிரணம்போல் துரோகத்தள்ளி
 திராத துயரமெல்லாம் தீர்த்துயேறு
 ஆச்சென்ற அச்சணத்தி லறிந்துநிலு
 அப்பனே யென்மக்கா ளறிவுபோச்சே.

(12)

போச்சப்பா அறிவதுதா னனைத்தும்போச்ச
 புகழான நாமமெல்லாம் பொடியாய்ப்போச்ச
 ஆச்சப்பா அண்டமெல்லாம் கடுகாய்ப்போச்ச
 அப்பனே பூமியுட வாட்டம்போச்ச
 வாச்சப்பா அனைத்துல்கு மிழந்துபோச்ச
 மகத்தான வறிவுதா னுகிநின்றால்
 பாச்சப்பா மனம்நிறுத்தி தன்னைக்காண
 பாங்கான வெட்டவெளி தோந்தங்காண்பாய்.

(13)

கொங்கணர் மெய்ஞ்ஞானம் யிங்,

முற்றிற்று.

அம்மையநாயக்கனார் சேகரம் சல்லக்குளம் சோதிடம் செ.
 சோ. சுப்பையாபண்டார மவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி
 இந்த காஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குருவேதனை;

ஐம்பத்தேழாவது:

கோங்கணர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

சு த் த ஞ ன ம் யகா.

அரியஅரி யட்சரத்துக்கருத்தமேது
 அந்தரங்கம் ஒமென்னும் அருளங்கேது
 பிரியதொரு நாமென்னும் பெருமையேது
 பேச்சரிய அவ்வென்னும் பொங்கமேது
 உரியதொரு உவ்வென்னும் உண்மையேது
 ஒங்காரநங்கார யெழுத்தக்கேது
 அரியதொரு நமசிவய அருளங்கேது
 அந்தரங்க வுண்மைதனை பறவாராரோ.

(1)

செப்பினைன் மனத்தாலே தவமுமாச்ச
 சோவிழ ளாவதவும் மனமேயாச்ச
 ஒப்பினைன் மாய்மெல்லாம் மவுனமாச்ச
 ஒகோகோ சஞ்சலத்தால் மனம்பேயாச்ச
 அப்புரீ ரூப்பதுபோல் மனமேசென்று
 அகண்டத்திற் சேர்ந்துதென்று லததான்போதங்
 கொப்புநேர் மனமவிட்டால் மவுனம்போச்சுக்
 கொன்டியிந்த துணியிட்டால் ஞானம்போச்சே.

(2)

போச்சென்று விடுகாதே மவுனமார்க்கம்
 புகழ்முல ரெனைப்புத்தி யுள்ளனென்றார்
 முச்சென்ற பிராணயம் முன்னேபன்னு
 முதிர்ந்தபின்பு செய்கின்ற முயற்சிகேளு
 வாச்சென்றால் முலத்தே அகாரமிசன்
 மருவினென்றல் உகாரமது சத்தியாச்ச
 உச்சென்று பின்னொமொன்றாய்க் கூடகாதன்
 குறியோத்த மவுனயிது கூடுகடே.

(3)

கூடப்பா மூலத்தே முந்திமுந்திக்
 குறையாமற் பளிச்சென்று விங்கக்காணும்
 நீடப்பா விங்கமது நந்திரந்தி
 நேராக யெட்டிதழும் விரிந்துகாணும்
 ஊடப்பா யிதையொட்டிச் சுழியினுடே
 ஒகோகோ அனாகதத்தில் மவுனமொட்டு
 தோடப்பா வசைந்துநின்ற மவுனத்தாலே
 சோமசடை அசைந்தாட நடனம்பாரே.

(4)

பாரப்பா யொட்டியாக் கினையினுள்ளே
 பதறாமல் மவுனத்தைத் தாக்கிநன்றாய்
 நோப்பா சதாசிவனும் நடனஞ்செய்வார்
 நினைவான சிவகாமியிருந்துபார்ப்பாள்
 காரப்பா அவ்விடத்தே நித்தநித்தம்
 காத்தாக்கால் அம்பலத்திற் கனிபலாகும்
 சேரப்பா அதைவிட்டு அறிவின்மூலம்
 சேர்ந்தேற வரிசையின்னஞ் செப்புவேனே.

(5)

செப்புவே னறிவுக்கு மவுனமுன்னிச்
 சேர்ந்துமனந் தேறுமட்டுந் திறமாய்க்இல்லு
 செப்புவே நென்னவென்று லெளிதோமைந்தா
 சேர்கிறதும் தவிர்கிறதும் இதுக்குட்பாரு
 செப்புவே னறிவினுட மூலங்கண்டால்
 தேகமது கற்பூர தேகமாச்சு
 செப்புவே ஞாலயத்துட் சிவன்தான்வந்து
 திரட்டியன்னங் கொடுக்கையிலே யுண்ணலாமே.

(6)

உண்ணலா மென்றுசொல்லி யண்ணருண்டார்
 ஒகோகோ நானுமந்தப் படியேயுண்டேன்
 அண்ணலார் நாயனந்தப் படியேயுண்டார்
 ஆச்சரியம் ஐஞ்ஞாற்றெண் பத்தேழ்வாரசு
 கண்ணலாம் மனம்படைத்த மாணுகேளாய்க்
 கரையேறப் போவதெப்போ கலந்துநீங்கள்
 விண்ணெலாம் ஒளிவாச்சு உலாவலாச்சு
 விரைந்தோர்க்கு மவுனமென்ற யேணிதானே.

(7)

தன்னென்ற யேனிலித்தை பத்தாந்திட்சை
சாதகமர யுகத்தோர் காணார்காணார்
பானென்ற மதுவையுண்பார் பூசைசெய்வார்
பலபலவாய் மந்திரத்தைச் செபிப்பார்பாவி
கோனென்ற குருக்காணார் பொருளுக்காணார்
குயிர்க்கிடஞ் சுகங்காணார் குருட்டுவாயி
வானென்ற பிடமெல்லா வாமபிடம்
வாங்கையிலே யானந்த மறித்தேனே.

(8)

அறிவாவ தேதென்னில் மைந்தாகேளு
ஆருமல்ல ஆருமல்ல ஆத்தானாத்தான்
பிரிவாக வதகடந்தா லகண்டமப்பன்.
பெயரென்ன சொல்வேனான் பேணிக்கூடு
அறிவாகக் கூடாட்டால் வாதித்திக்
கலித்தல்லோ வெருசனக்கன் மயித்துபோனார்
நெய்யாகச் சொல்லிவந்தேன் காண்டந்தோறும்
நேரான காட்சியிலே மவுனந்தானே.

(9)

மவுனமுண்ண மவுனமுண்ண மவுனமொன்று
மகத்தான பூணந்தான் சொல்லக்கேளு
மவுனமுண்ண மவுனமுண்ண மவுனமாகும்
மாசற்ற மவுனமது வந்துதோன்றும்
மவுனமுண்ண மவுனமுண்ண மவுனந்தோன்றும்
வாமான ஞானமுத்தி வழியுங்கண்டு
மவுனமுண்ண வரிசையது மக்கள்கேளு
வாய்மூடி வாங்கிற்றும் மவுனக்கானே.

(10)

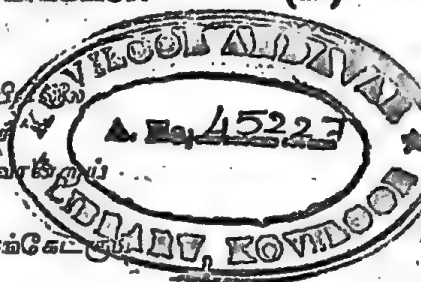
காணப்பா மவுனத்தி லடைந்தபேர்கள்
கைக்கெட்டாத் திபம்போ லொளியாய்க்கானும்
பூணப்பா அறிவி யுள்ளே யடைந்தபேர்கள்
புழாந ரவிபோலே கோடாகோடி
பூணப்பா வண்டகத்தி லடைந்தபேர்கள்
ஒருகோடி ரவிமதியும் வண்ணிபோலாம்
கோணப்பா தோன்றும் தாக்கன்கோறி
கோற்பெரிய பூணத்தின் கோதிதானே.

(11)

தானென்ற பூரணஞ்சோ திபைத்தானோக்கச்
சமாநியுள்ளே யிருந்துரைத்த பிலத்தினுலே
வானென்ற வெளியாம்நா தாக்கன்காந்தி
வாய்திறந்து சொல்லாத ரகசியந்தான்
கோனென்ற பெனையின்ற நாதன்சொன்னார்
குலாவியந்தப் படிசென்று யானுக்கண்டேன்
ஊனென்ற உடம்பெடுத்த மாணுக்காகேள்
உன்னியுன்னி யுரைத்துரித்த மோங்கிடரே.

(12)

ஒங்கிட ரோங்கிடர் மவுனம்பூட்டி
ஒகோகோ தேகமுந்திரோ தாயிடு
தேங்கிடர் தேங்கிடர் மவுனமுண்ணார்
சித்தியில்லை சத்தியில்லை சேவொழியு
வாங்கிடர் வாங்கிடர் கெவுனவதி
மாசற்ற வொளிதோனும் நாதங்கேட்டு
தூங்கிடர் தூங்கிடர் நாதத்துள்ளே
சுத்தசை தன்யத்தின் தூக்கக்கானோ.

(13)

சாணப்பா யிதையொட்டி யோகம்பார்த்துக்
கரையேற்ற சமுத்திரத்தின் தவனோபோலப்
பூணப்பா யிதையிட்டு ஞானம்பார்த்தால்
புனிதனே மனக்குரங்கு யிழுத்துச்சன்னும்
தோணப்பா வதினாலே காண்டந்தோறும்
சொல்லிவந்தேன் சொல்லிவந்தேன் மவுனமொன்று
தூணப்பா துறும்பாகும் மவுனயோகம்
குட்சத்தை யறியாட்டால் ஞானம்போச்சே.

(14)

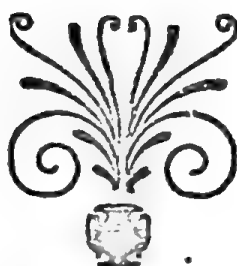
போச்சென்று போகாம லடியேன்சொன்னேன்
புகழுற்ற பெரியோரே கோபம்வேண்டாம்
ஆச்சென்று முதற்காண்ட மடியேன்சொன்னேன்
அரும்பொருளே தப்புகிலும் அநிமைமேலே
மாச்சென்று கோபம்வந்தால் மைந்தாவென்று
மகத்தான கருணையினால் மாற்றுமாற்று
ஒச்சென்று யின்னாலா ஓரைத்ததர்மம்
ஒங்கியதோர் மனிதருக்குக் குருமாச்சே.

(15)

சூருபதத்தைப் போற்றியிரு பதியிலொன்றிக்
 கருண பதியிலேழு வளாயும்போற்றிக்,
 கருவுரைத்த சித்தர்கடாத் தினந்துதித்துக்
 கரைகண்ட பெரியோர்கள் பதம்பணிந்து
 திருவுரைத்த இந்நாடும் பார்த்தோரெல்லாம்
 சிவயோகத் தவதேக சித்தியாகிப்
 பாவுகின்ற நாளில்பரா பரமமாவார்
 பாடியதோர் முதற்காண்டப் பாவுமுற்றே.

(16)

கொங்கணர் சுத்த ஞ்னம் யுக
 முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாசி வீதியிலிருக்கும் பாத்திர விபாபாரம்
 எ. சா. ம. கணபதியாமின் பவர்களிடமிருந்த ஏட்டுப் பிரதியின்படி
 இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குமரன் றுணை.

ஐம்பத்தெட்டாவது

கோங்கணர் திருவாய் டலர்ந்தருளிய

உற்பத்தி ஞானம் உக.

ஒன்றான கயிலைபரம் பரையில்வந்தே

உதித்தறிநு முலர்குரு பதத்தைப்போற்றி
நன்றான காலங்கி பாதம்போற்றி

நலமுற்ற போகத்திருப் பாதம்போற்றி
கன்றான கடம்செனித்த விந்தை சொல்வேன்

கருதிக்கேள் காரணத்தைக் கருணானந்தா
தொன்றான பிருதிவியரம் ளாதத்துள்ளே
தோன்றுஞ்சுக் கிலமாகுஞ் சலந்தான்கேளே. (1)

கோப்பா ஆன்மாவாம் வாய்வுகடிக்

கெடியான சித்தவா காசம்பொங்கி
வேளப்பா ஆங்காரஞ் சிகரமிஞ்சி

மேவுதற்குப் பெண்மேலே மோகமாகும்
நாளப்பா அஞ்சக்கும் பலமேதென்றால்

நலம்பெறவே சொல்லுகிறேன் நன்றய்க்கேளு
தாளப்பா மனத்தோடே பிராணன்கூடும்
தனியான பிராணத்தி லபானன்றானே. (2)

தானென்ற விந்துவிலே சமானன்கூடும்

தனியான சித்தத்தில் வியானன்கூடும்
கானென்ற ஆங்கார கொச்சிப்போடே

கலந்துநிற்கும் உதானனப்பா கண்டுகொள்ளு
வேனென்ற பத்துமொன்றாய் மனதிற்கடிகு

மேவியவன் கலந்துவிந்து விடும்போதப்பா
மானென்ற மவுனபர வசமேயாவான்

மருவியதோர் பெண்ணுக்கிம் முறைதான்கானே. (3)

முறையாகப் பெண்ணுளும் மவுனமுற்றல்
 மோசமின்னை கெற்றமக்கே தரிக்கும்பாரு
 நிறையாக வலத்தோடிச் சூனே ஆகும்
 நோரக இடத்தோடிற் பெண்ணோ ஆகும்
 குறையாகச் சுக்கிலக்கெற் பத்திற்பாயில்
 குணமான கரோணிதந்தான் சுருண்டுகொள்ளும்!
 கறையாகப் பரந்தவெளி தமரும்போலக்
 களக்கொடிக்காய் போற்றிநண்டு கிரகமாமே.

(4)

ஐம்பமா கிரகோடே கையுங்காலும்
 அப்பனே தத்துவங்கள் நரம்புச்சென்மம்
 ஐம்பமா அஸ்திமுதல் சோமத்தோடு
 உத்தமனே பதினென்று வாசல்காணும்
 காமப்பா பிழுந்தவழி கிரகிதோடே
 கைமுறைதா யுண்டஅன்ன நீரேசெல்லும்
 சேம்பா நடுமையத் தொப்புளோடே
 சென்றதெல்லாம் மலமாகக் கக்குந்தானே.

(5)

தானென்ற பதினென்றற் சடந்தான்முன்னே
 சாதகமாய்த் தொடுத்தவரும் மலடெவ்வாறு
 ஊனென்ற பெண்ணுக்கு மனதுவேறாய்
 உருக்கமுற்று மவுனமுண்ணப் பாவத்தாலே
 கானென்ற மலடாவான் புருடனுக்குக்
 கைமுறைதா விவ்வகை கண்டுகொள்ளு
 தேனென்ற மொழியுடைய வாலைசொன்னான்
 சேகமென்ன மிப்படியே செனித்தவாரே.

(6)

வாருன மவுனமென்ன மனத்தாயப்பா
 மருதியதோ ரிஷ்டன்மகா கிராட்டனென்றும்
 தாருன சடமாச்ச அண்டமாச்ச
 சாதகமாய் புணமொடு பதமுமாச்ச
 கருன லன்மனத்தாய் ஆடுங்குத்து
 கொன்மெவன் வரைக்குமைந்தாய்ப் பிறப்பிறப்பும்
 மாருன தைக்கடந்தால் வாமபோதம்
 மைத்தனே பனிரண்டாம் வரைபிடாமே.

(7)

வரைகண்டு சுருத்தவனே ஞானமூர்த்தி
 மகத்தான அம்மகந்தான் சீவன்முத்தன்
 நிரைகண்டு மனைலகிக்கச் சொன்னயோகி
 நேரான யோகக்கிழ் கிரியையோர்கள்
 திரைகண்டு விராட்டன்மீழ் சரியையோர்கள்
 செப்புகிறேன் தினங்கிழே விவேகத்தோர்கள்
 அரைகண்டு அறுவரையின் மேலேசாய்ப்பாய்
 அஞ்சுவரைக் குள்ளதுவும் மனுவூர்தானே.

(8)

தானென்ற நால்வரையிற் காட்டில்வாழ்வோர்
 தனித்தமூன் றுக்குள்யிரு கங்களாகும்
 காணென்ற இரண்டுக்குள் பட்சிசென்மம்
 கலந்தொன் றுள் ஞர்வனந்தா பரமமாகும்
 தேனென்ற உமைகேட்க யீசன்சொன்னார்
 செகமெல்லாம் பதினென்றும் வரையிலொன்றும்
 பாணென்ற பன்னிரண்டே அறிவார்போதம்
 பரிவான வுற்பனத்தைப் பகர்ந்துகானே.

(9)

காணப்பா மேல்தொடுத்துக் கீழ்வாய்சொன்னேன்
 கைமுறையாம் பிண்டத்தி லாறுதலஞ்சத்தி
 ழுணப்பா அண்டத்திப் படியேகாணும்
 புகழான புவனத்திப் படியேகாணும்
 ஊணப்பா பாத்மிப் படியேகாணும்
 உற்பனந்தா னுன்மனதாய் உயர்ந்தகூத்து
 தோணப்பா யிதுகடந்தா லறிவாம்போதம்
 சுருக்குமெத்தச் சுருக்குமெத்தச் சொல்லுவேனே.

(10)

சொல்லுகிறேன் மனங்கடந்து அறிவிற்கேர
 சொற்பனமென் பரையோ மக்காள்மக்காள்
 மல்லுகிறேன் மலைகளிலே சுருக்குமாகில்
 வரிசையாய்த் தேடெண்ணெய் பூட்டிக்கடிவல்
 செல்லுகிறே னென்றுபெரு விரலைபூணிச்
 செல்லையிலே கிழுந்தழன்ற திரமதொக்கும்
 வெல்லுகிறேன் ஏறவா சனைகிழ்நோக்க
 வேடிக்கை மெத்தவங்கே விரைந்துகடே.

(11)

கூடரிது சுந்தரா னந்தாகேளு
 கூடினார் கொன்டையிட்டா ககண்டவீதி
 ஆடரிது பென் றுகொன்னீர் கண்டமூர்த்தி
 அடியேன்க ளே றுதற்கெப் படிநீர்சொல்லும்
 முடரிது உலகத்தோர் ஞானம்பார்த்தால்
 முன்பிறவி தன்பிறவி பென் றுந்தோனாச்
 ரூடரிது வாமியென்றால் வஸ்துகல்பம்
 சுகமாகக் கொண்டுரீத்தம் அறிவான்பாரே.

(12)

பாப்பா வாமியென்றால் அநியல்வாழ்வார்
 பாக்கான சித்தனென்று ககண்டஞ்சேர்வார்
 நோப்பா யிருந்துரைத்துக் கண்டபேர்கள்
 நீகழுமொரு அகண்டவரை தழுவுவார்கள்
 காப்பா ஞானிகையிட்டு அகண்டவீதி
 காத்துரைத்த அகண்டவரை காணுங்காணும்
 தோப்பா சொன்னேனைஞ் ஞானபேர்க்குச்
 சேர்ந்தமுதற் சேவனுட முத்திகேனே.

(13)

கோப்பா நாதாக்கள் சமாதியிட்டு
 கேடியாக நடக்கையிலே பூரிமுதற்புற்கள்
 தாளப்பா பட்டுடென்ற சென்மமாகும்
 சாதகமாய்ச் சாய்ந்தமாம் திரிபையாகும்
 கிளப்பா பழங்கொடுத்த மாந்தான்யோகி
 நோகப் பட்சியொடு மிருகமெல்லாம்
 ஆளப்பா அர்ச்சனைநா தாக்கள்கொண்டால்
 ஆகாரம் மனோமனியை அடுக்குந்தானே.

(14)

தானென்ற பாமந்யன் மிலேச்சானெல்லாம்
 சாதகமாய் கெவுவிக்குக் கவனமீயந்தால்
 வானென்ற வெணிகடந்து அறிவீற்சேர
 மறுஞென்மம் எடுத்தமுத்தி சேரும்சேரும்
 காணென்ற கிரியைதிரி சென்மம்போகி
 கைமுறையாய் முன் றுசென்மம் யோகந்தான்டி
 கோணென்ற ஞானத்திற் கொழுசுவர்கள்
 குறிப்பான பதிஞென் று வரைசொன்னேனே.

(15)

சொன்னதொரு யோகமொடு ஞானமார்க்கம்
 சூட்சுமெல்லாஞ் சொல்லுகிறேன் சுந்தராகேள்
 பன்னதொரு சடத்தினுள்ளே மூலந்தொட்டு
 பருந்தாறு சக்கரத்தைப் பார்த்துயோகி
 கன்னதொரு மதியமுத முண்டுதேங்கி
 கலந்துகின்ற மயக்கத்தை ஞானமென்பார்
 என்னவினி யென்னிலிது வல்லமைந்தா
 இதன்மேலே மனதுக்கு ஆறுதலங்கேளே.

(16)

கேளப்பா புருவமையம் மதியின்விடு
 கெடியான சகஸ்திரந்தான் வந்துமூலம்
 ஆளப்பா தலைமேல்நா தாக்கள்காந்தி
 அவ்வளவும் மனதுக்கு ஆறுதலமாச்சு
 நீளப்பா அதின்மேலே அறிவின்மூலம்
 நேராக வெளியொன்று ஒளிதானென்று
 சூளப்பா காந்தியொன்று ரவிதானென்று
 சொல்லடங்கா நாதமென்ற சொருபியொன்றே.

(17)

ஒன்றான சொருபத்தில் மூலங்கேளு
 உற்றமதி கோடியைப்போற் காந்திகாணும்
 தொன்றான கனல்கோடி போலாம்மெண்டு
 சொன்முறையாம் ரவிகோடி போலாம்முன்று
 நன்றான மூன்றுமொன்றாய்க் கூடிப்போனல்
 நலமாநக் காணும்பா நாலாம்வீதி
 பன்றான அஞ்சேது நாதவொலிசொல்லப்
 பார்த்துமுன்றேன் பார்த்துமுன்றேன் திரும்பினேனே.

திரும்பினேன் அப்புறந்தா 'னேதோயேதோ
 சிவன்சொல்லுஞ் சாஸ்திரத்தி லெங்குங்கானேன்
 விரும்பினே னகண்டத்திற் சொக்கினோர்கள்
 மேன்மையாம் சமாதிவிட்டுப் பசித்துதானால்
 இரும்புநேர் சுயம்பான லிங்கந்தோரும்
 ஏத்துமப்பா பெலியிட்டு எந்தன்மக்காள்
 அரும்புநேர் சொருபணம் பதுபேரப்பா
 அறியாத பிள்ளைகள்தான் மத்தோர்கானேன்.

(19)

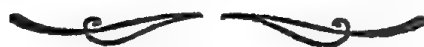
மத்தாக இருக்கிறதோர் பின்னாகட்டு
 வருத்திவிப்பிர் வருத்தாட்டால் மெத்தக்கொஞ்சம்
 சித்தாக ஏமசித்தி ஞானசித்தி
 தேகத்திற் காந்திவாக் காயசித்தி
 முத்தாகக் குளிவகயிட்டுக் கேவுவசித்தி
 முத்தலத்தி லானந்தம் கண்டுதாண்டி.
 ஒத்தாகப் பூரணத்திற்(சிலம்) பொலியைக்காண
 ஒருவருக்கு மிடர்வாரா திண்ணந்தானே.

(20)

தானென்று சீர்தருவாம் போகநாதர்
 சாதகமாய்ப் பொருளுக்கு உப்பேயென்றார்
 கோனென்று அனாதத்தொட்டு மூன்றுகாண்டம்
 கூடுகிற மெய்ஞ்ஞான மவுனஞ்சொன்னேன்
 வானென்று கடந்தசிலம் பொலியையப்புக்கி
 வந்தியங்கே மாறிவந்தேன் மக்கள்மக்கள்
 பாணென்று ரவிக்கோடி காந்தியான
 பாமகுரு மூலர்பதம் பணிந்தேன்முற்றே.

(21)

கோங்கணர் உற்பத்தி ஞானம் உக,
 மு ந் தி ற் று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச்சேர்ந்த தென்கரை வடகரை கோட்டைப்
 பட்டி நாட்டான்மை கல்லமசாயுடி அவர்கள் குமாரர் முத்தசாமி
 நாயுடு அவர்களிடம் வாங்கிய எட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம்
 அச்சிடலானது.

உ
பரமபதிதுணை.

ஐம்பத்தொன்பதாவது:

கோங்கணர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞான வெண்பா சுக.

வெண்பா.

பொங்கு மருள்ஞானம் போதிக்குங் கொங்கணர்தான்
தங்கியசித் தாந்தத்தை தானுரைக்க—எங்குமுற்ற
தம்பத் தடிவாலைத் தாயருளு மோங்காரக்
கம்பத் தடியானே காப்பு.

(1)

எட்டவற்கு மெட்டாது வெண்காலுங்கிட்டாது
வட்ட மதிக்கெதிராய் வாராது—ஈட்டவெட்டு
வாச லடைத்துவெளி மத்திபத்தி லேயிருக்கு
மீசனடி பெற்றார்க் கிது.

(2)

காலைப் பிடித்திருந்து கந்தரத்தில் மந்திரத்தை
யோலமிட் டேதினமு முதினாற்—பாலைப்
புதிக்கலார் தேகமது போகாம லென்றும்
வசிக்கலாங் காணு வகை.

(3)

உள்ளே முனைத்த உயர்ந்த பணையுறுங்
கள்ளே பொசித்திருக்கக் காயாதே—வெள்ளம்
வருமு னணைகோத மாட்டாத பேர்க்குக்
கருவுருவு மில்லையே காண்.

(4)

கொல்ல னுலைமேலே கூத்தாடி தன்மேலே
யில்லனது மேலே யிருக்கிறான்—பொல்லாத
நாக்கை யடக்கி நவிலும் படியறிந்தா
லாக்கை யழியா தது.

(5)

அவா னாதப்பிடித் தாடு மயிலைத்
தாவாறாற் றாவித் தரிக்க—கிரவுமருந்
தஞ்சாவூர் கோபுரத்தைத் தான்சமைத்த வாசாரி
நெஞ்சில் தினைந்தெக்கால் நில.

(6)

விமேவ னாகும் ஸெவியு மவனாகும்
ஒடப் பிடிக்கவவ னெட்டானே—தேடும்
பதிக்கு மவன்பாசம் பற்றாப்பார் தங்கள்
கேசிக்குமவ னாகுமே கேள்.

(7)

கூட்டிற் கருக்குருகி கோம்பித் குதித்தேறி
முட்டிவிடக் கால் முடக்கினான்—ஆட்டியதோர்
சக்காழு மேயெய்தல் தன்னையுந் தானநிவன்
இக்கிரகஞ் சித்தி யிது.

(8)

தென்னமரத் திச்சியிலே தேங்கா யிருக்கிறதே
என்னமரப் பந்துகமக் கெய்தமோ—கன்னமிடுங்
கன்னாருட னேதோட்டக் காறுமே யொன்றானான்
தன்னவா ரில்லையுளைத் தான்.

(9)

ஐவர் சரையன்வி டார்க்கு முபகாரி
எய்தான் சமுத்திராக்கே யெய்துவான்—மெய்தான்
படைப்பவனார் செல்வம் படைப்பவனா ரெங்கும்
படைப்புக் திறப்பு மவன்.

(10)

சேகத்தூத் குன்றே திறந்தடைத்த வாசமணி
பூசுத்தே யேபுறக்கப் பூசுமாய்—நேரொக்கக்
குழித்த ஆசுத்தூக் கொள்ளும் படியறிந்தால்
தம்பிக்கு மேமதியத் தான்.

(11)

ககான்றான் கிழே யிருத்தாக்காற் கண்கடுடி
யிரமாஞ் செஞ்சுடையின் மேயிபத—மேகாத்தில்
தட்டாளும் பிட்டான் தலைக்குற்றான் கிழுறுஞ்சி
விட்டிடுவ னன்பான் வெனி.

(12)

பார்க்கண்டார் கண்டார்கள் பாணியின்பு மாமலரின்
தூர்வண்டா ளாட்டாறு தன்பயினை—சேருநில

ஞத்திரத்தைப் பார்த்துத் துறைகாண வல்லார்க்கு
வீத்திருக்கத் தோனும் வெளி.

(13)

நஞ்சுண்ட செட்டிமகன் நன்றாய் நடுக்கடவில்
அஞ்சுமொரு பத்திலே யாபாரம்—மிஞ்சுவொட்டான்
பக்கங் கொடுத்த படிப்படியே வாங்குவான்
செக்கான் முதலுக்குக் செல்.

(14)

ஆமை கிணற்றி லணியினுனியின் கொப்பிலே
ஊமை யதைப்பிடிக்க ஒட்டானே—சாமை
யமையாது காத்துறுதி யார்க்குமரி தாகுந்
தமையறிந்தா லொன்றுமிது தான்.

(15)

வட்ட வெழுத்துவர வாங்கியதை நெட்டெழுத்து
அட்டமா சித்தியுமுண் டாடுதே—நட்ட
நடுவி லொருந்துருவ ராஜ னிருந்து
கடதலையு மொப்பிவிப்பான் காண்.

(16)

இடுப்புக்கு மேலே யெழுந்தலைக்குங் கீழே
துடுப்பிடத்தில் நீரையதி லேத்த—தொடுத்திட்ட
காலையதில் மாட்டிவிட்டிக் கைமேற் பலன்தோற்றும்
மேலவராய்த் தேடும் விதம்.

(17)

அத்திக்கு முன்பாக அத்திக்கும் பின்பாக
மத்திபத்திற் குண்மெணி வாழுதே—சித்திபெறத்
திங்களுக்கோர் பூவைச் சிவனுக்கே யர்ச்சித்தா
லங்க மழிபா தது.

(18)

வில்லங்க நாணிடைபின் வேதாவி னட்சரத்தாற்
கொல்லங்கே வந்திருந்த கூற்றுவனை—நில்லதிலே
ஆனைகட்டத் தானும் அதுவே கெதியாக
வானமுட்டப் போராய் வரும்.

(19)

போகுதே யோர்கடகம் போனாலுந் தள்ளுகடை
யாகுதே நாலு மழிக்குதே—யேகாமற்
கேசாத்தின் கால்நெவல் கேறத்திறமறிந்து
பேசினுந் நேகம் பெலன்.

(20)

கடதலையிற் சென்றுநிதம் கையாடி வந்தால்
இடபிங் கையு மிறங்கா—துடையிலே
யெட்டு மிரண்டு மிகங்கமது தானொன்ற
கட்டுமே தேகமது காண்.

(21)

விளிப்பங்கே தூக்கமது மேவுவது மங்கே
கவிப்பங்கே காமக் கணிவா—யளிக்க
விருத்ததுவு மங்கேதா னேகமாய் நின்று
பொருத்தவது மங்கே புகல்.

(22)

தண்ணீர்வி ளாக்கு தலிகாட்டும் பாம்புக்கு
யின்னிலே வால்காட்டும் மீனுக்கு—நண்ணியே
வஞ்சகமே செய்வான் வருங்கருவிக்க கட்டுக்கு
ளஞ்சிர வானி யது.

(23)

ஆயன் பகவை யழைக்கவது போய்மீண்டு
மேய்வதுபொன் மேனி விடையிறை—வாயாலே
சொல்லாப் பொருளைத் துதித்தின்று போகாது
கல்லாவின் பால்தருமே காண்.

(24)

இடத்தி விருத்தமே யேத்துவலப் பாகம்
நடத்தையது பார்க்க நரையா—மடத்திலே
ஆண்டியுந் தாதது மாகவிரன் டொன்றொன்ற
ருண்டும் பரிவாது தான்.

(25)

பூவி ளினமை புனலிஃ ரெட்டாகும்.
மேவுகனல் மின்கால் வெளியாகும்—தாயிய
வானும் புகையாகும் மண்டலங்க ளொன்றொன்ற
தானமறி வார்த்துமது தான்.

(26)

கன்னி துளத்தினிடை காண்பதாற் கற்கடகம்
உன்று மிடபத் துறமேவும்—பொன்னின்
வடமாம் விருட்சிகத்தின் வாள்மகாங் கும்பத்
திடமாத் தனுவழியா தே.

(27)

துடைபடியில் மண்ணதனைத் தோண்டியெவி புக்கா
அடையிடர் பொத்த லறிந்து—புடையார்

பருத்தி தனைத்தின்று பாழாகுதே யுன்
துருத்திபார்த் தூது சுகம்.

(28)

கட்டாக் குதிரைபெருங் காயக் கடைவழியே
யெட்டுடனே நாலுமாயேகுதே—பொட்டெனவே
ஓடி மறியடா உள்ளே வரவாதி
நாடியதி லேற நலம்.

(29)

வாய்பிளக்க ரெண்டுமொரு மாவிற்பிளந்தேறி
ஓயாக் குதிரையதி லுண்டாச்சே—சாயாமல்
ஆயக்கால் பத்து அடக்கமதில் நாலுந்
தேயக்கா லக்கால் திறம்.

(30)

நாட்டு முயலுக்கு நாலுக்கால் நான்பிடித்த
மோட்டு முயலுக்கு முன்றேகால்—மோட்டுமுயல்
முக்கால் முயலும் முழுமுயலே யானுக்கால்
அக்கால் வெளியா மது.

(31)

மாதாபி தாவாகி வந்தருரு தெய்வமுமாய்
நாதாந்த விந்து நடுவாகி—வேதாவின்
ரெண்டை நடுவிறுத்தி ரெண்டின்மே லாகவைத்துக்
கொண்டேக் காணுங் குறிப்பு.

(32)

குசவன்மீ காமனையுங் கொல்லாமற் கொல்லப்
புசபலமேம் காற்குலம் பூட்டி—அசைவான்
உருக்குளியைக் காட்டி யுயிர்வாங்கு மையன்
கருக்குளியில் மீட்டிடுவான் காண்.

(33)

விண்டவனுங் கண்டிலான் மேலாம் பதத்திருந்து
சுண்டவனும் விண்டதுவுங் கானேனே—துண்ட
மதியிலுறு மேலோர வட்டமா மண்டபமோ
துதிசெய் தவனானான் சொல்.

(34)

ஆட்டித் திரிந்தலைந்து அஞ்சு பணங்கொடுத்தார்
காட்டினேன் ரெண்டு கழிவாச்சு—விட்டில்
அழியாமல் வைத்த அவமுப் பணமும்
வெளியாகப் போச்சுதே மெய்.

(35)

அஞ்சுக்குள் மென்டை யகத்தார் பெரியோர்கள்
அஞ்சுக்குள் மென்டை யகற்றினால்—அஞ்சுக்குட்
காற்றைப் பிடித்தக் காகத்தி னுள்ளிருத்தி
மேற்றினாற் சித்தா மிது.

(36)

தூங்குயிர் மண்ணைத் துரியாதி தம்மதிலே
தாக்குயிர் காற்சோதி தான்காணும்—நோக்காமே
குட்டா திருபாம்பை போர்தலையாய் நீதிருப்பி
யிட்டாட்டிற் சித்தாய் விடும்.

(37)

கேட்டையோ முலங் கொர்த்திசின் சோதியதைப்
புட்டிவிடும் உத்திரத்தைப் போயுது—காட்டுமது
சித்தினைக்கு மேயனுஷஞ் சோ தினாயினியே
முத்திச் சபையே முன்.

(38)

ஆனி யிருத்தவாய் ஆடிக்குங் கிராக
வாவியிட் டாசி வானவக்கும்—வனிசிட்ட
மாசெட்டிற் கைகாலம் மார்கழியைப் கூனியை,
காசியே சித்தினைக்கும் காண்.

(39)

திருத்தவாய் ஞாயிருடன் திங்கையு மொன்றாய்
திருத்தவாய் செவ்வா யிருக்கும்—பொருத்த
புதனுக்கு நேர்வியாழம் புக்குமே வெள்ளி
பதனுஞ் சனியுத்தி பார்.

(40)

தசமி நவமிபாய்ச் சாரோகா தேசி
வசமாய்த் துதினை வருமே—சிசமாகப்
பஞ்சமி சஷ்டியும் பாரட் டமியோகங்
கஞ்சஞ் சதர்த்தியுமே கார்.

(41)

திங்க டனோது திண்டியின் மோசனமாம்
பொங்குமது திநிலே போய்முழ்குந்—சங்குமுகத்
திர்த்தமா டச்சகிர் தம் சென்மஞ்சா பல்லியமாம்
சித்தா லுழிவு திசம்.

(42)

நாயமார் சொன்ன நடத்தை யறிபாமற்
காயம் பலசாக்காற் கட்டுமோ—தாயிருத்த

வீடு பிடிக்கி வெளிசேர்த்துக் கொள்வார்க்கு
கூடப் பரமாகுங் கூர்.

(43)

கண்டத்தின் மேலாக் கபாலத்தின் கீழாகத்
துண்டத்தின் மேலாய்த் துலங்குதே—மண்டபத்தில்
வட்டமறி தானும் வயசு கழியாது
அட்டமா சித்த மது.

(44)

சுத்தி வருமதியைச் சூரியனுக் குள்ளிருத்தி
நித்தியமும் வந்து நிறுத்தினால்—முத்திதருங்
காம்போதி ராகக் கலைகற்ற வல்லோர்கள்
சாம்பவியுங் காண்பார்க டான்.

(45)

சித்தர் சனத்திற் சிவலிங்கம் பேரலிருந்து
வொத்த பொருளை யுணர்விராய்ச்—சத்தம்
பிறந்திடத்தே நோக்குமே பேரின்ப விடீழிற்
தூந்தரியஞ் செய்யுந் தொழில்.

(46)

அன்ன மரையாகும் அப்புக்கால் முன்னாகப்
பொன்னம் பலந்தனிலே போயிருக்கச்—சொன்ன
வுடலை யிருத்தி யுயிரை வருத்தக்
கடல் சுவரும் நந்திவருங் காண்.

(47)

தள்ளு மபானந் தாக்குஞ் சமரந்நாள்
கொள்ளுந் துரியக் குரிகிலே—விள்ளரிதாம்
எத்தாப் பிழைக்கவே யெய்தாதொருவருக்கும்
ஓத்தாற் பிழைக்க வரும்.

(48)

கூட்ட மனுகாதே கோதயரைச் சேராதே
நாட்டம் நிறுத்தி நடுவணையில்—ஆட்டமது
அகார உகார மனைத்து முடலான
சுகார பதியே சிவம்.

(49)

கொங்கணர் ஞான வெண்பா சக,
மு ந் தி த் து.

மதுரை நெட்டுக்கல்லோட் பாலையநாயுடு அவர்கள் குமாரர் ராம
தாச நாயுடு அவர்கள் எட்டுப்பித்தியின்படி அச்சிடலானது.

உ
கடவுள் துணை.

அறுபதாவது:

கோங்கணர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞான சைதன்யம் நாயக.

காப்பு.

கேசை வேண்பா.

உற்ற பொருளை யொருதலாய்ச் செய்வதற்குக்
கற்பகத்தின் றுளியினை யைக் காப்பென்றிக்—குற்றவர்கள்
பாதமலர் மேற்கொண்டு பாடவொரு பாடுருரு
நாதவிரு தானதனை நாடு.

அகண்ட பாபர மான மூலநாத
னடிதொழுது காலாங்கி பாதம்போற்றி
புகன் றுகின்ற போகருட பாதம்போற்றி
புகழ்பெரிய வல்லோர்கள் பாதம்போற்றி
தகன் றுகின்ற சரிதையொடு கிரியையோகக்
தனிப்பெரிய ஞானமொடு நாலுஞ்சொல்வேன்
திகன் றுகின்ற படிசொல்ல வென்றாகுடா
கோன பூணந்தான் நேர்ந்தகாப்பே.

(1)

அப்பனே தத்துவத்தைப் பிரித்து நன்றாய்
ஐயைந்தாய்க் கண்டித்து வறியச்சொல்வேன்
அப்பனே தத்துவந்தான் பிறந்துகின்ற
அறிமுத லந்தம்வரை தெரியச்சொல்வேன்
அப்பனே சிந்தாந்தம் வேதாந்தம் ரெண்டாய்
அந்நிறைநோர் தத்துவத்தை வகுத்துச்சொல்வேன்
அப்பனே அட்டாங்க முடிவைக் சொல்வேன்
அந்நியமில் நாற்பதும் அறிவிப்பேனே;

(2)

அறியவென்றால் வெகுபோக்கு தத்துவமாங்குப்பை
 அதைபகற்றி உபநிடத்தி னர்த்தம்பார்த்து
 பிரியவென்று லொன்றான வந்துக்குள்ளே
 பிறந்ததென்ன விரிந்ததென்ன பிரித்துப்பார்த்து
 நெறியவென்ற ஆன்மாதா லென்றுகாண
 நோக சாங்கியத்தை அறியவேணும்
 தெரியநின்ற சாங்கியத்தை யறிந்தபின்பு
 தேகமென்ற சோதனையை யறிந்துபாரே.

(3)

பாரப்பா தேகமென்ற சோதனையைக்கண்டால்
 பரிவான சேவனாடு ஈசுரனுமாயை
 நோப்பா யிதமுன்றுந் தெரிந்துபோகும்
 நோகத் தெரிந்தான்மா வதுநானென்று
 காரப்பா வேறுநினை வெல்லாம்போக்கிக்
 கைமுறையா யனுபோகம் பண்ணப்பண்ண
 காரப்பா ஆன்மாவைப் போலேயாவாய்
 தலைவனையுந் தன்னையுந்தா னறியலாமே.

(4)

அறிந்தபின்பு ஆன்மாவிற் பிறந்தமாயை
 அதிநுடைய சொரூபமென்ற ஒளியினுள்ளே
 பிரிந்துநின்ற பிரதிவிம்பம் ஈசுரனுமாச்சுப்
 பேரான வீசுரனி லொளிவுண்டாகி
 வந்துநின்ற சேவனாடு யையோடசன்
 மருவியதோர் சேவன்முதற் சடமென்பார்கள்
 தெரிந்துமது வேதென்றதற் பிரபஞ்சமாகி
 சேவித்தி இதில்லயமுஞ் சேர்ந்தவாரே.

(5)

வாராக முன்றுவித மாகநின்ற
 மருவியந்த முன்றுக்கும் பிலமேதென்றால்
 தாரான ஆன்மாவின் சன்னதிபெலத்தால்
 தனிமாயைக் கெத்தனாதான் பலமுமாச்சகக்
 கூறான மாயையுட பிரகாசம்சன்
 கொடியதொரு சேவனுய்ச் சகலமாகி
 ஆறாகி யல்லாதாய்ப் பிரபஞ்சமாகி
 அப்பனே ஆதிசத்தி விளங்குந்தானே.

(6)

தானென்ற சத்தியிலா காயந்தோன்றி
 தனிவானில் வாவுவென்ற காலுந்தோன்றி
 கொடுக்கிற வாயுயிலே வன்னிதோன்றிக்
 கொடுக்கிற சலந்தோன்றி சலத்தினுள்ளே
 காடுவதை மருதிகிறபன் நாமமாச்ச
 கலந்திந்த மாவம்பூதக் கூத்தைக்கேளு
 ஞானென்ற ஐயைந்தா யிருபத்தைந்தாய்
 அறையிறே னைந்தையுந்தா னறைகிறேனே.

(7)

அறையிறே னையைந்தாய்த் தேகமாச்ச
 அப்பனே யித்தேக மெப்படிதானென்றால்
 நிறையிறேன் தேகத்தின் நின்னயத்தைக்கேளு
 நோகச் சொல்லுகிறே னுபாயமெல்லாம்!
 முறையிறேன் ஞாதுவா மறிவுக்கப்பால்
 முதிர்ந்தறிவுஞ் சமான்த்தில் மனதுண்டாச்ச
 பறையிறேன் மனதுக்கும் வியானனுக்கும்
 பார்மகனே புத்தியறிந் பிறந்தவாறே.

(8)

வாறான புத்திக்கு முதானனுக்கு
 உருயியதோர் சித்தமறிந் பிறந்துதப்பா;
 தாறான சித்தமொடு அபானனுக்குஞ்
 சண்டாளக் கோபமங்கே பிறந்துதப்பா
 உருன வாக்காய் பிராணவாய்வு
 கெடியதொரு தேகமங்கே செனித்தவாரும்
 விருன மூண்டொன்ன அறிவுமந்தா
 விரிந்தாக்கால் மனமாச்ச விரைந்துகேளே.

(9)

கேளப்பா மனம்விரிந்தால் புத்தியாச்ச
 கொடியான புத்தின்று விரிந்துதானால்
 நீளப்பா சித்தமென்று சொல்வார்சொல்வார்
 நோன சித்தமங்கே விரிந்துதானால்
 ஞானப்பா ஐங்கா மாச்ச ஐச்ச
 ஐங்காய் விரிந்தாக்கால் தேகமாச்ச
 தானப்பா வித்தேகம் பிரபஞ்சமாடு
 சகலஞ் சகலவன் மாச்சதானே.

(10)

காணப்பா முன்சொன்ன அறிவேமைந்தா
கடியதொரு ஆகாய மந்தாவந்தா
ஊணப்பா வாணுக்குள் வானுய்யின் லா
வொளியாச்சு அறிவுமைந்தா ஊணிப்பாரு
தோணப்பா வாணுக்குள் வாய்வுதோன்றிச்
சுகமான சமானனுந்தான் தோன்றிநிற்கும்
பூணப்பா வாணுக்குள் வன்னிதோன்றி
புகழான தோத்திரமுந் தோன்றும்வாரே.

(11)

தோன்றியவா னுக்குட்சலத் தோடுசத்தம்
சொல்முறையாய் வானுக்கு பூமிவாக்கு
ஆன்றியதோர் காலுக்கு ளாகாயமனது!
அப்பனே வாயுவினே வியானன்வாய்வு
கான்றியதோர் வாய்கிற்கன லோடுதொக்கு
கடுங்கானில் சலமோடு பரிசமாச்சு
பூன்றியவா யுறிப்பூமி பாணிபாதம்
புகழாகச் சொன்னமுறை யறிந்தகொள்ளே.

(12)

அறிந்திந்த வக்கினியி லாகாயம்புத்தி
ஆகாவக் கினியில்வாய் வோடுதானன்
பிறிந்துவன் னியில்வன்னி யோடுசட்சு
பேரான வக்கினியிற் சலமுடனேருபம்
மறிந்துநின்ற அக்கினியிற் பூமிபாதம்
மருவியதோர் சலத்திலா காயஞ்சித்தம்
கறிந்துநின்ற அப்புலில்வாய் வோட்பானன்
கைகடந்த வப்புவன்னி சிக்குவைபுமாமே.

(13)

ஆமப்பா அப்புலில்ப் பொருசுந்தான்
ஆகாகா அப்புலிலே பூமியோனி
ஓமப்பா பிருதிவியம் பரமாங்கா
மோகோகோ பூமியில்வாய் வொடுபிரானன்!
தாமப்பா பிருதிவியாக் கிருணம்வன்னி
தனித்தமண்ணிற் சலத்தோடு கெந்தமாச்சு
வாமப்பா மண்ணுடனே மண்ணுங்கடில்
மருவிநின்ற வாயுருவா மக்காள்வாரே.

(14)

பாரிந்த வைந்தாலே யிருபத்தைந்து
 பருவமுடன் தத்துவந்தான் பிரித்துச்சொன்னேன்
 நேரிந்த யிருபத்து வைந்தேதென்றால்
 நோன வாகாய வாயுவன்னி
 காரிந்த கலத்தோடு பூமிசுபந்தம்
 கைமுறையாய்ச் சமானனெடு வியானன்கேளு
 ஆரிந்த வுதானனபா னன்பிராணன்
 அப்பனே யிதவைவந்து மறித்துகொள்ளே.

(15)

அறிந்துரைப்பேன் தோத்திரத்தி னோடுதொக்கு
 அரியசட்டை சிவ்வுவையு மாக்கிரணம்
 பிரித்தைந்த தன்றிசுத்த மொடுபரிசும்
 போன ரூபமொடு சக்தான்கெந்தி
 மறித்துயி தைத்துமல்லால் வாக்குப்பாத
 மருவிபதோர் பாணிபா யுருவுக்கேளு
 தெறித்தநின்ற வுபஸ்தமொடு ஐந்துஞ்சொன்னேன்
 நோகத் தத்துவந்தா னிருபத்தைந்தே.

(16)

ஐந்தென்ற ஞானந்தோத் திரமாதொக்கு
 அரியசட்டை சிவ்வுவையு மாக்கிரணம்
 ஐந்தென்ற கருமமெனும் வாக்குப்பாணி
 அப்பாபா யுருவதுடன் படிமங்குய்யம்
 ஐந்துவை யைந்ததத் தவத்துக்கப்பால்
 அப்பனே ஆன்மாவே வஸ்துவாகும்
 ஐந்தைத்தாய் நின்றதெல்லா மான்மாவாக்க
 அப்பனே ஆதிவொன்று அறிந்துகொள்ளே.

(17)

அறிந்தெங்கு மொன்றான வஸ்துவல்லோ
 அப்பனே யிண்டாச்சு அதுமுன்றாச்சு
 பிரித்தமது வைந்தாச்சு பெட்டுமாச்சு
 போகப் பறினேழா யிருபத்தைந்தாய்
 மறித்தமது முப்பத்து ஆறுமாதி
 மக்களே தொன்னூற்று வாறுமாச்சு
 தெரித்தமது கலையுமாய் ஏமாக்க
 சேர்ந்தமது கத்தியமாய் நின்றவாறே.

(18)

வாறாக நிர்மலமாய் நிகஞ்சனமுமாகி
 மருவியதோர் திட்களமாய் நிற்குணமுமாகி
 தாறாகப் பூரணமா யகண்டமாகி
 சகலசெந்து தாபாமுந் தானேதானாய்
 கூறாகப் பூரணமா யதீதமாகிக்
 குவிந்தொன்றாய்ப் பின்பொன்று மில்லாதாகிப்
 பேறாக வெளியாக வெளியில்வானாய்ப்
 பெருவெளிபாய் ஒளிக்குள்ளே ஒளிவுமாச்சே.

(19)

ஆச்சப்பா வப்பொருளே யான்றொன்று
 அறிந்தகொண்டு நானுமத்து வகண்டமாகி
 ஒச்சப்பா யிருப்பார்கள் நிஷிகள்கித்தர்
 உத்தமார்க்கு அடுத்தமுறை யூணிக்கேளு
 தோச்சப்பா முன்சொன்ன வஸ்துவைத்தான்
 சொல்லுவார் பலபலவாய் நாமுஞ்சொல்வோம்
 பாச்சப்பா யீசனென்பார் நித்தியனென்பார்
 பரிவாக நாதமென்பார் மனதென்பாரே.

(20)

பாரப்பா கெகனமென்பார் சத்தமென்பார்
 பரிவான நாமமென்பார் புண்ணியமென்பார்
 ஓரப்பா வியஷ்டியென்பார் சமஷ்டியென்பார்
 உத்ததொரு தத்துவட் சார்தானென்பார்
 காரப்பா வுண்மைமுதற் காரணந்தான்
 கைகடந்த யோகமென்பார் சுமுத்தியென்பார்
 நேரப்பா லெட்சியமாய் நின்றதென்பார்
 நிறைந்துநின்ற தாரகமா மென்பார்களே.

(21)

காணப்பா ரேசகமாய்ப் பூரகமுமாகிப்
 க்திரொளியாய் நின்றகும் பகமேயென்பார்
 ஆணப்பா அநேகவித மாகச்சொன்ன
 ஆதியெல்லா மான்மாவிய் னிடத்தேயின்று
 தோணப்பா வெளியாச்ச வெளியேதென்றால்
 சொற்பெரிய யீசர்க்கு நாமமாச்ச
 ஊணப்பா யீதிரண்டு யீசனாமாய்கை
 ஓகோகோ நித்தியமொடு அறித்தியமாச்சே.

(22)

ஆச்சப்பா காதலிந்த யென்பார்கேளு
 அப்பனே மனதுபுத்தி யென்பார்கேளு
 ஒச்சப்பா சத்தமென்பார் பரிசுமென்பார்
 ஒகோகோ புண்ணியமும் பாவமென்பார்
 வாச்சப்பா நாமமொடு ரூபமென்பார்
 வளமான வியஷ்டியொடு சமஷ்டியென்பார்
 பாச்சப்பா சத்தோடு சித்தத்தென்பார்
 பரிவான சத்துசா (சொட்) சாமுங்கானே.

(23)

காணுந் அகாரமொடு உகாரமென்பார்
 காரணமாம் காரியந்தா வென்றசொல்வார்
 காணுந் ஒன்றென்பா ரிசண்டேதென்பார்
 உத்தமனே பிரமாணம் பிரத்தியட்சம்
 ஆணுந் சமுத்தியொடு சொற்பனந்தான்
 ஆச்சரியந் தாசுமுஞ் சிவனென்பார்
 தாணுந் சும்பகமும் பூகந்தான்
 சத்தியொடு சிவனின்ற நிலையென்றாரே.

(24)

என்றசொல்லு மிரண்டாய்ச் சொல்லப்பட்டு
 இருத்ததைதீ கண்டுகொண்டு முன்றைக்கேளு
 அன்றுசொல்ல யிசாணஞ் சத்திசிவன்
 அப்பனே காதலிந்து கையென்றாலும்
 பன்றுகின்ற விண்ணோடு வாயுவன்னி
 பரிவான சத்தமொடு பரிசுரூபம்
 நன்றுகன்று நாமமொடு ரூபந்தேகம்
 நலமான இம்முன்றும் நன்றாய்க்கேளே.

(25)

கேளப்பா வியஷ்டியொடு சமஷ்டியாகக்
 கெடியான பதார்த்தமென்பார் கண்டுகொள்ளு
 ஆளப்பா சத்துசித்தா னந்தமென்பார்
 அகாரமொடு உகாரமுதல் மகாரமென்பார்
 நீளப்பா காரணத்திற் காரியரூபம்
 நிலையான சத்தமொடு பரிசுரூபம்
 வானப்பா பிரமாணம் பிரத்தியட்சம்
 மருவிவதோ ரூபமான மென்றுசொல்லே.

(26)

சொல்லுவா ரேகமென்றுத் தொய்தமென்பார்.
 சுகமான திரிபுடியாய் நின்றதென்பார்
 மல்லுவார் சுழித்தியொடு சொற்பனமுமாவி
 மருவியதோர் சாக்கிரந்தா வென்பார்மைந்தா.
 அல்லுவார் விலட்சியத்தி லட்சியந்தானென்று
 அறிவான லெட்சணந்தா னறிந்துபாரு
 சொல்லுவா ரேசகபூ ரகமுங்கும்பம்
 செப்பினே னின்னமுண்டு செப்புவேனே.

(27)

செப்புகிறேன் வியானனெடு சமானன்கேளு
 திறமான உதானனென்று தெரிந்துகொள்ளு
 ஒப்புகிறே னிப்படிதான் மும்முன்றாக
 உரைத்ததெல்லா மறிவல்லோ அறிவுமைந்தா
 அப்புகிறே னறிவென்றும் அறிவதென்றும்
 அறிவிக்கப் படுகிறதந் திரிபுடியாதாச்சு
 தப்புகிறே னிதைவிட்டு ஐயைந்தாகச்
 சாற்றுகிறேன் சாதகமாய்க் கேளுகேனே.

(28)

சாத்துகிறே னறிவோடு மனதுபுத்தி
 சாதகமாய்ச் சித்தமாங் காரமைந்து
 போத்துகிறேன் சதாசிவனும் மகேசன்ருத்திரன்
 புகழாக மாலோடு பிரமணைந்தும
 ஆத்துகிறே னூர்த்தியொடு பிரியம்பாதி
 அப்பனே நாமமொடு ரூபமைந்து
 வேத்துகிறே னுகாசம் வாயுவன்னி
 வியல்பான சலத்தினெடு பிரிதியியுமஞ்சே.

(29)

அஞ்சாகச் சொல்லுகிறேன் றுறியாதீதம்
 அப்பனே துரியமொடு சுழுத்திகேளு
 பஞ்சாகச் சொற்பனமுஞ் சாக்கிரமுமைந்து
 பரிவான சமானனெடு வியானன்கேளு
 தஞ்சான உதானனபா னன்பிராணன்
 சொல்லியது வைத்துமல்லாற் சொல்லக்கேளு
 வஞ்சான தோத்திரமுந் தொக்குச்சட்சம்
 மருவியதோர் சிவ்வுவையாக் கிராணந்தானே.

(30)

தானென்ற சத்தமொடு பரிசம்ரூபந்
 தவிசுமரக் கெத்திஐத்து சார்ந்துபாரு
 வேனென்ற வாக்குடைய பாதம்பாணி
 விளங்கியதோர் பாயுருவுக் குய்யமைத்தும்
 வானென்ற வசனஞெடு கெமனன்தானன்
 மருவியதோர் விசர்க்கமா னந்தமைந்து
 கோனென்ற பெழுத்தைத்து என்னுளுந்தான்
 குறையாமல் ஐயைத்தாய்க் குறித்துக்கானே.

(31)

காணப்பா வைந்தாய்தின் நததானாறு
 கைமுறையா மீசுனெடு சிவனுமாச்ச
 ணணப்பா முன்சொன்ன அறிவறிந்த
 உத்தமனே பெட்டாகச் சொல்லக்கேளு
 தோணப்பா பூமிசலம் அக்கினியும்வாயு
 சொற்பெரிய ஆகாய மனமும்புத்தி
 ஆணப்பா ஆங்கா மித்தபெட்டும்
 ஆச்சரியம் பிரகருதி நாமமாச்சே.

(32)

ஆச்சப்பா பறினேழின் லிபங்கேளு
 அப்பனே பஞ்சயித் திரியமைந்து
 ஒச்சப்பா பிரானனெடு சமானனைந்து
 உத்தமனே மனம்புத்தி திரண்டுங்கேளு
 வாச்சப்பா கன்மயித் திரியமைந்து
 வகையான பறினேழுஞ் சூட்சுமவிங்கம்
 ஒச்சப்பா சரிமென் நிறக்குப்பேரு
 உற்றுணர்ந்த பார்த்தவனே யோகியாமே.

(33)

ஆமப்பா இருபத்த ஆறைக்கேளு
 ஐம்புதம் வாயுமவந்து ஞானமைந்து
 ஒமப்பா கருமயித் திரியமைந்து
 உத்தமனே அறிவோடாக் காமமைந்து
 நாமப்பா வெணஞ்சொல்லத் திருந்ததொன்று
 நமைய இருபத்த ஆறுக்கேளு
 சோமப்பா ஆன்மாவே பென்றுசொல்வார்
 சொல்வார்பல பலவாஞ்சான் திரத்திற்கேனே.

(34)

சாஸ்திரத்தில் வந்தவகை யிருபத்தாறு
சாதகமாய் முப்பத்து ஆறென்பார்கள்.
கோத்திரத்திற் பத்தேது வென்றுகேட்டாற்
கொள்கிழின்ற சத்தமைந்து வசனாதிஐந்து
பாத்திரத்தி லாகமைந்தா முப்பத்தாறு
பருவமுட னிதைவிட்டுக் கேளுகேளு
மாத்திரத்தி லான்மாதத் துவமாமப்பா
வாகாக யிருபத்து நாலுங்கானே.

(35)

காணப்பா சிவமார்தத் துவந்தானேந்து
கைகலந்த வித்தியா தத்துவந்தானேழு
ஆணப்பா ஆகவிது முப்பத்தாறு
அனதவிட்டுத் தொண்ணூற்று ஆறைக்கேளு
தோணப்பா துவாரமது ஒன்பதாச்சு
சுகமான இந்நிரியம் பத்துமாச்சு
விணப்பா விடையமது பத்துமாச்சு
விளக்குதந்த மாத்திரைதான் விடையந்தானே.

(36)

தானென்ற ஆதீர மாறுமாச்சு
தனிகோச மைந்தமண்ட லந்தான்முன்று
வானென்ற நாடிபத்து வாயுபத்து
மருவியதோ சகமெட்டு தாதுவேழு
கானென்ற காணவத்தை நாலுநாலு
கைமுறையா பவத்தைஐந்து குணமோமுன்று
கோனென்ற நோய்முன்று மலமுமுன்று
கொடியதொரு தொண்ணூற்று ஆறுந்தானே.

(37)

தானென்று சித்தாந்தி சொல்வதாருக்
தயவாக வேதாந்தி சொல்லக்கேளு
கானென்று காண்பதுவு மழியுமையாக்
கருதிப்பார் முன்சொன்ன அறிவுள்விர்த்தி
வானென்று நிதியொன்றில் லயமுமாகும்
மருவிவின்ற அறிவுக்குள் பிரிந்துநின்றால்
கோனென்ற லயமாமுன் னறிவுதானும்
கொள்கிழின்ற ஆன்மாவென் றறிந்துகொள்ளே.

(38)

அந்நந்தன் மனதையி கானென்றெண்ணு
 வாகாகாச் சமுசயங்க ளில்லில்லை
 மந்நந்தின் று மந்நோடே மனதுகடி
 மகத்தான் பிரபஞ்சம் வளர்ந்துதப்பா
 நெறிந்தமனம் போகில்பிர பஞ்சம்போச்ச
 நோன மனதைமென் லயமேபண்ணு
 பிறந்துகின்ற அந்நவல்லோ பிரமமாச்ச
 போன வந்வேது அகண்டக்கானே.

(39)

காணப்பா அந்நந்நி யின்னுள் யின்னுங்
 கடந்துகின்ற வெளிக்குள்ளே வெளியாய்நிற்கும்
 ணணப்பா பிப்படித்தான் தெரிந்தாயாலுல்
 உலகமெல்லா மாகாய மயமாய்க்காணும்
 பூணப்பா இப்படியுன் னந்நவெயின்னுய்
 புகழ்பெரிய வாகாய மந்நவென்றெண்ணி
 ஆணப்பா வானந்த மேதோவந்த
 வானந்த மானதுவு மந்நவென்றெண்ணே.

(40)

எண்ணியதோ ஶானந்த மறிவுக்குள்ளே
 இயல்பாக லயமானாற் றரியாதிதம்
 ஒண்ணியதோர் காதலிந்து வந்தமென்று
 முத்தமனே ஆனந்தா நிதமென்றுங்
 கண்ணியதோர் வாக்குமன நில்லாதென்றுங்
 கைகடந்த பறியாத வந்துவென்றுங்
 மண்ணியதோர் காணாத போதமென்று
 மந்வாக வந்நிதிருப்பார் பெரியோர்தானே.

(41)

பெரியோர்க ளாகமத்தைப் பிடிப்பார்த்து
 போன வேதாந்த முடிவைப்பார்த்து
 பெரியோர்கள் கண்டவர்க்கு யேதுநாமம்
 போன சிவன்முத்த ஶிதிரென்றும்
 பெரியோர்க்கு அமர்ந்தகந்த ரென்றநாமம்
 போன சிபிமுதலாய் முனிவரெல்லாம்
 பெரியோர்கள் கெத்தந்திரி முர்த்தியான
 போன தபோதனஞ் தேவர்தானே.

(42)

தானென்ற யோகிமுதல் மனுஷரெல்லாஞ்
சாதகமாய்ச் சீவன்முத்தர்க் கேவல்செய்வார்!
வானென்ற வொளிபார்க்க யெளிதோவல்ல
மக்களே யங் டாங்க வகையைக்கேளு
கோனென்ற மெய்ஞ்ஞான ரூபமுற்றோர்
கொள்கிமக்கா ளறுபத்து நாலும்பூண்டு
கானென்ற மலேதோறும் சீஷர்வர்க்கம்
கரையில்லை கணக்கில்லை காணுகானே.

(43)

காணப்பா போகருட மரபைக்கேளு
கலந்தயெம கூடமென்ற மலையில்வாசம்
பூணப்பா மூலவர்க்கக் கோடாகோடி
பொற்சிலேபோற் சித்தர்களுங் கோடாகோடி
ஊணப்பா வருணநிறம் கோடாகோடி
யுத்தமனே சங்குநிறம் கோடாகோடி
தோணப்பா மலேதோறுஞ் சித்தர்கோடி
தூகையில்லை புராணத்திற் சொக்கினாரே.

(44)

சொக்கியதோர் பருவதத்திற் பதியைகிட்டு
சுகமான வண்ணநாரான் தேடிச்சென்றேன்
மக்கியதோர் சங்குமுகம் வாயுமுலை
மருவியதோர் சுணக்குடைய மரத்தின்பேழை
பக்கியதோர் கொக்கரித்தேன் கற்பைக்கண்டேன்
பாங்காக அவ்விடத்தே யிருந்துவாழ்ந்தேன்
புக்கியதோர் மக்களுக்குச் சாறணையங்காட்டிப்
புகழான வாயிரத்தான் மணிசெய்தேனே.

(45)

மணியிட்டு மக்களைத் திக்கெல்லாம்பிட்டேன்
வல்லமைபாய்க் கெணத்துட் கெணந்தான்டி
அணியிட்டுத் திரிந்தாடி மீனும்போது
வாச்சரியம் விஷிகண்டார் பிள்ளையென்ன
தணியிட்ட மூலர்கடைப் போனென்றார்
சந்தோஷ மூங்களையர் பேரென்னென்றார்
கணியிட்ட வகண்டத்தில் நடனங்கண்ட
கயிலாச கொங்கணந்தா னென்றார்களே.

(46)

காண்ப்பா முலவர்க்க மாண்மைமெத்தக்
 னகமுறையாய்க் குளிகைசித்தி ஞானசித்தி
 முண்ப்பா வுதுட்டுமெத்த சுறுக்குமெத்த
 வுத்தமனே கரிப்பாம் பவாயினுலே
 தோண்ப்பா கேட்டதென்மேற் குற்றக்குற்றஞ்
 சொல்சுறுக்கக் கைசுறுக்குத் தடியோமெத்த
 முண்ப்பா வேதாந்தமழ் டாங்கமார்க்கம்
 அறிவாயோ வறிந்தாக்காற் சொல்லுசொல்லே.

(47)

சொல்லென்று கேட்டவர்க்கு நான்கின்பி
 சொக்கினென் குளிகைப்பட்ட பசியினுலே
 அல்லென்று சொன்னாக்கால் திரும்பிவந்து
 அறிகிறேன் கோபத்தை யாறுமாதம்
 கில்லென்று சொல்லிவந்தே னகண்டமுர்த்தி
 நோக வடிடாங்கம் நினைக்கச்சொல்லிர்
 சொல்லென்று வடிடாங்கஞ் செப்பாதேனே
 தேசத்தா ரேகிறார் செப்பியாரே.

(48)

செப்புதிறேன் சொன்னமுறை தவறுகில்லு
 சேர்ந்துகென்று சாஷ்டயகித் திரையைப்போக்கு
 ஒப்புதிறேன் சதாதா கதத்தில்கென்று
 வுளையங்கே கேசரியாம் லட்சியம்பாரு
 தப்புதிறே னென்றென்னா நித்தம்பாரு
 சாதகமாய் பிந்துவுண்டாக் கூடிக்கொள்ளும்
 கப்புதிறேன் நேமமொடு நேமமைத்தா
 கலமான வாசனமும் காட்டிப்பாரே.

(49)

காட்டியல்லோ பிராணயம் பிரத்தியாகாரம்
 கலமாகத் தாணையுந் நியானத்தோடு
 முட்டியல்லோ சமாநியோடு வெட்டுங்கேளு
 முக்கியமாம் வேதாந்தக் கருவைச்சொல்வேன்
 ஆட்டியல்லோ வேமமென்ற கருவைக்கேளு
 அப்பனே பத்தைபுந்தா னறவேகன்றார்க்
 கூட்டியல்லோ பொநியறிந்த பெரியோர்மைந்தா
 கூறுகிற வரிசையைநான் கூறுவேனே.

(50)

கூறியதோ ரகண்டமாம் பூரணத்திலின்று
 குலவியதோ ரான்மாவைப் பரிச்சிநன்றாய்
 ஆறியதோர் சாதிவர்ணச் சிரமமெல்லா
 மப்பனே விகற்பத்தால் வேற்கூறுக்கி
 தேறியதோ நீங்கியாயை விட்டுவொன்றாய்த்
 திறமாக வனுதினஞ்சந் தானஞ்செய்து
 மாறியதோ நீங்கியதா நிதுக்குநாமம்
 மைந்தனே சத்தியத்தை யறைபக்கேளே.

(51)

கேளப்பா வான்மாதா நெம்மதத்துங்
 கெடியாகக் கண்டிக்கப் படுவதல்ல
 ஆளப்பா வாங்கிவையிற் கூடிநின்ற
 ஆன்மாவே சொருபமா யிருக்குஞ்சத்தியம்
 நீளப்பா வனுதினஞ் சந்தானம்பண்ணி
 நிலைக்கிறதே சத்தியந்தா னேர்த்துபாரு
 வாளப்பா வார்த்திக மறைவேன்கேளு
 மகத்தான சரீராதி சுபாவமாச்சே.

(52)

ஆச்சப்பா வவகரிப்பை விட்டுநின்றால்
 லார்த்திக மென்றுசொல்லி யறிந்துகொள்ளு
 வாச்சப்பா பிரமமாச் சரியன்கேளு
 மருவியதோர் சரீரமது சுபாவமன்றோ
 ஓச்சப்பா நானென்ற சொல்லுமற்று
 வுத்தமனே லெட்சணமாம் விரத்தினின்று
 விச்சப்பா பிரமமது சுபாவமாக
 விளக்கிநித்தம் பிரமமாச் சரிய (மனது) மாச்சே.

(53)

மனத்தாலே தயைசொல்லுவேன் நன்றாய்க்கேளு
 மருவியதோர் சரீரத்தின் வருத்தம்போக்கி
 இனத்தாலே சுகலசெந்துஞ் சரியாய்ப்பார்த்து
 யெளிதாகச் சுபாவவனு போகஞ்செய்தால்
 கனத்தாலே கருணைகொண்டாற் றையயாம்பேரு
 கைகடந்த வாட்சேப மறையக்கேளு
 தனத்தாலே வேதாந்த மொன்றே செம்மைத்
 தனித்தமற்ற தூல்கன்பொய் யென்றுதள்ளே.

(54)

தன்னிகெந் நிற்கவாட் சேபமாச்சு

சாதகமாய்ச் சமயமினி யறையக்கேளு
மன்னிசுக துக்கஞ்சி துஷ்டணங்கள்.

மருவியதோர் மானுடி மானம்வந்துந்
தென்னியதைச் சொற்பனம்போ லசத்தாயெண்ணிச்
சோமல் மனதினுன்னே திறந்துபோட்டு
அன்னியந்த வகண்டமென்ற தொய்தத்துன்னே
யப்பனே நிந்நிது சமையமாச்சே

(55)

ஆச்சப்பா திரிதிநாநா னறையக்கேளு

யப்பனே வேதாந்தந் தானேமுத்தி
ஒச்சப்பா மற்றதொன்றால் முத்திஇல்லை

புபதிடதஞ் சொல்கிறு ரணந்தாமென்று
வாச்சப்பா திடப்பட்டால் திரிதிநாமம்

மருவியதோ ரீதாநார் வர்மன்கேளு
காச்சப்பா சொற்பனம்போ லவத்தையுன்றில்
காலுறிய வகைபிர பஞ்சங்கானே.

(56)

காணப்பா வகைமெல்லாம் முழுந்திலும்.

கைகடந்த திரிதிநானமே தானாய்
ஐணப்பா நானில்லை யகண்டம்கானு

யொத்துகின்ற நிலமிதா காமாகச்சு.
தோணப்பா சவுசமென்ற சொல்லிக்கேளு
கைமாக வெக்கால் முன்றுக்குள்ளே

ஆணப்பா வந்ததில்லை போனதில்லை,
யாதிகா மென்றுகின்றால் சவுசமாச்சே.

(57)

சவுசமொடு பத்தவகை யேமம்பார்த்து

சாதகமாய்ப் பின்கேட்டிற் சொல்லுவேனே
அவுசமொடு தேகத்திற் சரியைகேளு

யப்பனே பார்க்கையினும் கேட்கும்போதும்
நிமிசமுட னினைக்கயிலம் பாம்போற்பாரு

நோக மூன்றையும் நீலித்தாயானால்
வவுசமுடன் செகமெல்லாம் நாசமாகிப்

பாழ்மாஸை தோனாப்பிர காசமாகி.

(58)

ஆமப்பா நேமமத்தை விரித்துச்சொல்வேன்
 ஆச்சரியஞ் சத்தியமென்று மித்தையென்றும்
 ஒம்பபா நானென்றும் நானென்றதாரு
 ஒகோகோ நமக்குவந்த பந்தமேது
 வாமப்பா நிரந்தர மாறாய்ந்துபார்த்து
 மருவியின்ற இடமல்லோ தபசுமாச்சு
 தாமப்பா பிரமவரை லோகத்துள்ளே
 தனித்துநின்ற காமியத்தை நரகமெண்ணே.

(59)

எண்ணியந்த வஸ்துவிலே வெறுப்புவந்து
 இதமாகச் சொற்பனம்போ லசத்தாகத்தான்
 எண்ணியந்த பூரணமே தானுபக்கண்டு
 இயல்பான தடையற்று வடிவமாகி
 தண்ணியந்த நிலையேசந் தோஷமென்பார்
 சாத்தகிறே னுத்தியைத்தான் கண்டுகொள்ளு
 பண்ணியந்தக் குருசொல்லும் வேதாந்தத்தைப்
 பரிவாக லெட்சியமாம் பூரணந்தான்முன்றே.

(60)

மூன்றான பொருளையுண்மை யென்றுநம்பு
 முயற்சித்து யிருக்கிறதே யார்த்தியென்பார்
 நீன்றான தானமென்ன சொல்லக்கேளு
 நிலைத்துநின்ற குருவருளாற் போதமென்று
 கான்றான முத்தனாய்ப் பொருளையெல்லாம்
 கைமுறையாய் தெட்சணைதான் கொடுத்துத்தானம்
 ஆன்றான வீசார்க்குப் பூசைசொல்வேன்
 அப்பனே தந்தேகஞ் சுகம்போலெண்ணே

(61)

எண்ணுமக்காள் சகலதுக்க மதனினோடு
 இயல்பான இடுக்கமெல்லாந் தனக்குப்போல
 பண்ணுமக்காள் திருத்திபெத்தா வீசார்க்குப்பூசை
 பாங்கறிந்து கொள்ளுகிர வுணமுஞ்சொல்வேன்
 கண்ணுமக்காள் பலபலதாம் னுலைவிட்டு
 கைமுறையாய்ப் பிரகீர்த்தி யெல்லாம்நீக்கி
 தண்ணுமக்காள் தன்னிழற்போல் குருவைக்காத்துச்
 சாதகமாய்ப் பூரணம்போல் தானுபநிலை.

(62)

நில்லென்ற வுபடீத்து வர்க்கத்தள்ளே
 நிற்கிறதே சேவணமா மென்றுசொல்வார்
 அல்லென்ற லெச்சையினி சொல்லக்கேளு
 அப்பனே வேதாந்தத் தத்துவத்தையிட்டு
 மல்லென்ற வாசனதான் துடர்ந்துவந்து
 மருவியதோர் புத்திரகளத் திராமம்பாசம்
 சொல்லென்று பற்றுவந்தால் அலட்சியித்து
 கமமாக யதையழித்துச் சுருதியில்லே.

(63)

நிற்கிறது லெச்சையெனச் சொல்லுவார்கள்
 நிலையான மநியையான் சொல்லக்கேளு
 அந்கிறதோர் வேதாந்த சரத்துக்குள்ளே
 அகண்டத்தில் தினந்தோறு மாசைகொண்டால்
 தந்கிறதோர் சிவமேது தானேபிரம்ம்
 சாதமாய்க் குருசொன்ன வுபதேசம்போல்
 கந்கிறதோர் வேதாந்தப் பாடம்பார்த்து
 கைவிட்டால் மற்றதெல்லாஞ் சிவமுமாச்சே.

(64)

ஆச்சப்பா கிரதத்தைச் சொல்லக்கேளு
 அப்பனே பேன்னகாரி யந்தான்வந்தும்
 ஓச்சப்பா தக்கத்தால் நாமேபிரம்ம்
 உத்தமனே லெட்சணமாம் விர்த்திதின்ரு
 ஆச்சப்பா தவகுட்டால் கிரதநாமம்
 அப்பனே திருபத்து முன்னேபார்த்து
 மூச்சப்பா முன்சொல்லா காயந்தோன்றில்
 முன்வெளியே சாட்சியென்றுஞ் சொருபந்தானே.

(65)

சொருபமென்ற சாட்சியே பாத்வமாச்ச
 கமமாக குறையத்து சந்தோஷமாகி
 அருபமென்ற ஆனமாவில் கிராமுண்டா
 மப்பனே யிருக்கிறது நேமமாச்ச
 பருமென்ற கிருபதைபு மனுஷத்தாக்கால்
 பாக்காக திடப்படுகு மனந்தான்மைந்தா
 கருவமென்ற கவரிவாச்சித் திரத்தைப்போலும்
 கைவிட்ட பதுமைபைப்போல் கலக்குந்தானே.

(66)

தானென்ற வாசனத்தைச் சொல்லக்கேளு
தனக்கேத்த படிக்ககா சனத்திருந்து
வானென்ற வேதாந்தம் பார்க்கக்கேளு
மருவியதோர் வஸ்துவிலே நிராசையாகி
வேனென்ற வெளியாகப் பார்ப்பதாலே
மேவியதோர் பதார்த்தமெலாம் நிராசையாகும்
கோனென்ற வாசனந்தா விதுவாமைந்தா
குலாவியினிப் பிராணாயக் குணத்தைக்கேளே.

(67)

கேளப்பா ரேசிக்கில் மவுனமொட்டுங்
கெடியாக பூரிச்சி லதிவேபூரி
ஆளப்பா வகண்டத்திற் கும்பந்தாளுப்
அகிலமொன்று மில்லையா காயமப்பா
வேளப்பா வெளிக்குள்ளே யொன்றுமில்லை
வேறெங்கே பார்ப்பதினி யென்றுவொன்றாய்
நாளப்பா தினந்தோறும் பண்ணப்பண்ண
நலமான பிராணாய மகண்டமாமே.

(68)

ஆமப்பா பிரத்தியா காரஞ்சொல்வே
னந்தமென்ற காரணம்பிர பஞ்சத்துள்ளே
ஹமப்பா வஸ்துவைத்தான் சங்கியாமல்
உத்தமனே ஞானமென்ற மார்க்கத்தாடி
தாமப்பா வபிரமொட்டிக் கரணம்நீக்கி
சகலமுந்தான் நாதம்பேரற் பாருபாரு
சோமப்பா கருமமெல்லாக் தள்ளிப்போட்டு
ககமான வேதாந்தச் சாட்சிநானே.

(69)

சாட்சியென்று நிரந்தரமு முரைத்துகின்று
சகலமெல்லா மித்தையென்று தள்ளிப்போட்டு
ஆச்சியென்று யென்னோம் நினைவில்லின்று
அப்பனே பிரவிர்த்தி நிவர்த்திபண்ணி
காட்சியென்ற சித்தமது சாந்தமாகிக்
கைமுறையாய்க் கூடியொன்றி லேகமாகி
மாட்சியென்ற பேதமற்றூற் பிரத்தியாகாரம்
வந்ததுக்கு வடையான மைந்தாபாரே.

(70)

பாடிப்பா தாரணையைச் சொல்வேன்யான்தான்
 பரிவாக மாயையொடு மாயாவின்பம்
 நோப்பா சைதன்னிய மிந்தமுன்றும்
 நிலையாக வாகாமம் போலேபாரு
 காரப்பா மறைத்திருக்கக் கண்டாலுந்தான்
 கைமுறையாய்த் தீர்த்தமொடு மூர்த்தியாகச்
 சேரப்பா சேத்திரமா பென்னேரந்தான்
 சிந்தித்து நிற்கிறதோர் நிறந்தானன்றே.

(71)

கன்றான புரோட்சிதத்தில் பிரமந்தானாய்
 நலமாக விட்சயித்து மறவாதென்றும்
 ஒன்றான வறிவல்லோ தாரணையுமாச்சு
 உத்தமனே தியானத்தை யுரைக்கக்கேளு
 பன்றான அகிலமெல்லாம் போதமாகப்
 பலபலவாஞ் சடமெல்லாங் கண்டமாகக்
 கன்றான வெளியெல்லாம் நிர்மலமாபக்கானும்
 கைகண்ட தியானமிது கருத்திலுனே.

(72)

ஊணியதோர் சமாதியைந்து முரைக்கக்கேளு
 உத்தமனே தத்வலயச் சமாதிமார்க்கம்
 ஆணியதோர் திஷ்டான சைதன்யத்தை
 அளித்துமைந்தா நிலவறையிற் நிபம்போல
 பேணியதோ ரகண்டமென்ற பூரணமாய்நின்று
 பின்னையொரு தோற்றமற் நிருப்பதப்பா
 வானியதோர் தத்வலய சமாதியாச்சு
 மைந்தனே சவ்விதப்பஞ் சொல்லக்கேளே.

(73)

சொல்லுகிறேன் தத்வலய சமாதிமுத்திச்
 சுகமாகப் பிரசத்த மனதிற்கேட்கில்
 அல்லுகிறேன் சத்தானு வித்தையென்று
 அப்பனே சவ்விதப்ப மென்றுபேரு
 மல்லுகிறேன் சத்தானு வித்தைமார்க்கம்
 மருவியதோ ரந்தநிலைக் குள்ளேநின்று
 வெல்லுகிறேன் தனையதிற்கந் தானம்பண்ணி
 வேண்டியதோர் சஞ்சாரத் திருக்கிற்பாரே.

(74)

இருக்கிறதோர் மவுனமுறை சமாதிகேளு
 இயல்சொல்வ தல்லருரு சொல்லவேணும்
 பெருக்கிறதோர் மாயையறும் மனமேசெம்மை
 பேரான ரசமென்ற யோகந்தானும்
 நெருக்கிறதோர் மனஞ்சென்று அறிவிற்குடு
 நேரான அகண்டவெளி காந்திகாணும்
 அருக்கிறதோ ரருக்கெல்லாம் படுதீபத்து
 மறைகிறேன் மவுனத்தை அறைகிறேனே.

(75)

அறைகிறே னகாசமு லத்தேநிற்கும்
 அப்பனே உகாசங்கண் டத்தேநிற்கும்
 வறைகிறேன் மகாசம்மனோ மணியில்நிற்கும்
 வாகாக பெழுத்தொன்றாய்க் கூட்டினுக்கால்
 நிறைகிறேன் மவுனமிது வறிவிற்கூடும்
 நின் னுரைக்கில் கண்டந்தா னுள்ளேகொள்ளும்
 பறைகிறே னிருக்கையிலும் (நடக்) கையிலுமைந்தா
 பார்த்துரைக்கப் பிரபஞ்சம் பாழாய்ப்போச்சே.

(76)

பாழாச்ச முன்னுமில்லை பின்னுமில்லை
 பருமணியாந் திசைநாதங் காழிற்கேட்கும்
 ஐளாச்ச ரவிகோடி வன்னிகோடி
 யடங்காத மறிகோடி காந்திகாணும்
 ஈளாச்ச தினந்தோறும் பார்க்கக்கிடில்
 நலமாக விழுங்கிப்போ மவுனப்பாம்பு
 கோளாச்ச சடத்துக்கு ஐயோஐயோ
 குறிப்பாகக் காயசித்தி பண்ணுபண்ணே.

(77)

பண்ணினாற் சடம்போகா தெத்தனைநாளாயும்
 பாங்காக மவுனத்தை விரித்துச்சொல்வேன்
 ஒண்ணினால் மவுனத்தை ரவியைப்பாரு
 வருகியப்பா வகண்டத்தி லொளியேகாணும்
 கண்ணினாற் சடங்காணும் பிடிக்கப்பொய்யாங்
 கற்பூரத் தீபம்போல் நிற்கும்நிற்கும்
 தண்ணினாற் சாய்கையில்லை யகண்டமாவார்
 சச்சிதா னந்தமென்ற தேகமாமே.

(78)

ஆம்பா வாறுதலை யாறுசாலா

வகண்டுசின்ற பாணுவுக்குட் சித்திமுத்தி

ஓம்பா யிப்படியே மதியைப்பார்த்தா

லுத்தமனே யமுதமென்ற தேகமாகும்

காம்பா வர்ணம்போல் தேகமாகும்

கைகடந்த வகண்டத்தில் புக்கலாகுஞ்

சோம்பா லுண்டுசட்டை குமட்டிப்போகுஞ்

சொல்லியதோர் மவுனத்தின் சூட்சந்தானே.

(79)

நானென்ற மவுனத்தால் மூலம்பாரு

சாதகமாய் நடுப்பாரு முன்பின்பாரு

வானென்ற மேற்பாரு வகண்டம்பாரு

மக்களே வெகுசுருக்கு மவுனஞானம்

கோனென்ற கேசரியாற் பிடித்துப்பாரு

கொள்ளையிட்டாய் கொள்ளையிட்டாய் ஞானமெல்லாம்

ஊனென்ற வுடலேது ஞானவுடலாச்சு

யுரைத்தாக்கால் நிருவிகற்ப முறைக்குந்தானே.

(80)

உறையென்ற தத்வலய முந்திமைந்தா

உத்தமனே சந்தானு வித்தையாகும்

நிறைகின்ற ததுமுத்தி மவுனமாகும்

நேராக மனமொளிந்து அறிவிற்கேந்தால்

மறைகின்ற தூக்கமுற்று முறக்கம்போல

மருவியதோர் பிறச்சத்தங் காதிற்கேளா

தறைகின்ற சொருபத்திற் சித்தமொன்றாய்

துவையாத பூணமாம் (நிரு) விகற்பந்தானே.

(81)

நானென்ற சமாதியிட்டுச் சஞ்சரிக்கும்போது

சாங்கமாய் மவுனத்தே யிருந்துகொண்டு

கானென்ற முக்கால நிறையக்களில்லை

கையிட்ட பிரபஞ்ச யிலையென்றெண்ணி

வானென்ற வெளிபோலே (நிடச்) சித்தமாகி

மருவியதோர் பிரவீர்த்தி யெல்லாம்விட்டு

நானென்ற மனத்திலே படாமல்நிச்சி

மருவியதோர் பிரபஞ்ச மழிந்துபோமே.

(82)

அழிந்தொன்றாய்ச் சொரூபத்தி லேகத்துநின்றால்
அகண்டவிர்த்தி யப்பாகாத் தில்லாதீபங்
கழிந்துநின்ற யுப்பிலிட்ட சலத்தைப்போலே
கைகடந்த தனதுருவங் கெட்டுமைந்தா
பழிந்துநின்ற வேற்றுருவாய் பிரமந்தானாய்
பராபரமாய்க் கடிக்கையொன் றிருந்தானால்
தெளிந்துநின்ற பெருமைசொல்ல சிவனாகட்டா
செகமெல்லாம் பூரணம்போற் றெளிந்துநில்லே

(83)

நிற்கையிலே சமாதி (விட்டுச்) சஞ்சாரமானால்
நேராகப் பிரபஞ்சங் கருதக்கேளு
தற்கையிலே சமுத்திரமு மலையும்போலத்
தண்ணியிலே பிறந்துநின்ற துறையும்போலக்
கற்கையிலே சிலந்தியொடு னாலும்போலக்
கலந்துநின்ற வாமையுட வங்கம்போல
வற்கையிலே யாகாய் மேகம்போல
வப்பனே சொற்பனப் பஞ்சந்தானே.

(84)

தானென்ற வகண்டநிதி னாலேமைந்தா
தனித்துலகு நம்மிடத்தே யுண்டாய்நிற்கும்
மானென்ற நம்மிடத்தே யிருந்தவிர்த்தி
வளர்ந்துதப்பா பிரபஞ்சமென்ற நாமம்
வானென்ற நமக்குள்ளே யொளிந்ததாலே
மைந்தனே நம்மைவிட வற்பமில்லை
கோனென்ற நம்மாலே யெல்லாமாச்சு
கறுதற்கு நம்மைவிட குறிகானேனே.

(85)

கானேநா னென்றுசொல்லி யொன்றாய்நின்று
கண்டுரைத்து உள்ளிட்டுக் கலந்துவொன்றாய்
ஊணேநான் பிள்ளையொன்றை யென்றுஆனி
வுத்தமனே யென்னேர மதிலேவின்று
பூணேநான் சுகலதுக்கஞ் சுகத்திலேதான்
புகழ்தோய்த மென்றவா சனையைத்தள்ளி
யானேநான் விகற்பத்தி லகப்பட்டேனா
னகண்டமென்ற தெனக்குமுண்டோ மாயையெண்ணே.

எண்ணப்பா மாயையென்ற தோய்தம்வந்தும்
 யெதுக்கடின்னு வாதாவாய்த் தள்ளிநீக்கிக்
 கண்ணப்பா பாராம லெக்காலத்திற்
 கைவிட்ட மலைபோலே யலைச்சலற்று
 தண்ணப்பா தோய்தமென்ற கற்றுவந்து
 தாக்கையிலே தள்ளித்தா னாகநின்னு
 பண்ணப்பா யனுதினமு மகண்டத்தள்ளே
 பார்க்கிறது மாருட சமாதிபாச்சே.

(87)

ஆச்சப்பா சமாதிவைத்தான் முந்திப்பார்த்து
 அப்பாசம் பண்ணுகிற முறமைகேளு
 ஓச்சப்பா ஓகாரமென்ற (வுதா) சினத்தைத்தள்ளு
 உத்தமனே சிகாரமென்ற கோபந்தள்ளு
 வாச்சப்பா வாயில்வந்தால் நினைவாய்த்தள்ளு
 மகத்தான தோய்தவா சனைதாங்மைந்தா
 நீச்சப்பா விதிசெண்டு தள்ளமாட்டார்
 நோரகத் தள்ளியிட்டுச் சமாதிகேளே.

(88)

கோப்பா தாசியடி நயத்தைக்காட்டிக்
 கெடியாங்ககண் மூடிநா யகண்மேற்றசொக்கு
 மாளப்பா வப்படிநீ யகண்டஞ்சொக்கு
 வப்பாச மார்க்கமிது வறிந்துகேளு
 கோளப்பா வாசனையுங் கருவிப்பாம்புங்
 கூடுதற்கு வொட்டாதென் திருக்கவேண்டாம்
 காளப்பா தினமுமவு னத்தேபாரு
 நலமான வகண்டமுன்னைக் காணுங்கானே.

(89)

காண்பதற்குக் குறியகண்ட முன்னைக்கொள்ளுங்
 கைமுறைபாய் நியுமங்கே கலந்துபோவாய்
 பூண்பதற்கு யிரண்டில்லை யொன்றேயாச்ச
 புகழாக நின்றதல்லோ மவுனஞானம்
 விண்பதற்கு குருசொல்வேன் சாஸ்திரங்களென்றான்
 விட்டகுறை துடராத பாவம்பாவம்
 லுண்பதற்குப் பொருள்தேடிப் போகத்தேநின்று
 புத்தவெரு வாய்தானம் பேசுவாரே.

(90)

பேசிலே தாச்சமனஞ் செவ்வையாற்ற
 பேரான உலகசம் சாரமென்ன
 ஆசினால் தள்ளிநிடச் சித்தமாகி
 யறிவோடே யாத்திவகண் டத்தேநிலு
 மாசினால் மாய்கைவந் தென்னசெய்யும்
 மருவுபெண் டர்பிள்ளை யென்னசெய்யும்
 கூசினும் சண்ணுமது யில்லாவிட்டார்
 குறிக்கெட்டா னென்றுலகு கூசிப்போமே.

(91)

பாமப்பா வுலகத்தை யுரைதேன்கோடி
 புகழாக மலேதோறும் லக்கமில்லை
 ஆமப்பா யுகந்தோறு மலையிற்சேர்ந்து
 மடுத்தவர்க ளநேகசித்தர் துகையுங்கானேன்
 ஓமப்பா மரபுகளில் சீஷர்கோடி
 யுரைத்துநின்று நிர்விகற்பத் துரைந்தோர்கோடி
 சோமப்பா லுண்ணுபின்ற மவுனிகோடி
 சொருபசித்தி யாகநின்றோர் துகைகானேனே.

(92)

துகையாக தத்துவதெரி சீனையைப்பாரு
 சொல்லுகிற நானென்ற சொல்லைப்பாரு
 வகையாக நானென்று சொன்னதாரு
 மருவியதோ ராத்மதெரி சீனையைப்பாரு
 தகையாகச் சிவதெரி சீனையைப்பாரு
 சாருகிற மாயையுட யுத்திபாரு
 புகையாக நின்றமன மயக்கம்பாரு
 போக்காக விதுவெல்லார் தெளிந்துபாரே.

(93)

பாரென்று சொன்னாக்கால் வருமோமைந்தா
 பாங்காக விட்டகுறை துடர்ந்துநாக்கி
 நேரென்ற ஞானமுத்த னுலைத்தேடி
 கிலைத்தறிலே குருத்தேடிக் கேட்கவேணும்
 ஊரென்றேன் மலையென்றேன் எங்கேயென்றேன்
 உரைத்தமனங் கடைத்தேறு மச்சமில்லை
 காரென்றேன் குருபதத்தை யண்டிக்கேளு
 கைமுறையாய்ச் சொன்னபடி கலந்துகூடே.

(94)

குவேது யெவ்வாற்சாஸ் திர்க்களெங்கே
 குருசைல்லப் போதெங்கே நாமளெங்கே
 நீடுபது யோகமெங்கே ஞானமெங்கே
 நிலைக்கச்சு சாரசி வனத்துக்கெங்கே
 ஆடுவது குளிகையெங்கே காயசித்தி
 யத்தனையும் பொய்யென்றாற் புழுத்துச்சாவார்
 தேடுவது நன்றெனவுந் தேடினோர்கள்
 செகத்தினிலே சேவமுத்த மென்றுபேரே.

(95)

பேரான உலகத்தோர் ஞானப்பேய்தான்
 பிடித்ததென்பார் பெரியோரைப் பிசாசுமான்பர்
 ஊரான லுருக்கு ளாருவாவேனும்
 லுரைத்ததென்ற மவுனிசஞ் சரிப்பார்ப்பாரு
 சோன மனமுடைய யோகியேனும்
 சுண்ணத்திலே பெண்மாய்கை சேர்ந்துகொல்லும்
 கோரான பெரியோர்க ளிதைக்கண்டல்லோ
 நெடுமலையிற் சார்ந்திருந்தார் நினைவாய்க்கானே.

(96)

காணப்பா முந்தித் துவத்தைப்பாரு
 கைமுறையா யேமென்ற சரியைபாரு
 பூணப்பா கிரியையென்ற நேமம்பாரு
 புகழாக யோகமென்ற பிராணாயாமம்
 ஊணப்பா லுணியபின் பிரத்திபாகா
 முடனான தாரனையும் யோகமாச்ச
 தாணப்பா சமாதியைத்தும் யோகமாச்ச
 சாதகமா யிதகாலஞ் சார்ந்துபாரே.

(97)

பாரிந்த நாலுமுறை பார்க்குமுன்னே
 பஞ்சிச்ச சிஞ்சுதம்பா ணித்துப்பார்த்து
 காரிந்த வனியமாஞ் சமாதிக்குள்ளே
 காத்திருந்த சேவமென்ற யோசனையைக்கண்டு
 நேரிந்த தத்வலபா ரூடம்பார்த்து
 நிலைத்தபின்பு சஞ்சாரத் துள்ளோசென்று
 சேரிந்த மவுனத்தை நிறைத்தபின்பு
 சிறந்திருந்த நிர்விசர்பஞ் சித்திதானே.

(98)

காணென்ற வேதாந்தசித் தாந்தத்தோடே
சமரசமா மிதுமுன்று மப்பியாசம்
வானென்ற நாதாந்த யோகமார்க்க
மருவியதோர் வேதாந்த ஞானமார்க்கங்
கானென்ற கவர்த்தமல்லோ லவிச்சமார்க்கங்
கைமுறையா யிதுவாறுங் காணுங்காணும்
ஊனென்ற வுடம்பெடுத்து விட்டருறைவந்தா
லுபர்த்துநின்ற அகண்டமுன்னே யுன்னும்பாரே.

(99)

உன்னுவது தவனையின்மேற் சற்பம்போலு
முத்தமனே கோழியின்மேற் கெருடன்போலு
மண்ணுவது வேங்கைகையி லாடுபோலு
மருவியதோர் கிரியின்வாய்ச் சர்ப்பம்போலும்
துன்னுவது யிடிவிழுந்த மலையைப்போலும்
துஷ்டர்கையி லகப்பட்ட செந்துபோலும்
பண்ணுவது மெய்யானால் போதமுன்னைப்
பாஞ்சிறஞ்சி தன்னைப்போற் பண்ணுந்தானே.

(100)

கானென்ற தத்துவத்தை முன்னேசொன்னேன்
சாத்தமாய் நால்வகையும் வருத்துச்சொன்னேன்
வானென்ற சமாதியுட கருவைச்சொன்னேன்
மைந்தனே யுபயாச வகையுஞ்சொன்னேன்
கானென்ற மவுனத்தின் கருவுஞ்சொன்னேன்
கைமுறையாய்க் கேசரிதா னேதென்றாகால்
கோனென்ற சமிதியும் வன்னிமுன்றுங்
கூடிநின்ற வறிவல்லோ கேசரிதான்கானே

(101)

காணப்பா வானந்த வேதாந்தமார்க்கங்
கைமுறையாய் நூறையும் பாடம்பண்ணி
பூணப்பா மனத்தினுள்ளே கெட்டியாக
வுபர்த்தியுள்ள நாதாக்கங் கேட்டாற்சொல்லு
தோணப்பா யாருபிள்ளை பென்றுமெச்சிற்
றுடிபடவே மூலவர்க்கு மென்றுசொல்லு
விணப்பா திரியாதே வல்லோரோச
வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் விசைந்துகடே.

(202)

கடுவ தெவ்வாறு வேதாந்தமார்க்கம்
 குநியான முன்றெழுத்தி னுபதேசமுன்
 னாவெது காலெழுத்து இரண்டாந்தீட்சை
 நலம்பெறவே ஐந்தெழுத்து முன்றாந்தீட்சை
 ணடுவது காலெழுத்து காலாந்தீட்சை
 உத்தமனே பெட்டெழுத்து ஸைந்தாந்தீட்சை
 ஆடுவது பத்தெழுத்து வாறுந்தீட்சை
 யப்பனே பதினைந்து வேழுமாச்சே.

(103)

ஆச்சப்பா பதினாறு வெட்டாந்தீட்சை
 ஆச்சரிபஞ் சத்திரி சாதவித்தை
 ழுச்சப்பா பொன்பதுதான் பின்புகேளு
 ளுத்தனே பரமம்பிர சாதவித்தை
 வாச்சப்பா பத்தாச்ச தீட்சைமார்க்கம்
 மருவியதோர் பதினொன்று மவுனதீட்சை
 மூச்சப்பா வாடாது பெட்டிற்சேரு
 மூதண்ட மனத்தைமெள்ள வறிவிற்சேரே.

(104)

அறிவிலே குருசொன்ன வெழுத்தைப்பொட்டி
 யகண்டத்தைப் பார்த்துண்ண வுண்ணத்தாக்கும்
 பிறிவிலே மனஞ்செல்ல நாதமோங்கும்
 பேரான மெனனத்தைச் சொல்லாராசான்
 மறிவிலே யகண்டத்திற் சேர்க்கச்சேர்க்க
 மனத்தோடே மந்திரம்போம் வாய்முடிப்போம்
 நெறிவிலே நீஷ்கலங்க மகண்டம்நியாம்
 நோன பதினேறாக் தீட்சைதானே.

(105)

தானென்ற அகாரத்தை உகாரத்திற்சேரு
 தாக்கினால் மவுனவித்தை மவுனமாச்ச
 வானென்ற வெளிவிழிந்து பொழிவுந்தாண்டி
 மாசற்ற மகண்டமுன்னை வாரித்துக்குங்
 கோனென்ற கேசரிதா விதுவேயாச்ச
 குருசொல்ல வேறுமப்பா மவுனவித்தை
 யானென்ற விட்டகுறை வந்தானெய்து
 மல்லாட்டாற் குருசொல்லா சலைவார்பாரே.

(106)

பாரப்பா ஞானத்தைத் தேடத்தேடப்
 பரிவாக முன்றுசென்ம மவுனமெய்தும்
 நேரப்பர் வஸ்துடனே யதிதமுத்தி
 நிறமலத்தே சேர்ந்துவிடும் நிரந்தான்முக்கால்
 காரப்பா முன்றுசென்மம் வாதசித்தி
 கைமுறையாய்ப் பராபரையைப் பூசித்தாக்கால்
 ஆரப்பா என்னைப்போற் திறந்துசொல்வார்
 அரகரா ஞானவங்க மறைந்திட்டேனே.

(107)

அரைந்திட்டேன் வெகுபேர்க்கு முனுகாண்டவாத
 மதுக்கொக்கப் பீரியோர்க்கு வாதஞ்சொல்வேன்
 நிரைந்திட்ட வாதமெல்லா முப்பாலாச்சு
 நேரான ஞானமெல்லா மனதாலாச்சு
 உரைந்திட்ட மவுனத்தோர் சமாதியிட்டால்
 உண்பதற்குப் பிள்ளைகளைச் செய்யச்சொல்வார்
 கரைந்திட்ட ஊரிலுப்பைக் கட்டிக்கொண்டு
 கைமுறையா யாதெற்குச் சொல்லுவேனே.

(108)

சொல்லுகிறே னூரிலுப்பு பலந்தானஞ்சு
 சுசமாகப் பருமணியாய்ப் பிரக்கிக்கொண்டு
 ஒல்லுகிறேன் படிக்கிப்பலம் ஒன்னரைதான்போடு
 உத்தமனே இந்துப்பு பலந்தானென்று
 மல்லுகிறேன் காரமரை சாரங்கால்தான்
 மகத்தான வெடியுப்பு அரைக்கால்குட்டி
 வெல்லுகிறேன் குடனது அரைக்காலோடே
 விளக்கியதோ றுருவியுப்பு அரைக்கால்குட்டே.

(109)

கூட்டியெல்லாம் பொடிசெய்து சாரநீறுங்
 குலாவியதோர் வெடியுப்பு நீரலாட்டி
 ஆட்டியெல்லாம் வைத்தபின்பு உப்பைக்கேளு
 அப்பனே புங்கம்பா லாட்டியாட்டி
 நீட்டியெல்லா மேழுநிறங் காய்ப்போடு
 நேராகக் காயந்தபின்பு இதனைப்பூசு
 முட்டியல்லோ பச்சமொன்று இதனைக்காச்சி
 முதண்டப் புடத்துக்கு வகையைக்கேனே.

(110)

கோப்பா ஊசாத்தி லமுரிவிட்டு
 கெடியாக வீரகியதை யுலாவைத்து
 தாளப்பா பாநியொரு ஓட்டிலிட்டுத்
 தனிமேலே உப்பையெல்லாம் பரப்பிவைத்து
 நீளப்பா பருபாதி மேலேபேர்ட்டு
 நீலக்கொஞ் ஓடுகொண்டு மூடச்செய்து
 ஞாப்பா புடம்போடு உப்புக்கட்டும்
 துடியான உப்பிதுதான் துரைமைக்கேளே. (111)

துறையிதிலே சுண்ணாம்பா முருக்கினமுகம்கும்
 துலியாத செந்தூரங் களக்கமாகும்
 துறையிதிலே கட்டினமாஞ் சத்தினமுகம்கும்
 துடியான மெழுகாஞ் செய்கிராகும்
 துறையிதிலே சங்கிலிபோற் துடந்துயேரும்
 குதத்தைக் கண்ணிமைக்குள் துடிக்கக்கொல்லும்
 துறையிதிலே என்னசொல்வேன் துமவரைவேதை
 சொல்லிறந்த மவுனிக்கிச் சோத்துஉப்பே. (112)

உப்பிலே பலமொன்று யெடுத்துக்கொண்டு
 உத்தமனே கெத்தியொரு பலந்தான்போட்டு
 நப்பிலே காமரைச் சாரங்கால்தான்
 நலமாக முன்றுகின் று உருகும்போது
 அப்பிலே இத்தஉப்பைப் போடுபோடு
 அயக்குகையி லுருக்குவது பறந்திடாதே
 செப்பிலே சில்கிட்டப் புடத்தைப்போடு
 செய்முறைதா வீசானம் பூஜைபண்ணே. (113)

பண்ணப்பா உப்பதுவுஞ் சிவக்காயிட்டால்
 பாச்சிமுன்போற் புடம்போடு சிவக்கமட்டும்
 பண்ணப்பா சிவந்தாக்கா லெடுத்துக்கொண்டு
 காட்டுகிற முறைகேளு நன்றாய்ச்சொல்வேன்
 தண்ணப்பா ரூகமொன்று தங்கம்மொண்டு
 தாக்கியிதில் பத்திடைதா னுப்புப்போட்டு
 பண்ணப்பா அரைத்துநன்றாய் மெழுகுபோலே
 கைமுறைபா புருட்டியதை வைத்துக்கொள்ளே. (114)

வைத்திருக்கு மெழுதனைப் பஞ்சலோகம்
வகையாக வன்பதுக்கு ஒன்றுமாட்டு
தைத்திருக்கு மாத்தேது பெரியோர்கைக்கி
சாதகத்தை யடியேனோ சொல்லப்போதேன்
மொய்த்திருக்கு மிந்தஉயிரில் வந்தன்கோடி
மூட்டியரிந்து விட்டாக்கால் மூன்றுகாண்டம்தாண்டும்
கைத்திருக்கு மினித்திருக்கு மென்பார்வயிர்
கலந்திட்ட உப்பினுட வுரிசைதானே. (115)

தானென்ற உப்போடு சாரங்காரம்
தனித்துவின்று நிருபடியாய் மண்டலங்கள் மூன்றாய்
வானென்ற ஸ்தமஞ்சாய் ஆசாரமாறாய்
மருவியது பஞ்சசித்த கிருதமாகி
வேனென்ற தத்துவமாய் மனசநாலாய்
வேதாந்த தித்தாந்தத் தனமுமாகி
கோனென்ற சூத்தித்தை நின்றதுதப்பா
கொள்கியிதில் நோர்ஞானங் கூறக்கேளே. (116)

கூறுகிறேன் தத்துவத்தைக் கேட்டுத்தள்ளி
கொள்கிவின்ற ஆறுதலக் குரியுந்தள்ளி
கூறுகிறேன் மாய்கையெல்லாங் கூட்டோடேதள்ளி
கூறுகிற வாசனைடைக் குமட்டிநீக்கி
கூறுகிறேன் மனதோடே புருவமய்யத்தூணி
கொடுமனதையசையாமற் கெட்டிபண்ணி
கூறுகிறேன் காரமுத லுகாரந்தாக்கி
குவிந்துநின்ற மவுனத்தை யறிவிறுக்கே. (117)

தாக்கையிலே புருவமய்யங் கனத்தவிமழும்
சாதகத்துக் கேதுவிது தாக்குதாக்கு
நோக்கையிலே பளிச்சென்று நாதங்காணும்
துளைஞ்சேர னாதம்போ மறிவுசேரும்
பார்க்கையிலே ஒன்றுமில்லை சடமுமில்லை
பாரென்ற மவுனமில்லை அறிவுமில்லை
கார்க்கையிலே அகண்டமுன்னைக் கொள்ளுங்கொள்ளுங்
காராட்டா லொன்றுமில்லை காருபாரே. (118)

பாரிந்த அகண்டத்துக் காதிபந்தமில்லை
 பரஸிபத்தில் கூடுகிற துறையோகோடி
 நேரிந்தப் படிவல்லிலார் நேர்த்தார்நேர்த்தார்
 சிமிட்டத்தில் நேருவிக்கும் சூதமென்றபோதஞ்
 சாரிந்த சமனாக அநுளோடு பொருளும்
 சாதகமாய்ச் சொன்னதெல்லாக் கைகலக்கமட்டும்
 கூறிந்து கலந்தாக்கா வெல்லாம்பொய்ப்பொய்
 குவியாட்டால் குவியவைக்குங் குளிகைசெய்யே. (119)

செய்யப்பகா குளிகைமுந்தித் துரியத்திற்சேர்க்கும்
 செகசால மட்டாங்கஞ் சேரஆடும்
 வைப்பா மனசையந்த அகண்டத்தள்ளே
 மத்தொன்றில் வையாதே மயக்கமாரு
 மெய்யப்பா மெய்யப்பா முக்காலுஞ்சொன்னேன்
 வேறென்று மென்னுதே மனமிரக்கமுத்தி
 பொய்யப்பா வென்னுதே உப்பிரக்கச்சித்தி
 புகழ்ப்பரிய வல்லோர்கள் போக்கிதாமே. (120)

போக்கோடே தேசமெங்குந் திரியும்களர்
 புகழாக யின்னுடைய பாடம்பண்ணி
 வாக்கோடே நாதாக்கள் வேதாந்தங்கேட்டால்
 மயங்காதே யிம்முறையை வகையாய்ச்சொல்லு
 தாக்கோடே யாருமைத்தன் துரியமிதுவென்பார்
 சச்சிதா னந்தகுரு மூலவற்கமென்றும்
 தாக்கோடே பணிந்துமக்கள் வாப்பொத்திச்சொல்லு
 சோத்தியமாய்ப் பிதாபேரைச் சொல்லென்பாரே. (121)

சொல்லுகிறேன் மூலருக்கு நாலாம்பேரர்
 சொற்றவராக் கொங்கணவர் பிள்ளையானென்று
 சொல்லுமுன்னே உணையழைத்து அணைத்துக்கொள்வார்
 சூழலி லறுபத்து நாலுபதியோருஞ்
 சொல்லுகிறே னென்னாலே யறிந்தமட்டுஞ்சொன்னேன்
 துடியான நாதாக்கள் தூன்குதுப்பத்தன்
 சொல்லுகிறேன் மூலகுரு போகர்பாதம்போற்றி
 சுத்தசை தன்யவே தாந்தஞ்சொல்லே. (122)

சொல்லினேன் வயித்தியமா யிரங்களப்பா

சுகமுடனே அநிந்துகொள்வாய் ஞானமாக

நல்லதொரு கடைக்காண்டம் ஐநாறுந்தான்

நான்மறைக்கும் ஏர்க்கவே சொல்லிவைத்தேன்

வல்லதொரு ஞானவெண்பா நாம் பத்தெட்டும்

மகிழ்வுடனே விதிமுறையாய் வைபகத்தில்

எல்லாருங் கண்டுமகிழ் வடையவேதான்

இயம்பினேன் கண்டுகொள்வாய்ப்பாரீயே.

(123)

கண்டுகொள்வாய் ஞானத்தின் மார்க்கத்தனை

கனிவுடனே உத்தனுக்குச் தெரியச்சொன்னேன்

விண்டுகொள்வாயிதன்பெருமை கண்டாயானால்

மேலான சித்தர்களுந் தேடுவார்கள்

என்முசையி லுள்ளமகா ரிஷிகளுந்து

இயம்பிடுவாய் ஞானத்தின் பெருமைதனை

மண்டலத்தி லுள்ளவர்க்குஞ் சொல்லியிட்டேன்

மகிமைபெற ஞாந்திபதி னென்றுமுற்றே.

(124)

கொங்கணர் ஞான சைதன்யம் நாயக,

முற்றிற்று.

கொங்கணர் ஞானசைதன்யம் நாயக என்று முன் அச்சிட்டிருந்தது இன்னுமொரு ஏட்டுப்பிரதி யிருந்து ஒத்தப்பார்த்ததில் 124 பாட்டு வரை யிருந்தபடியால் மிகுதியாயிருந்த பாட்டு யெனச் சேர்த்து ஆகப் பாட்டு 125 ஆக இப்பொழுது அச்சிட்டிருக்கிறதென்பதை யாவருக்கும் தெரியித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம்,

இ. ராம. கு. ஸன்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச்சேர்ந்த தென்கரை வடகரை கோட்டைப் பட்டி நாட்டாண்மை முத்துசாமிராயுடு அவர்கள் குமாரர் தம்பு சாமிராயுடு அவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்தசாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

பரம்பதிதுணை.

அறுபத்தோராவது:

குதம்பைச்சித்தர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானகுஸ்திரம் மஅ.

அறுபத்து நாலாவது யெட்டாய்கின்ற

ஆதாரத் தனைக்குறுக்கி யிதனுக்குள்ளே

மறுபத்து ஞானகலை யுரைப்பேன்கேளு

மனத்தனே குருவருளை மனத்திலேத்திக

கிறுபத்து மனமடங்கி வெப்பத்திர்ந்து

கிழக்குதய மாகவரும் வெய்யோன்போல

கிறுபத்து வயதடைப தேவிபாதம்

சென்னிமேற் கொண்டுயான் செப்புவேனே

(1)

செப்பதியும் சிவசுத்தி ரூபஞ்சொல்வேன்

திரிகோணத் துள்ளிடு வரம்பதாக

முப்பதியும் அறுவாகும் முலமாகும்

முச்சுடரின் உச்சிமுடி முலாதாரம்

எப்பதியும் முவஞ்சம் இதிலேகாணும்

ஏகவெளி முன்பாட்டி னிசையப்பாரு

அப்பதியு மெப்பப்பொருளாக் கூடுகூடு

ஆனந்தக் கோட்டையினம் மனையைமவ்வே.

(2)

மம்மினயே காங்கழிபா டேரெட்டுச்சி

மாயைதனை யதற்றிதம வயகொண்டு

தம்மனவே ரேரெட்டுங் காணாமத்தின்

தூசிகரமா மிருபதசுத் தானபென்னும்

அம்மனவே அட்டகர்மம் ஒங்கார்தான்

யசமவதி ஓரெழுத்துச் சிவையுமெட்டாம்

சும்மெனவே வகாழுடன் நகாட்வொண்டும்

சும்மன் அங் வையொன்றைக் கூடிக்கானே.

(3)

கூடிக்காண் வசிகரத்தின் நகரமெட்டும்
 குணமாகும் ஒங்காரக் கம்பந்தாண்டி
 காடிக்காண் மகாரவித்தை அநீதமப்பா
 நிலமாகுஞ் சொல்வதற்கு நாவெழாது
 ஓடிக்காண் ஒருவருந்தான் விள்ளமாட்டார்
 உத்துணர்ந்து பார்த்தறிந்து உரைப்புவந்தால்
 தேடிக்காண் இதிலுடனே பன்னிரண்டும்
 செத்திடுகிற றராதாமாந் தெளிந்துபாரே.

(4)

பாரப்பா யிப்படியே பார்த்தாயானால்
 பரபரமும் பரையுமுந்த னிடமே வாழ்வார்
 ஆரப்பா உனக்கிணைதா னெவருமுண்டோ
 அறிந்துபார் முன்பாட்டி னடியைத்தள்ளு
 காரப்பா ஒருசினவாய்க் காருகாரு
 கருதிக் கிணைத்ததெல்லாக் கண்டுகொள்வாய்
 சரப்பா உலகிலில்லத் தோடிருந்து
 திருக்கறுக்க முத்தியுண்டாக் தெளிந்துபாரே.

(5)

பாரப்பா யிந்தினுட பிறவிகேளு
 பாரிலே பதினாறு முடித்துக்குக்கீழ்
 நீரப்பா கசிந்தெடுத்து மேலேயுன்னி
 நேசமாய்ப் பனிகாலம் மேற்கொள்வார்கள்
 ஆரப்பா யிப்பெருமை யறியப்போராள்
 அடங்காத மனோமணித்தா யீன்றாதம்
 பேரப்பா வகைகேளு சொல்வேன்சொல்வேன்
 பேசாதே பிறரோடே யிந்தின்பூவே.

(6)

இந்தென்றும் பூவென்றுங் கால்தானென்றும்
 இணையான் அடியென்றும் மூலமென்றும்
 சுந்தரியாள் எட்டதென்றும் மண்தானென்றும்
 துலையாத நீரளிக்கு முப்பிதென்றும்
 சுந்திரனா ரூப்பென்றுஞ் சுரோணிதந்தான்
 தருவழியை யென்றும்பேர் பூமிநாதம்
 வந்ததொரு சத்தியென்றுங் கண்ணியென்றும்
 மனோமணித்தா யிதன்பெயரைக் கண்டுகொள்ளோ.

(7)

கண்டுகொள்ளுஞ் சிவமதனைக் காணமாட்டார்
 கன்னிக்குத் தானடுக்க வாழ்வார்கேளு:
 பண்டுடனே வாழும்பே ரவிதானென்றும்
 பரமென்றும் வழியென்றும் பச்சையென்றும்
 விண்டதொரு தேவியென்றுஞ் சந்திரனென்றும்
 மேலான ருரியனால் விளையுப்பென்றும்
 உண்டிடவே விர்தென்றும் பொருளிர்தென்றும்
 உத்தமனே சிவக்கூத்தின் பேராங்கானே.

(8)

காணாத பொருளொன்று சொல்லக்கேளு
 கமலசத்த சாகரமும் உப்பேயாச்சு
 தோணாத உப்பெல்லாம் நீர்தானாச்சு
 தோடையாத முப்பூவு மிதிலேயாச்சு
 காணாத தண்ணீரை யிறுத்துக்காச்சு
 காட்டுள்ளோர் கவைகண்டு யெடுக்கலாச்சு
 ஆணாத சிவசத்தி யென்றமார்க்கம்
 அடங்காத சிவகங்கை யென்றுநாட்டே.

(9)

நாட்டமுடன் குளிகையொன்று நவிலக்கேளு
 நலமான பெரியோர்க ளறிந்துசெய்வார்
 தேட்டமுடன் கோயதனை யகற்றித்தானே
 தேகமயதக் குணப்படுத்துஞ் செவ்வையாக
 வாட்டுரசு கற்பூர பஸுமங்கால்தான்
 வளமான குங்குமப்பூ பஸமதொன்று
 தாட்டிக மானதிரு பச்சைப்பூரம்
 தவறாமற் சேர்த்திடுவாய் பஸ்காலாமே.

(10)

பஸ்கால்தான் ஸவங்கப்பூ ஸவங்கப்பட்டை
 பரிவான கோஷ்டமது கால்தானப்பா
 நலங்காமல் வண்ணிகெற்ப மனாக்கனாகும்
 நலமான சாக்கியத்து மொன்றாய்ச்சேர்த்து
 தனமான தஸமறிந்து பெரியோர்செய்த
 தவறாத பாகமென்றே மனதிஸ்வைத்துப்
 பெலமான கல்வத்திற் போட்டரைத்தப்
 பேர்பெறவே வியாழம்வைத்து வடிப்பிர்தானே.

(11)

தானுன சந்தனந்தான் பலமுமைந்து
தையயான வலங்கப்பூ முத்தக்காசு
கோனா மாஞ்சிசிநா நாகப்பூவும்
குணம்பெறவே யிதநாலும் வகைக்கோர்காசு
தேனா சட்டிதனி விடித்துப்போட்டு
தீர்க்கமதாய் நன்றாகக் கியாழமிட்டுப்
பானா பதம்பார்த்து அதையிரைக்கிப்
பக்குவமாய் இரண்டுநா ளரைப்பீர்தானே.

(12)

காள்தவறிப் போகாம லாட்டியாட்டி
நயனமதி விட்டெடுக்கும் மைபோற்பாரு
ஆள்சிறந்து பெலமாக அரைத்தபோது
அம்மம்மா யென்னசொல்வேன் பிசுன்போலாகும்
தூள்தனயே பெருகாம வினக்கமாகத்
தூரியமுடன் றுனெடுத்து உருட்டிக்கொண்டு
வாள்கொடுத்த வாசரைப்போற் குளிகைசெய்ய
வயனமுடன் விளம்புகிறேன் மகிழ்ந்துகேளே.

(14)

மகிழ்ந்துவரக் குளிகைசெய்வாய் குன்றிப்போல
மாத்திரையாய் நியுமதை யுருட்டிக்கொண்டு
புகழ்ந்துவரப் பாணிதனி லடைத்துமேலாய்ப்
புண்ணியர்க்குக் கிடைத்ததென்றே கடவுள்பாதம்
அகமகிழப் பூசைசெய்து வைத்தன்பாக
அடவுடனே திரிகடுகு தேனிலாதல்
இகழாமற் றுளசிரசந் தன்னிலேற்ற
இசைந்தகூஞ் சன்னியெல்லா மேங்கிப்போமே.

(14)

ஏங்கிவிடும் மயக்கமொடு சிரசில்நிற்கும்
இசைவிலா வாதபித்தந் தனையேநீக்கும்
தாங்கிவரும் பாரித்த நோய்குள்மற்ற
தலைவலித்த லாயாச மெல்லாய்போரும்
ஒங்கியசொற் றவறாம னனந்தநோயை
யோட்டிவிடுஞ் சீதளக்க ளனுடைய
நீங்கிப்போ வதற்குச்சந் தேகமில்லை
நீதானமா யனுப்பான மறிந்துசெய்வீர்.

(15)

அறிந்திதற்குப் பத்தியத்தைக் கேட்பீர்மிக்க
 அன்பான ஆட்டிறைச்சி முருங்கைப்பிஞ்சும்
 முந்திவிடாக் கத்திரிக்காய்ப் பிஞ்சதாகும்
 முழுத்துவரை மிளகுநீர்ச் சாதமாகும்
 தெரிந்தபடி நிதானித்து வியாதிதன்னைத்
 தெளிவுடனே பகிர்ந்துமிகக் கொடுப்பீராகில்
 சொரிந்தயிர்தக் குணங்கள்முத லானதெல்லாம்
 சொல்லாமல் நீங்கும்பா திறமைபாரே.

(16)

அப்பனே ஸ்நானமது செய்வதற்கு
 அறிந்திடவே விளம்புகிறே னறிவாய்க்கேளு
 தப்பிதமீ தல்லகல் லெண்ணெய்தன்னில்
 தனிந்தகருஞ் சோகக்கல் தூரிமஞ்சள்
 ஒப்பனையாய் வகைக்குமொரு பலமும்போடு
 ஒல்கியசோற் றவறுமற் பாருபாரு
 செப்பினே னருகன்வேர் பலந்தான்சேர்த்துச்
 செழிப்புடனே யெரித்திறக்கி ஸ்நானஞ்செய்யே.

(17)

இறக்கியே விராகனிடைச் சாரம்போடு
 இன்பமுடன் முழுகிடவே குணமாந்தேகம்
 சிறக்கவே சேயக்காய் வென்னீர்விட்டு
 சிதறாமற் செய்துமிகத் தேர்ந்துபார்ப்பீர்
 மறவாமற் பத்தியமா யசனமுற்று
 மற்றுநான் பலகறியுங் காய்களுண்டு
 அறந்தழைக்க ஆத்தாடோப் பூசைபண்ணு
 அறுதினமும் நல்லழியில் நினைப்பீர்தாமே.

(18)

குதம்பைச்சித்தர் ஞான சூஸ்திரம் யது
 மு ற் றி ற் று.

மதரை இராமாயணச்சாவடித்தெரு பூசாரி கருப்பணக்கோன
 வர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்தச் சாஸ்திரம் அச்சிட-
 னானது.

குமரன் துணை.

அறுபத்திரண்டாவது:

குதம்பைச் சித்தர் பாடல்.

காப்பு-

வேண்பா.

உலகிலஞ் ஞான மொழிந்திட யார்க்கும்
இலகுங் கடவுளை யேத்தி—நலமார்
குதம்பாய் மெய்ஞ்ஞானக் கூறுவே னன்கு
நிதம்பார்த்து நெஞ்சில் நினை.

கடவுள் வணக்கம்.

பூரணங் கண்டோரிப் பூமியி லேவரக்

காரண மில்லையடி.

காரண மில்லையடி.

குதம்பாய்

(1)

போங்காலம் நீங்கநற் பூரணங்கண்டோர்க்குச்

சாங்கர்ல மில்லையடி.

சாங்கால மில்லையடி.

குதம்பாய்

(2)

செத்துப் பிறக்கின்ற தேவைத் துதிப்போர்க்கு

முத்திதா னில்லையடி.

முத்திதா னில்லையடி.

குதம்பாய்

(3)

வஸ்து தரிசன மாட்சியாய்க் கண்டோர்க்குக்

கஸ்திசற் றில்லையடி.

கஸ்திசற் றில்லையடி.

குதம்பாய்

(4)

பற்றற்ற வஸ்துவைப் பற்றறக் கண்டோர்க்குக்

குற்றங்க ளில்லையடி.

குற்றங்க ளில்லையடி.

குதம்பாய்

(5)

காட்சிய காட்சி கடந்த பிரமத்தைச்

சூட்சியாய்ப் பார்ப்பாயடி.

சூட்சியாய்ப் பார்ப்பாயடி.

குதம்பாய்

(6)

வெட்ட வெளிக்குள் வெறும்பாழாய் நின்றதை
 இட்டமாய்ப் பார்ப்பாயடி குதம்பாய்
 இட்டமாய்ப் பார்ப்பாயடி. (7)

எக்கு நிறைந்தே யிருக்கின்ற சோதியை
 அங்கத்துட் பார்ப்பாயடி குதம்பாய்
 அங்கத்துட் பார்ப்பாயடி. (8)

அண்டத்துக் கப்பா லகன்ற சுடரினைப்
 பிண்டத்துட் பார்ப்பாயடி குதம்பாய்
 பிண்டத்துட் பார்ப்பாயடி. (9)

ஆவித் துணையாகு மாற வழுதத்தைச்
 சேவித்துக் கொள்வாயடி குதம்பாய்
 சேவித்துக் கொள்வாயடி. (10)

நிண்டா விளக்கினைத் தெய்வக் கொழுந்தினை
 மாண்டாலும் போற்றுவோய் குதம்பாய்
 மாண்டாலும் போற்றுவோய். (11)

அண்டமும் பிண்டமு மாக்கிய தேவனைத்
 தெண்டனிட் டேத்தடி குதம்பாய்
 தெண்டனிட் டேத்தடி. (12)

எந்தை பார்பா வஸ்தி வினையடி
 சிந்தையிற் கொள்வாயடி குதம்பாய்
 சிந்தையிற் கொள்வாயடி. (13)

கண்ணொளி யாக விளக்கும் பிரமமே
 கண்ணொளி யாகுமடி குதம்பாய்
 கண்ணொளி யாகுமடி. (14)

பத்தி சுற்றில்லாத பாமா பாகிக்கு
 முத்திசுற் றில்லையடி குதம்பாய்
 முத்திசுற் றில்லையடி. (15)

எல்லாப் பொருளுக்கு மேலான வென்றேவைச்
 சொல்லாமற் சொல்வாயடி குதம்பாய்
 சொல்லாமற் சொல்வாயடி. (16)

எந்தவுயிர்க்கு யிரைதரு மீசனைச்

சந்ததம் வாழ்த்தடி.

குதம்பாய்

சந்ததம் வாழ்த்தடி.

(18)

காணக் கிடையாத கற்பாந்த கம்பத்தை

நாணமற் றேத்தடி.

குதம்பாய்

நாணமற் றேத்தடி.

(17)

அனுவாய்ப்பல் லண்டமா யானசிற்சோதியைத்

துணிவாய் ி போற்றடி.

குதம்பாய்

துணிவாய் ி போற்றடி.

(19)

மானிக்கக் குன்றிற்கு மாசற்ற சோதிக்குக்

காணிக்கை நன்மனமே

குதம்பாய்

காணிக்கை நன்மனமே.

(20)

கடவுள் வல்லபங்கூறல்.

தேவருஞ் சித்தருந் தேடு முதலவர்

முவரு மாவாடி.

குதம்பாய்

முவரு மாவாடி.

(21)

சத்தாகிச் சித்தாகித் தாபர சங்கமாய்

வித்தாகும் வஸ்துவடி.

குதம்பாய்.

வித்தாகும் வஸ்துவடி.

(22)

உருவா யருவா யொளியாய் வெளியாய்த்

நிருவாகி நின்றதுகாண்

குதம்பாய்

நிருவாகி நின்றதுகாண்.

(23)

நீரும் நெருப்பு நெடுங்காற்று வானமும்

பாருமாய் நின்றதைக்காண்

குதம்பாய்

பாருமாய் நின்றதைக்காண்

(24)

புவனமெல் லாக்கணப் போதேயழித்திடச்

சிவனாலே யாகுமடி.

குதம்பாய்

சிவனாலே யாகுமடி.

(25)

அவனசையாலிடி லனுவசை யாதென்றல்

புவனத்தி லுண்மையடி.

குதம்பாய்

புவனத்தி லுண்மையடி.

(26)

காரணஞ் சித்தென் றும் காரியஞ் சத்தென் றும்
ஆரணஞ் சொல்லுமடி குதம்பாய்
ஆரணஞ் சொல்லுமடி. (27)

காரண முன்னென் றும் காரியம் பின்னென் றும்
தாரணி சொல்லுமடி குதம்பாய்
தாரணி சொல்லுமடி. (28)

ஆகிசகத் தென் றநாதி மகத்தென் று
மேதினி கூறுமடி குதம்பாய்
மேதினி கூறுமடி. (29)

ஐந்து தொழிற்கு முரியோ னநாதியை
மந்திரம் போற்றுமடி குதம்பாய்
மந்திரம் போற்றுமடி. (30)

பாணை தலையா பெறும்பு கடையாய்ப்பல்
சேனையைத் தந்தானடி குதம்பாய்
சேனையைத் தந்தானடி. (31)

மண்ண லிட்டாலும் வஸ்துப் பேருமைக்கே
எண்ண லில்லையடி குதம்பாய்
எண்ண லில்லையடி. (32)

ஆதியு மந்தமு மான வொருவனே
சோதியாய் நின்றானடி குதம்பாய்
சோதியாய் நின்றானடி. (33)

சிவனும் புத்தியுஞ் சித்தமுந் தந்தவன்
தேவ னவனாமடி குதம்பாய்
தேவ னவனாமடி. (34)

சுத்தஞ் சுயம்பு சுருணஞ் சம்பூரணஞ்
சுத்திய முள்ளானடி குதம்பாய்
சுத்திய முள்ளானடி. (35)

எங்கும் விபாபக மிகை விவேகங்கள்
பொங்கமா யுள்ளானடி குதம்பாய்
பொங்கமா யுள்ளானடி. (36)

திர்க்க வாகாயந் தெரியாத தன்மைபோல்

பார்க்கப்படா தானடி.

குதம்பாய்

பார்க்கப்படா தானடி.

(37)

ஆத்துமந் தன்னை யருபமா யெண்ணினாய்

கூத்தனவ் வாறல்லவோ

குதம்பாய்

கூத்தனவ் வாறல்லவோ.

(38)

அண்டத்தைத் தேவ னளிக்கவெண் ணும்போதே

அண்டமுண் டாயிற்றடி

குதம்பாய்

அண்டமுண் டாயிற்றடி.

(39)

வான முற்றாக வளர்ந்திடு சின்னங்கள்

தானவர் செய்தாரடி

குதம்பாய்

தானவர் செய்தாரடி.

(40)

ஐன் றுமில் லாவெளிக் குள்ளேபல் லண்டத்தை

நின்றிடச் செய்தானடி

குதம்பாய்

நின்றிடச் செய்தானடி.

(41)

கருவிக ளில்லாமற் காணும்பல் லண்டங்கள்

உருவுறச் செய்தானடி

குதம்பாய்

உருவுறச் செய்தானடி.

(42)

எல்லா வுயிர்களு மெந்த வுலகமும்

வல்லாணைப் போற்றும்டி

குதம்பாய்

வல்லாணைப் போற்றும்டி.

(43)

என்று மழியாமை யெங்கு நிறைவாகி

நின்றது பீர்மமடி

குதம்பாய்

நின்றது பீர்மமடி.

(44)

கண்டத்தை யாள்கின்ற காவலர் போற்சோதி

அண்டத்தை யாள்கின்றதே

குதம்பாய்

அண்டத்தை யாள்கின்றதே.

(45)

அண்டமுண் டாகுமுன் னாகவ நாதிபாய்க்

கண்டது பீர்மமடி

குதம்பாய்

கண்டது பீர்மமடி.

(46)

எந்தவுயிர் கட்கு மெந்த வுலகிற்கும்

அந்தமாய் நின்றானடி

அந்தமாய் நின்றானடி

குதம்பாய்

(47)

தணிவான புத்தியாற் றுணு வற்பாதோர்

அணுவேனு மில்லையடி

அணுவேனு மில்லையடி

குதம்பாய்

(48)

மூன்று தொழிலினை முர்த்திசெய் யாவிடில்

தோன்று துலகமடி

தோன்று துலகமடி

குதம்பாய்

(49)

சோன தேவன் கிறப்பினைச் சொல்லவே

யாராலே யாகுமடி

யாராலே யாகுமடி

குதம்பாய்

(50)

முத்திநிலை பேறுமவழி.

எல்லார்க்கு மேலான ஏகனைப் பந்திய

வல்லார்க்கு முத்தியடி

வல்லார்க்கு முத்தியடி

குதம்பாய்

(51)

பற்றற நின்றனைப் பற்றறப் பற்றிடக்

கற்றார்க்கு முத்தியடி

கற்றார்க்கு முத்தியடி

குதம்பாய்

(52)

பந்தத்தை விட்டொளிர் பந்தத்தைப் பற்றினால்

சந்தத முத்தியடி

சந்தத முத்தியடி

குதம்பாய்

(53)

ஆனமபோ லிந்து மடக்கித் திரிகின்ற

ஊமைக்கு முத்தியடி

ஊமைக்கு முத்தியடி

குதம்பாய்

(54)

மந்தி மனதை வசப்படுத்தி டிட்டார்க்கு

வந்தெய்து முத்தியடி

வந்தெய்து முத்தியடி

குதம்பாய்

(55)

அந்தக் கான மடக்க வடக்கினால்

சொந்தம் பிரமமடி

சொந்தம் பிரமமடி

குதம்பாய்

(56)

தாய்க்குச் சரியான தற்பாஞ் சார்ந்திடில்

வாய்க்கும் பதவியடி

வாய்க்கும் பதவியடி.

குதம்பாய்

(57)

சுத்த பிரமத்தை தொந்தமென் றொட்டினால்

சித்திக்கு முத்தியடி

சித்திக்கு முத்தியடி.

குதம்பாய்

(58)

கன்றை விடாதுசெல் கற்றுவைப் போல்வஸ்தை

ஒன்றினால் முத்தியடி

ஒன்றினால் முத்தியடி.

குதம்பாய்

(59)

கைக்கனி போலவே காசறு பிர்மத்தித்

சொக்கினால் முத்தியடி

சொக்கினால் முத்தியடி.

குதம்பாய்

(60)

நித்திய வஸ்துவை நீங்காது நாடினால்

முத்திதான் சித்திக்குமே

முத்திதான் சித்திக்குமே.

குதம்பாய்

(61)

தேகத்தைப் டழித்தல்.

பேசரு நாற்றம் பெருகு முடலுக்கு

வாசனை யேதுக்கடி

வாசனை யேதுக்கடி.

குதம்பாய்

(62)

துற்கந்த மாய்மலஞ் சோரு முடலுக்கு

நற்கந்த மேதுக்கடி

நற்கந்த மேதுக்கடி.

குதம்பாய்

(63)

நீச்சக் கவுச்சது நீங்காமெய்க் குமஞ்சர்

பூச்சத்தா னேதுக்கடி

பூச்சத்தா னேதுக்கடி.

குதம்பாய்

(64)

சேலை மினுக்கதுஞ் செம்பொன் மினுக்கதும்

மேலை மினுக்காமடி

மேலை மினுக்காமடி.

குதம்பாய்

(65)

பிவாச முள்ளவன் பிறலு டம்புக்குப்

பூவாச மேதுக்கடி

பூவாச மேதுக்கடி.

குதம்பாய்

(66)

- போராட்டஞ் செய்து புழுத்த வடம்பிற்ரு
 நீராட்ட மேதுக்கடி. குதம்பாய்
 நீராட்ட மேதுக்கடி. (67)
- செய் நினைமுந் திரண்ட உடம்பினை
 ஆயுவு தேதுக்கடி. குதம்பாய்
 ஆயுவு தேதுக்கடி. (68)
- காகங் கழுகு கனித்துண்ணு மேனிக்கு
 வாகன மேதுக்கடி. குதம்பாய்
 வாகன மேதுக்கடி. (69)
- கோவணத் தோடே கொழுத்த முடலுக்குப்
 பூவனை யேதுக்கடி. குதம்பாய்
 பூவனை யேதுக்கடி. (70)
- மாதரைப் பழித்தல்.
- நெடுவரை போலவே நீண்ட கனதனம்
 நடுவாக வந்ததடி. குதம்பாய்
 நடுவாக வந்ததடி. (71)
- கைபா லைழப்பது போல வுனதுகண்
 மையா லைழப்பதென்னை. குதம்பாய்
 மையா லைழப்பதென்னை. (72)
- முதிர்ந்த கடுகாட்டில் முல்லையை யொத்தபல்
 உதிர்ந்து கிடக்குமடி. குதம்பாய்
 உதிர்ந்து கிடக்குமடி. (73)
- கழறும் களிமொழி காணஞ் சென்றாலது
 ஞாநி யழியுமடி. குதம்பாய்
 ஞாநி யழியுமடி. (74)
- வளர்ந்த முறுக்காய் வயதி லெழுந்தனம்
 தளர்ந்து விழுந்திடமே. குதம்பாய்
 தளர்ந்து விழுந்திடமே. (75)
- பொருக்கின்ற மேனியற் பூரித்தெழுந்த தோல்
 சுருக்கம் விழுந்திடமே. குதம்பாய்
 சுருக்கம் விழுந்திடமே. (76)

கொள்ளை யதாகக் கொழுத்தே பெழுந்தகண்

தொள்ளைய தாய்க்குமே.

குதம்பாய்

நொள்ளைய தாய்க்குமே.

(77)

மஞ்சு போலாகி வளர்ந்திடுங் கூந்தலும்

பஞ்சுபோ லாகிடுமே

குதம்பாய்

பஞ்சுபோ லாகிடுமே.

(78)

பொன்னாலே செய்யாடி போன்றவுன் கன்னங்கள்

பின்னாலே யொட்டிவிடும்

குதம்பாய்

பின்னாலே யொட்டிவிடும்

(79)

நல்லாயுன் னங்கழு நன்கு நிமிர்ந்தாலும்

வில்லாய்ப்பின் கூனிகிடும்

குதம்பாய்

வில்லாய்ப்பின் கூனிகிடும்.

(80)

முந்தி நடக்கின்ற மொய்ப்புஞ்சின் னுளையில்

குந்தியிருக்கச் செய்யும்

குதம்பாய்

குந்தியிருக்கச் செய்யும்.

(81)

பிறக்கும்போ துற்ற பெருமையைப் போலவே

இறக்கும்போ தெய்துவிடும்

குதம்பாய்

இறக்கும்போ தெய்துவிடும்.

(82)

நாக நிலைமை.

கோபம் பொறுமை கொடுஞ்சொல்வன் கோளிவை

பாபத்துக் கேதுவடி

குதம்பாய்

பாபத்துக் கேதுவடி

(83)

கள்ளங்கட் காமங் கொலைகள் கபடங்கள்

பள்ளத்திற் றள்ளுமடி

குதம்பாய்

பள்ளத்திற் றள்ளுமடி.

(84)

பொருளாசை யுள்ளவிப் பூயியி னுள்ளோருக்

கிருளாம் நாகமடி

குதம்பாய்

இருளாம் நாகமடி.

(85)

கற்புள்ள மாதைக் கலக்க நினைக்கினும்

வற்புள்ள பாவமடி

குதம்பாய்

வற்புள்ள பாவமடி.

(86)

தாழாம ஓத்தமர் தம்மை யிகழ்வது
 ஐழாம் நாகமடி. குதம்பாய்
 ஐழாம் நாகமடி. (87)

சுத்த பிரமத்தைத் தோத்திரஞ் செய்பார்க்கு
 நித்த நாகமடி. குதம்பாய்
 நித்த நாகமடி. (88)

எப்பாரும் போற்று யிறையை நினையார்க்குத்
 தப்பா நாகமடி. குதம்பாய்
 தப்பா நாகமடி. (89)

பாழாசுப் பூசைகள் பண்ணு மடையர்க்கே
 எழாம் நாகமடி. குதம்பாய்
 எழாம் நாகமடி. (90)

காயமெடுத் தாதி கர்த்தரை யெண்ணார்க்குத்
 தியாம் நாகமடி. குதம்பாய்
 தியாம் நாகமடி. (91)

அன்போடு நற்பத்தி யாதிமேல் வைவார்க்குத்
 துன்பாம் நாகமடி. குதம்பாய்
 துன்பாம் நாகமடி. (92)

பொய்த்தவ லோழுக்கத்தைப் பழித்தல்.

செங்காவி பூண்டு தெருவி லலைவோர்க்கு
 எங்காரும் நல்வழியே குதம்பாய்
 எங்காரும் நல்வழியே. (93)

மாத்திரைக் கோல்கொண்டு மாரிகுஞ் செய்வார்க்குச்
 சாத்திர மேதுக்கடி. குதம்பாய்
 சாத்திர மேதுக்கடி. (94)

வேண்ணீர் பூசியே விநியில் வந்தோர்க்குப்
 பெண்ணாசை யேதுக்கடி. குதம்பாய்
 பெண்ணாசை யேதுக்கடி. (95)

ஒய்வினாத் தேவனை புள்ளத்தில் வைத்தோர்க்குத்
 கப்பறை யேதுக்கடி. குதம்பாய்
 கப்பறை யேதுக்கடி. (96)

சான்றோ நெனச்சொல்லித் தத்துவந் தேர்ந்தோர்க்கு
மாளன்றோ லேதுக்கடி குதம்பாய்
மான்றோ லேதுக்கடி. (97)

நாடி மனத்தினை நாதன்பால் வைத்தோர்க்குத்
தாடிசடை யேனோ குதம்பாய்
தாடிசடை யேனோ. (98)

நாதம் குறவாகி நற்றவஞ் சார்ந்தோர்க்குப்
பாதக் குறடுமுண்டோ குதம்பாய்
பாதக் குறடுமுண்டோ. (99)

தபநிலை கண்டாநி தன்வழி பட்டோர்க்குச்
செபமாலை யேதுக்கடி குதம்பாய்
செபமாலை யேதுக்கடி. (100)

பங்கொடு பங்கில்லா பாழ்வெளி கண்டோர்க்கு
லங்கோ டேதுக்கடி குதம்பாய்
லங்கோ டேதுக்கடி. (101)

நிலையாப் போருள்.

தேடிய செம்பொன்னுஞ் செத்தபோ துன்னோடு
நாடி வருவதுண்டோ குதம்பாய்
நாடி வருவதுண்டோ. (102)

போம்போது தேடும் பொருளி லனுவேனுஞ்
சாம்போது தான்வருமோ குதம்பாய்
சாம்போது தான்வருமோ. (103)

காசினி முற்றாயுன் கைவச மாயினுந்
தூசேனும் பின்வருமோ குதம்பாய்
தூசேனும் பின்வருமோ. (104)

உற்ற குறவின ருரார் பிறந்தவர்
பெற்றார் துணை யாவரோ குதம்பாய்
பெற்றார் துணையாவரோ. (105)

மெய்ப்பணி கொள்ளாத மேறினி மாந்தர்க்குப்
பொய்ப்பணி யேதுக்கடி குதம்பாய்
பொய்ப்பணி யேதுக்கடி. (106)

விண்ணாசை தன்னை விரும்பாத மக்கட்டு

மண்ணாசை யேதுக்கடி.

மண்ணாசை யேதுக்கடி.

குதம்பாய்

(107)

சேனைகள் பூத்தேர் திரண்ட மனத்திரள்

யானையும் நிலநாதடி.

யானையும் நிலநாதடி.

குதம்பாய்

(108)

செங்கோல் செலுத்திய செல்வமு மோர்காலம்

தங்கா தழியுமடி.

தங்கா தழியுமடி.

குதம்பாய்

(109)

கூடங்கள் மாடங்கள் கோபுர மாபுரம்

கூடவே வாராதடி.

கூடவே வாராதடி.

குதம்பாய்

(110)

தன்னோடு சேல்பவை.

நல்வினை நினைந் நாடிப் புரிந்தோர்பால்

செல்வன நிச்சயமே

செல்வன நிச்சயமே.

குதம்பாய்

(111)

செய்தவரு செய்கொடு செய்தன்மக் தன்னொடும்

எய்த வருவனவே

எய்த வருவனவே.

குதம்பாய்

(112)

முத்தி யளித்திடு முர்த்தியைப் போத்திசெய்

பத்தியும் பின்வருமே

பத்தியும் பின்வருமே.

குதம்பாய்

(113)

ஞானையை யொழித்தல்.

விச்சைப் பிறப்பினை பெய்விக்கு மென்றது.

நிச்சய மாகுமடி.

நிச்சய மாகுமடி.

குதம்பாய்

(114)

வல்லமை யாகவே வாஞ்சை யொழித்திட்டால்

நல்ல துறவாமடி.

நல்ல துறவாமடி.

குதம்பாய்

(115)

ஞானை யறித்தோர்க்கே யானந்த முன்மென்ற

ஞானையைக் கேட்டிலையோ

ஞானையைக் கேட்டிலையோ.

குதம்பாய்

(116)

தேக்கிய வாசையைச் செயன் றெறுத்தோரே

பாக்கிய வான்களடி

பாக்கிய வான்களடி.

குதம்பாய்

(117)

இன்பங்க ளெய்றிட விச்சை யுறுதார்க்குத்

துன்பங்க ளுண்டாமடி ௬ ௧ ௩ ௩

துன்பங்க ளுண்டாமடி. ௬ ௧ ௩ ௩

குதம்பாய்

(118)

துறவிக ளாசை துறந்து விடுவரேல்

பிறவிக ளில்லையடி.

பிறவிக ளில்லையடி.

குதம்பாய்

(119)

தவநிலை கூறல்.

கொல்லா விரதங் குளிப்பசி நீக்குதல்

நல்ல விரதமடி

நல்ல விரதமடி.

குதம்பாய்

(120)

தவநிலை பென்றனைச் சாராத மாந்தர்கள்

அவநிலை யாவாரடி

அவநிலை யாவாரடி.

குதம்பாய்

(121)

தவமதை பெந்நாளுஞ் சாறிக்க வல்லார்க்குச்

சிவமது கைவசமே

சிவமது கைவசமே.

குதம்பாய்

(122)

காமனை வென்று கடுந்தவஞ் செய்வோர்க்கு

ஏமன் பயப்படுவான்

ஏமன் பயப்படுவான்.

குதம்பாய்

(123)

யோகந் தான்வேண்டி யுறுறிகொள் யோகிக்கு

மோகந்தா னில்லையடி

மோகந்தா னில்லையடி.

குதம்பாய்

(124)

காலங்கள் கண்டு கடிந்த துறவோர்க்குக்

கோலங்க ளுண்டாமடி

கோலங்க ளுண்டாமடி.

குதம்பாய்

(125)

ஐம்புலன் வென்றே யனைத்துந் துறந்தோர்கள்

சம்புனைவக் காண்பாரடி

சம்புனைவக் காண்பாரடி.

குதம்பாய்

(126)

மெய்மை வெறுத்திட்டு மெய்யை ஈகும்பினோர்

மெய்ப்பவ ராவாடி.

மெய்ப்பவ ராவாடி.

குதம்பாய்

(127)

யானை தென்னு மிருவளைப் பற்றற்றோன்

வானுவ னவானடி.

வானுவ னவானடி.

குதம்பாய்

(128)

அகம்புற மானபற் றற்றமெய்கு ஞானிக்கு

நகுபிதப் பிள்ளையடி.

நகுபிதப் பிள்ளையடி.

குதம்பாய்

(129)

பற்றறிந் துன்பமும் பற்றறு மின்பமும்

முற்றுக வெய்துமடி.

முற்றுக வெய்துமடி.

குதம்பாய்

(130)

அறிவு விளக்கம்.

பொய்ஞானம் நீக்கியே பூரணஞ் சாத்தற்கு

மெய்த்ஞானம் வேண்டுமடி.

மெய்த்ஞானம் வேண்டுமடி.

குதம்பாய்

(131)

பிறமியை நீக்கிப் பேரின்பம் நோக்கி

அறிவு பெரிதாமடி.

அறிவு பெரிதாமடி.

குதம்பாய்

(132)

சத்துவமாகவே சத்தப் பொருள்கண்டால்

தத்துவ ஞானமடி.

தத்துவ ஞானமடி.

குதம்பாய்

(133)

அண்டத்தைக் கண்டதை யாக்கினோ னுண்டென்று

கண்ட தறிவாமடி.

கண்ட தறிவாமடி.

குதம்பாய்

(134)

முக்குற்றம் நீக்க முயலாமெய்து ஞானமே

தக்கமெய்து ஞானமடி.

தக்கமெய்து ஞானமடி.

குதம்பாய்

(135)

போதமி தென்றுமெய்ப் போதநிலை காணல்

போதம தாகுமடி.

போதம தாகுமடி.

குதம்பாய்

(136)

ஜாதி பேத மின்மை.

ஆண்சாதி பெண்சாதி யாகு மிருசாதி

விண்சாதி மற்றவெல்லாம்

விண்சாதி மற்றவெல்லாம்.

குதம்பாய்

(137)

பார்ப்பார்கள் மேலென்றும் பறையர்கள் கீழென்றும்

தீர்ப்பாகச் சொல்வதென்ன

தீர்ப்பாகச் சொல்வதென்ன.

குதம்பாய்

(138]

பார்ப்பாரைக் கர்த்தர் பறையரைப் போலவே

தீர்ப்பாய்ப் படைத்தாரடி

தீர்ப்பாய்ப் படைத்தாரடி.

குதம்பாய்

(139)

பற்பல சாதியாய்ப் பாரிற் பகுத்தது

கற்பனை யாகுமடி

கற்பனை யாகுமடி.

குதம்பாய்

(140)

கட்டிடுஞ் சாதிப்பேர் கட்டுச்சொல் லல்லாமல்

தொட்டிடும் வஸ்தல்லவே

தொட்டிடும் வஸ்தல்லவே.

குதம்பாய்

(141)

ஆதி பரப்பிரம் மாக்குமக் காலியில்

சாதிக்க ளில்லையடி

சாதிக்க ளில்லையடி.

குதம்பாய்

(142)

சாதிவே நென்றே தாம்பிரிப் போருக்குச்

சோதிவே றுகுமடி

சோதிவே றுகுமடி.

குதம்பாய்

(143)

நீதிமா நென்றே நெறியா யிருப்போனே

சாதிமா னாவானடி

சாதிமா னாவானடி.

குதம்பாய்

(144)

சாதியொன் றில்லை சமயமொன் றில்லையென்

றோதி யுணர்ந்தறிவாய்

ஒதி யுணர்ந்தறிவாய்.

குதம்பாய்

(145)

சமயநிலை கூறல்.

தன்புத்தி தெய்வமாய்ச் சாற்றிய சார்வாகம்

புன்புத்தி யாகுமடி

புன்புத்தி யாகுமடி.

குதம்பாய்

(146)

கண்ணைச் செம்பினைக் கட்டையைக் கும்பிடல்

புல்லறி வாகுமடி.

குதம்பாய்

புல்லறி வாகுமடி.

(147)

அண்டத்தைக் கண்டு மகாத்மியி லென்பவர்

கொண்ட கருத்தவமே

குதம்பாய்

கொண்ட கருத்தவமே.

(148)

பெண்ணின்ப முத்தியாய்ப் பேசும்பா டாண்மதம்

கண்ணின்மை யாகுமடி.

குதம்பாய்

கண்ணின்மை யாகுமடி.

(149)

ஞாயன் நெய்வமாய்ச் சுட்டுஞ் சமயந்தான்

காரிய மல்லவடி.

குதம்பாய்

காரிய மல்லவடி.

(150)

மனந்தெய்வ மேன்று மகிழ்த்து கொண்டாடிய

இனமதி யினமடி.

குதம்பாய்

இனமது யினமடி.

(151)

பற்பல மார்க்கம் பகர்ந்திடும் வேதங்கள்

கற்பனை யாகுமடி.

குதம்பாய்

கற்பனை யாகுமடி.

(152)

நீண்ட ஞாக்கை கெடிய பருத்தினை

வேண்டப் பயன்வருமோ

குதம்பாய்

வேண்டப் பயன்வருமோ.

(153)

மெய்த்தேவ னொன்றென்று வேண்டாத பன்மதம்

பொய்த்தேவைப் போற்றுமடி.

குதம்பாய்

பொய்த்தேவைப் போற்றுமடி.

(154)

மந்திர நிலைகூறல்.

உற்பத்து முக்கோணம் காடு மெழுத்தென

மேற்பற்றிக் கண்டறிநீ

குதம்பாய்

மேற்பற்றிக் கண்டறிநீ.

(155)

உட்கோணத் துள்ளந்தச் சண்முக வக்கரம்

உட்கோணத் துள்ளநீ

குதம்பாய்

உட்கோணத் துள்ளநீ.

(156)

ஐந்தெழுத் தைந்தறைக் கார்ந்திடு மவ்வாறே
சுந்தையுட் கண்டறிநீ
சுந்தையுட் கண்டறிநீ.

குதம்பாய்
(157)

வாதநிலை கூறல்.

ஆறாறு காரமும் நூறுமே சேர்ந்திடி
வீறாறு முப்பாமிடி
வீறாறு முப்பாமிடி.

குதம்பாய்
(158)

விந்தொடு நாதம் விளங்கத் துலங்கினால்
வந்தது வாதமிடி
வந்தது வாதமிடி.

குதம்பாய்
(159)

அன்பினைக் கொண்டந்த வுப்பினைக்கட்டினால்
முப்பூ வாசுமிடி
முப்பூ வாசுமிடி.

குதம்பாய்
(160)

உள்ளக் கருவியே யுண்மை வாதமன்றிக்
கொள்ளக் கிடையாதடி
கொள்ளக் கிடையாதடி.

குதம்பாய்
(161)

பெண்ணாலே வாதம் பிறப்பதே யல்லாமல்
மண்ணாலே யில்லையடி
மண்ணாலே யில்லையடி.

குதம்பாய்
(162)

ஐந்து சரக்கொடு விந்துநா தஞ்சேரில்
வெந்திடும் லோகமிடி
வெந்திடும் லோகமிடி.

குதம்பாய்
(163)

வயித்தியங் கூறல்.

முப்பிணி தன்னை யறியாத மூடர்கள்
எப்பிணி தீர்ப்பாமிடி
எப்பிணி தீர்ப்பாமிடி.

குதம்பாய்
(164)

எட்டெட்டுங் கட்டி யிருக்குமேற் தீயினிற்
விட்டோடும் நோய்களெல்லாம்
விட்டோடும் நோய்களெல்லாம்.

குதம்பாய்
(165)

நாடி பொருபது நன்கா யறிந்திடி
ஒடிவிடும் பிணியே
ஒடிவிடும் பிணியே.

குதம்பாய்
(166)

சத்தவகை தானு தன்னை யறிந்தவன்

சுத்த வயித்தியனே

குதம்பாய்

சுத்த வயித்தியனே.

(167)

வாயு வொருபத்தும் வாய்த்த நிலைகண்டோன்

ஆயு வறிவானடி

குதம்பாய்

ஆயு வறிவானடி.

[168]

ஆயுள் வேதப்படி யறிந்த முடித்திடில்

மாயும் விபாதிபடி

குதம்பாய்

மாயும் விபாதிபடி.

(169)

கற்பநிலை கூறல்.

பொற்பாந்த முப்பூவைப் போதம் பொசித்தவர்

கற்பாந்தம் வர்த்தவாடி

குதம்பாய்

கற்பாந்தம் வாழ்வாடி.

(170)

வேவாத முப்பூவை வேண்டியுண் டார்பாரில்

சாவாமல் வாழ்வாடி

குதம்பாய்

சாவாமல் வாழ்வாடி.

(171)

விந்து விடார்களே வெய்ய கடலையின்

வெந்து விடார்களடி

குதம்பாய்

வெந்து விடார்களடி.

(172)

தொல்லி சுடம்பிட்டுச் சுட்ட சுடங்கொண்டோர்

எல்லையின் வாழ்வாடி

குதம்பாய்

எல்லையின் வாழ்வாடி.

(174)

தோற்பைபை நீக்கிற் சோதிப்பை கொண்டவர்

மேற்பைக்கு சுண்பாடி

குதம்பாய்

மேற்பைக்கு சுண்பாடி.

(174)

மாற்றின் மேற்ற வயங்குமேய் யோர்களே

கற்றின் வெல்வாடி

குதம்பாய்

கற்றின் வெல்வாடி.

(175)

ஸ்தலங்கலிவை யெனல்

கோயில் படிதேடித் தும்மிட்ட தானாக

கேயும் பன்னவருமோ

குதம்பாய்

ஏயும் பன்ன வருமோ.

(176)

சித்தத் தலம்போலத் தெய்வ மிருக்கின்ற
சுத்தத் தலங்களுண்டோ
சுத்தத் தலங்களுண்டோ.

குதம்பாய்
(177)

மெய்த்தலத் தில்லாத மெப்ப்பொரு ளானவர்
பொய்த்தலத் தெய்வதுண்டோ
பொய்த்தலத் தெய்வதுண்டோ.

குதம்பாய்
(178)

சிற்பர்கள் கட்டுந் திருக்கோயி லுள்ளாகத்
தற்பரம் வாழ்வதுண்டோ
தற்பரம் வாழ்வதுண்டோ.

குதம்பாய்
(179)

தன்னுண் டாஞ்சிஷ்டி தன்னுலே சிஷ்டித்த
புன்கோயி லுள்ளவன்யார்
புன்கோயி லுள்ளவன்யார்.

குதம்பாய்
(180)

அன்பான பத்த மகக்கோயில் கர்த்தற்கே
இன்பான கோயிலடி
இன்பான கோயிலடி.

குதம்பாய்
(181)

தேவநிலை யறிதல்..

தன்னுள் விளங்கிய சம்புவைக் காணுது
மன்னுந் தலத்தெய்வதென்
மன்னுந் தலத்தெய்வதென்.

குதம்பாய்
(182)

இருந்த விடத்தி லிருந்தே யறியாமல்
வருந்தித் திரிவதென்னோ
வருந்தித் திரிவதென்னோ.

குதம்பாய்
(183)

காசி ராமேச்சரங் காணுவச் சென்றாலும்
ஈசனைக் காணுவையோ
ஈசனைக் காணுவையோ.

குதம்பாய்
(184)

பூவதில் நாளும் பொருந்தித் திரியினும்
தேவனைக் காணுவையோ
தேவனைக் காணுவையோ.

குதம்பாய்
(185)

உள்ளக்கால் வெள்ளொலும் பாகவு லாவினும்
வள்ளனைக் காணுவையோ
வள்ளனைக் காணுவையோ.

குதம்பாய்
(186)

பேரினிலாசி பொறுக்கத் துணிதல்போல்

ஓர்பற் றேறெனலே

ஓர்பற் றேறினலே.

குதம்பாய்

(187)

காதனை யாலே தனிப்பதஞ் சேரார்க்கு

வேதனை யாகுமடி

வேதனை யாகுமடி.

குதம்பாய்

(188)

வேதனைநீங்கி விடாது தொடர்ந் தோரே

காதனைக் காணுவர்கான்

காதனைக் காணுவர்கான்.

குதம்பாய்

(189)

காடி வறக்க மறிந்து செறிந்தவர்

நீடொளி காணுவரே

நீடொளி காணுவரே.

குதம்பாய்

(190)

அஞ்ஞானங் கடிதல்.

யினா வியாதியில் மேன்மேலும் கொந்தார்க்கு

காளேது கோளேதடி

காளேது கோளேதடி.

குதம்பாய்

(191)

திட்டா ஞாடம்பு நிறங்கொண் டிருக்கையில்

திட்டென்று சொல்வதென்னை

திட்டென்று சொல்வதென்னை.

குதம்பாய்

(192)

செத்தயின் சாப்பறை செத்தார்க்குச் சேவித்தல்

சத்த மறிவாடி

சத்த மறிவாடி.

குதம்பாய்

(193)

தந்தைதாய் செய்வனை சந்ததிக் காமென்பார்

சந்தை தெளிந்திலரே

சந்தை தெளிந்திலரே.

குதம்பாய்

(194)

புன்னைகள் செய்தன்மம் பெற்றோர்க் குறமென்றல்

வெள்ளந் வாகுமடி

வெள்ளந் வாகுமடி.

குதம்பாய்

(195)

பந்தனினக் கிடாய்ப் பாரிற் பிறந்தோர்க்குச்

சொந்தம தில்லையடி

சொந்தம தில்லையடி.

குதம்பாய்

(196)

- பரீர்ப்பார் சடங்கு பலனின் று பாரிலே
தீர்ப்பாக யெண்ணிடுவாய் குதம்பாய்
தீர்ப்பாக யெண்ணிடுவாய். 197
- அந்தணர்க் காவை யளித்தோர்க ளாவிக்குச்
சொந்தமோ முத்தியடி குதம்பாய்
சொந்தமோ முத்தியடி. 198
- வேதியர் கட்டிய வினா ன வேதத்தைச்
சோதித்துத் தள்ளடி குதம்பாய்
சோதித்துத் தள்ளடி (199)
- தன்பாவம் நீக்காத தன்மயர் மற்றவர்
வன்பாவம் நீக்குவரோ. குதம்பாய்
வன்பாவம் நீக்குவரோ. (200)
- வேள்கியி லாட்டினை வேவச்செய் துண்போர்க்கு
மீள்வழி யில்லையடி குதம்பாய்
மீள்வழி யில்லையடி. (201)
- வேதம் புராணம் விளங்கிய சாஸ்திரம்
போதனை யாகுமடி குதம்பாய்
போதனை யாகுமடி. (202)
- யாகாதி கன்மங்கள் யாவுஞ் சடங்குகள்
ஆகாத செய்கையடி குதம்பாய்
ஆகாத செய்கையடி. (203)
- சாற்றுஞ் சருணங்கள் சந்தியா வந்தனம்
போற்று மறிவினமே குதம்பாய்
போற்று மறிவினமே. (204)
- ஆனதோர் நாளென்றல் லாகாத நாளென்றல்
ஞானமில் லாமைபடி குதம்பாய்
ஞானமில் லாமைபடி. (205)
- அஞ்சன மென்ற தறியாம லேய்க்குதல்
வஞ்சனை யாகுமடி குதம்பாய்
வஞ்சனை யாகுமடி. (206)

மாயவித்தை பல மாநிலத்திற் செய்கை
நியதொழி லாமடி. குதம்பாய்
நியதொழி லாமடி. (207)

கருவை யழித்தக்கன் மத்தொழில் செய்குதல்
நிருவை யழிக்குமடி. குதம்பாய்
நிருவை யழிக்குமடி. (208)

மாணஞ் செய்துபல் மாந்தரைக் கொல்வது
ஞாண மாக்குமடி. குதம்பாய்
ஞாண மாக்குமடி. (209)

பொய்ப்பான சோதிடர் பொய்தொழி யாவுமே
வெய்ய மயக்கமடி. குதம்பாய்
வெய்ய மயக்கமடி. (210)

மெய்க்குறி கண்டு விளக்க வற்பார்க்குப்
பொய்க்குறி யேதுக்கடி. குதம்பாய்
பொய்க்குறி யேதுக்கடி. (211)

நாயாட்ட மாடி நகைத்தழல் முடர்க்குப்
பேயாட்ட மேதுக்கடி. குதம்பாய்
பேயாட்ட மேதுக்கடி. (212)

மந்திர மூலம் வகுத்தறி யாதார்க்குத்
தந்திர மேதுக்கடி. குதம்பாய்
தந்திர-மேதுக்கடி. (213)

வாதமென்றே பொய்யை வாயிற் புடைப்போர்க்குச்
சேத மிகவருமே. குதம்பாய்
சேத மிகவருமே. (214)

பெட்ட வெளிதன்னை மெய்யென்றி ருப்பார்க்கு
பட்டய மேதுக்கடி. குதம்பாய்
பட்டய மேதுக்கடி. (215)

மெய்ப்பொருள் கண்டு விளக்கு மெய்ஞ்ஞானிக்குச்
கற்பக்க னேதுக்கடி. குதம்பாய்
கற்பக்க னேதுக்கடி. (216)

காணுமற் கண்டு கருத்தோ டிருப்பார்க்கு
வினாசை யேதுக்கடி
வினாசை யேதுக்கடி.

குதம்பாய்
(217)

வஞ்சக மற்று வுறிதனைக் கண்டோர்க்குச்
சஞ்சல மேதுக்கடி
சஞ்சல மேதுக்கடி.

குதம்பாய்
(218)

ஆதார மான வடிமுடி கண்டோர்க்கு
வாதாட்ட மேதுக்கடி
வாதாட்ட மேதுக்கடி.

குதம்பாய்
(219)

நித்திரை கெட்டு நினைவோ டிருப்பார்க்கு
முத்திரை யேதுக்கடி
முத்திரை யேதுக்கடி.

குதம்பாய்
(220)

தந்திரமான தலந்தனில் நிற்போர்க்கு
மந்திர மேதுக்கடி
மந்திர மேதுக்கடி.

குதம்பாய்
(221)

சத்தியமான தலத்தி லிருப்போர்க்கு
உத்திய மேதுக்கடி.
உத்திய மேதுக்கடி.

குதம்பாய்
(222)

காட்டத்தைப் பற்றி நடுவனை சேர்வோர்க்கு
வாட்டங்க ளேதுக்கடி
வாட்டங்க ளேதுக்கடி.

குதம்பாய்
(223)

முத்தமிழ் கற்று முயங்குமெய்ஞ் ஞானிக்குச்
சத்தங்க ளேதுக்கடி.
சத்தங்க ளேதுக்கடி.

குதம்பாய்
(224)

உச்சிக்கு மேற்சென் றயர்வெளி கண்டோருக்
கிச்சிப்பிங் கேதுக்கடி.
இச்சிப்பிங் கேதுக்கடி.

குதம்பாய்
(225)

வேகாமல் வெந்து வெளியொளி கண்டோர்க்கு
மோகந்தா னேதுக்கடி.
மோகந்தா னேதுக்கடி.

குதம்பாய்
(226)

- சாகாமற் றுண்டித் தனிவழி போவார்க்கு
ஏகாந்த மேதுக்கடி குதம்பாய்
ஏகாந்த மேதுக்கடி. (227)
- அந்தரம் தன்னி ளைசந்தாடு முத்தர்க்குத்
தந்திர மேதுக்கடி குதம்பாய்
தந்திர மேதுக்கடி. (228)
- ஞானந்தம் பொக்கி அந்நீரோ டிருப்பார்க்கு
ஞானந்தா னேதுக்கடி குதம்பாய்
ஞானந்தா னேதுக்கடி. (229)
- சித்திரக் கூத்தனத் தினந்தினம் கான்போர்க்குப்
பத்திர மேதுக்கடி குதம்பாய்
பத்திர மேதுக்கடி. (230)
- மூட்கோணர் தன்னில் முளைத்த மெய்ஞ்ஞானிக்குச்
சுட்கோண மேதுக்கடி குதம்பாய்
சுட்கோண மேதுக்கடி. (231)
- அட்டிக் கெல்லா மனைசந்தாடும் நாதர்க்கு
நட்டினை யேதுக்கடி குதம்பாய்
நட்டினை யேதுக்கடி. (232)
- முத்தி பெற்றவன் முயங்குமெய்ஞ் ஞானிக்குப்
பத்திய மேதுக்கடி குதம்பாய்
பத்திய மேதுக்கடி. (233)
- அல்லா நிக்கி யந்நீரோ டிருப்பார்க்குப்
பல்லாக் கேதுக்கடி குதம்பாய்
பல்லாக் கேதுக்கடி. (234)
- அட்டாங்க யோக மறிந்தமெய்ஞ் ஞானிக்கு
மூட்டாங்க மேதுக்கடி குதம்பாய்
மூட்டாங்க மேதுக்கடி. (235)
- வேடமடக்கி வினங்குமெய்ஞ் ஞானிக்கு
யோகந்தா னேதுக்கடி குதம்பாய்
யோகந்தா னேதுக்கடி. (236)
- மாற்றனை வென்று மஹிமே விருப்பார்க்குப்
புத்தான மேதுக்கடி குதம்பாய்
புத்தான மேதுக்கடி. (237)

செத்தாரைப் போல திரியுமெய்ஞ் ஞானிக்குக்
கைத்தாள மேதுக்கடி குதம்பாய்
கைத்தாள மேதுக்கடி. (238)

கண்டாரை நோக்கிக் கருத்தோ டிருப்பார்க்குக்
கொண்டாட்ட மேதுக்கடி குதம்பாய்
கொண்டாட்ட மேதுக்கடி. (239)

காலனை வென்று கருத்தறி வாளர்க்கு
கோலங்க ளேதுக்கடி குதம்பாய்
கோலங்க ளேதுக்கடி. (240)

வெண்காய முண்டு மிளகுண்டோர் சுக்குண்டோர்க்
குண்காய மேதுக்கடி குதம்பாய்
யுண்காய மேதுக்கடி. (241)

மாங்காய்ப் பாலுண்டு மலைமேலிருப் போர்க்கு
தேங்காய்ப் பாலேதுக்கடி குதம்பாய்
தேங்காய்ப் பாலேதுக்கடி. (242)

பட்டணஞ் சுற்றிப் பகலே திரிவார்க்கு
முட்டாக்குேதுக்கடி குதம்பாய்
முட்டாக் கேதுக்கடி. (243)

தாழ்வார மில்லை தனக்கொரு வீடில்லை
தேவார மேதுக்கடி குதம்பாய்
தேவார மேதுக்கடி. (244)

தன்னை யறிந்து தலைவனைச் சேர்ந்தோர்க்குப்
பின்னாசை யேதுக்கடி குதம்பாய்
பின்னாசை யேதுக்கடி. (245)

பத்தாவுந் தானும் பதியே டிருப்பாருக்
குத்தார மேதுக்கடி குதம்பாய்
உத்தார மேதுக்கடி. (246)

குதம்பைச் சித்தர் பாடல் உச்சு

முற்றிற்று.

• • மதுரை திண்டுக்கல் ரோடு பங்காருசுவாமி யவர்கள் குமார்
முத்தியாலு நாயுடு அவர்களுடைய பிரதியின்படி அச்சிடலானது.

உ
கடவுள் துணை.

அறுபத்து மூன்றாவது:

அம்பிகானந்தர் திருவாய் மலர்த்தருளிய

ஞானோபதேசம் உரு.

—

கார்சொரியும் மேனியினா யகனேகாப்பு
காலாங்கி காப்புக்கு லூரர்காப்பு
மேர்வளரும் போகநந்தி பாதங்காப்பு
மேய்யான ரும்பமுனி மிகவேகாப்பு
தார்வளரும் சித்தருட பாதங்காப்பு
சாந்திமுஞ் சூந்திமுக் தானேகாப்பு
பார்தனிலே வகா துறையிருபத்தைத்தும்
பாதேற்கு மூலவெந்தன் பாட்டர்தானே.

(1)

பாட்டர்திரு மூலருக்கு மூன்றும்போன்
பாங்கான போகருக்கு காலாம்பிள்ளை
தாட்டிகமாய் அம்பிகா எந்தனென்பேர்
தாயான அம்பிகையைத் தானேபோற்றி
மூட்டினேன் வாதமெழு நூற்றிப்பத்தில்
மூன்றுந் திருபதிலே வாகியோகம்
மூட்டினேன் வந்தியம் நானுநதில்
பொன்கயிலை செத்தரிடம் புகழ்ந்திட்டானே.

(2)

புகழ்ந்திட்ட கயிலாசச் சட்டாடநாதர்
புதல்வனெனும் சுந்தார்பென் நூலிப்பார்த்து
இகழ்ந்திட்ட நான்கனிலே மூலந்தன்னை
இப்படியும் வெளியாகச் சொல்லலாமோ
நிகழ்ந்திட்ட இருவருக்குத் தர்க்கமாச்சு
நியிஷத்தில் நான்மறைத்தார் நின்றசித்தர்
புகர்ந்திட்டேன் கோபத்தா மித்தருடைய
பார்த்தவரும் மெனக்காகப் பயந்திட்டாரே.

(3)

பயந்திட்ட மூவவர்க்கத் தாரேசித்தர்
 பகைபண்ணக் கூடாதென் றிருபத்தஞ்சம்
 ஜெயம்பெற்ற ஞாலென்று வெளியில்விட்டார்
 சித்தர்சொன்ன ஞாலெல்லா மிதுக்கேடில்ல
 மயம்பெற்ற வாதத்துக் காறியென்ன
 வாசியென்ற யோகத்துக் காறியென்ன
 நயம்பெற்ற ஞானத்துக் காறியென்ன
 நலமான கற்பமுதற் குளிகைகேளே.

(4)

கோப்பா வாதத்துக் கங்கியுப்பு
 கிடைத்த அங்குபட்டரசம் கற்பத்துக்கு
 தாளப்பா கேசரத்தில் மொனையோகம்
 சகசமற்ற சாந்தியிலே ஞானத்துக்கு
 குளப்பா சாரணைக்கு ஆநிசத்து
 சுகமான செயநீர்க்கு வீரமாநி
 வாளப்பா செந்தூரத் தனக்குக்கெந்தி
 வர்னமென்ற மெழுக்குத் தங்கமென்னே.

(5)

தங்கமென்ற மெழுக்கு வீரமாநி
 சரக்கான கட்டுகளுக் காநிசன்னம்
 பங்கமில்லாச் சுண்ணத்துக் கிணங்கியுப்பு
 பாங்கான புனுகுவருக் கினத்துக்காநி
 அங்கமாம் புடத்துக்குப் பரியேயாநி
 அனைத்தையுமே கொல்லுதற்குச் சூதமாநி
 உங்களால் முடியாது பிரித்துப்பார்க்க
 ஒருகோடி துரைக்கெல்லாம் வழியொன்றே.

(6)

ஒன்றான வழியென்ற அங்கியுப்புக்
 கொப்புமுண்டோ யென்னுலே வுடைக்கப்போமோ
 ஒன்றான பூமியெல்லா மோடினாலும்
 குருவழி யுப்பறியக் கூடாதையா
 மன்றான பூமடவார் கையைப்பாரு
 வலநிடக்கை பூண்டகக் கணத்தைப்பாரு
 நன்றான ரெங்கிருந்த பூமிபாரு
 நல்லபச்சை மஞ்சள் பிறம் நாட்டிப்பாரே.

(7)

பாசடா அந்தலிலம் உனக்கே சொந்தம்
 பாங்கவின் செய்திடுவோர் தனக்கேசொந்தம்
 ஊடா வெளுக்கும்வண்ணு னுஞ்சொந்தம்
 உன்னிலமும் அவர்கிலமும் வேறேஉண்டு
 சோடா குறிஞ்சிநெய்தல் மருதம்முல்லை
 தியான பாடலிலம் அஞ்சுக்குள்ளே
 நீடா பாடலிலம் கசிகண்டால்
 நிலத்திலே குஞ்சைகட்டி நிலித்துக்கொள்ளே.

(8)

கொள்ளப்பா கசுவெடுக்கும் நான்தானென்று
 உறினல் சித்தர்பகை குத்தமாரும்
 விள்ளப்பா பிமகற்பம் மேற்கேயென்பார்
 விரான பாறையுப்பு கிழக்கேயென்பார்
 துள்ளப்பா பீதமுன்றும் பூமிநாதம்
 சோதித்தால் வோரிடத்திற் குடியுமாச்ச
 தள்ளப்பா அஞ்சிலே ரெண்டேநன்று
 தானறிந்தாற் சமுசியங்கள் தள்ளிப்போச்சே.

(6)

போச்சப்பா அண்டத்தி லடக்கித்தானே
 பூமிதனீற் கண்ணாம்புக் கல்போல்கிற்கும்
 ஏச்சப்பா பச்சையிலே பாடலேமனி
 இளக்குமரி இளக்குயப்பால் யினந்தண்ணிரில்
 காச்சப்பா டுப்பலுக் கொன்றான் திசை
 கடற்கிணிருசில் திராவகமே யிரண்டாம்திசை
 முச்சப்பா அண்டநீதம் முன்றும்திசை
 முக்கியமா மாறென்று மொழிந்திடாரே.

(10)

மொழிய யில்லை அஞ்சிலே ரெண்டுதிச்சை
 மூலத்திற் பிரணவகீர் ஊட்டவேனும்
 தெனியயில்லை யென்பார்கள் அங்கியென்றால்
 தீயங்காடு நீர்க்காடாய்த் தெளிந்திடாதோ
 பளிச்சென்ற ரவிமுகத்தைப் பார்க்கும்போது
 பட்டவிடத் தோட்டவிட மெல்லாம்பொன்றும்
 சுழியறிந்தால் நடுவிலொரு கலையைத்தள்ளி
 தவாத சாந்தப் பெருமெனியிற் சொக்குவிரே.

(11)

சொக்குதற்குக் குருசொல்ல வேணும்வேணும்
 சொல்லாட்டால் யென்னாலே சொல்லவேணும்
 சிக்குதற்கு மூலத்தில் வாசியோகம்
 சிகரத்தை மேலெழுப்பச் சித்தம்பாணம் ✓
 முக்கியமாய்ச் சந்திரகலை பதினாறுக்குள்
 முனித்தவிரல் நாலையல்லோ நிறுத்தவேணும்
 அக்களாயிற் பசுப்போலே யிங்குமங்கும்
 அலைவதினால் மவுனவித்தைக் காகாதென்னே.

(12)

ஆகாத மேல்வாசிக் குகையினுள்ளே
 அடையோகஞ் சாதித்தாற் பிராணவாய்வு
 போகாதோ கேசரத்தி லாயிரத்தென்மலரில்
 பூண்டவருந் தேனயிர்தம் பொசித்திடாரோ
 சாகாதோ சஞ்சிதமே யாபாரங்கள்
 தலைவனையும் தன்னையுமே தானேகண்டாற்
 போகாதோ ஸுப்பிறப்பு ஞானகற்பம்
 பூரணத்தைக் கண்டவரே புலனற்றாரே.

(13)

புலனற்ற பேர்க்கல்லோ ராஜயோகம்
 பூட்டினார் புசுண்டருமே கொங்கணர்க்குச்
 சலனத்தைத் தவிழ்ப்பதற்கு ஆடயோகந்தான்
 சாதித்தால் ராஜாங்கந் தானேசித்தி
 மலமற்று வெளியில்வரும் ராஜாங்கந்தான்
 மாகாட்ட மில்லாமற் சித்தியானால்
 உலவற்ற ஞானியென்று அவர்க்குப்பேராம்
 உடலிலே கத்தநடு வோடும்பாரே.

(14)

ஓடாமல் நாகுயிலே பிராணவாய்வு
 உதாத்திற் பாய்ந்தாக்காற் காதுகெட்டு
 வாடாமல் கண்டெடுத்த தலைவெடித்து
 மாண்டிதந்து போகாமல் வயனஞ்சொல்வேன்
 நீடாமல் சுழிமுனையின் பொறைபில்சாவை
 நீட்டியே நிரிவிதப் பழக்கத்தாலே
 ஞானமல் சிவகலை பிராணாதையா
 குதமணிச் சாரணையைச் சொல்லுவேனே.

(15)

சொல்லுகிறேன் உபாசமாம் வங்கத்தாலே
 குடான புடமேறி யிருகித்தானுல்
 வெல்லுகிறேன் லகிரிகுறை யாமல்கின்றால்
 மேலான அண்டமெல்லாம் ஒழியும்
 புல்லிலே செந்தினதோர் தவிட்டடப்போல
 போட்டார்கள் நூல்களிலே காணமாட்டார்
 கல்லிலே நாரூரிக்குங் கதைதானையா
 கண்டிகட்ட வாழிகளைக் கண்டுபாரே.

(16)

கண்டுகொள்ளும் பூவழியை யங்கியுப்பைக்
 கனாக்கண்டற் கிடும்போதுகடிய சன்னம்
 மண்டிலே நடனமிட்ட சன்னத்தாலே
 வளர்கூத செத்தா மாகச்செய்து
 உண்டுநி வருஷமொன்றிற் கற்பமாச்ச
 உன்னுடம்பு பரவெளிக்கு ஒப்புமாச்ச
 விண்டுசொல்ல வேனுமாய் யிற்போதாதோ
 மேலென்ன கிழைன்ன வெளிதானுச்சே.

(17)

வெளியிலே வுண்மனது வெளியுமானுல்
 வேருன்று மில்லையடா ஞானவாழ்க்கை
 தெளிவிலே மாயைவந்து மூடாதையா
 தேறினபோர் தக்கனாக்குத் திக்குமுண்டோ
 துளியிலே காச்சிவிட்டால் திசையாச்ச
 சகக்கானும் பம்பரம்போற் கைக்குள்ளாச்ச
 வழியிலே கண்டதொரு குறிவைக்குந்தான்
 வைக்கோ ஸ்னோ கடிவானம் மாட்டியேறே.

(18)

ஏறினும் தருகுகொண்டு முன்னேயேறு
 எட்டமட்டுஞ் சாரத்தி லேறிப்பாரு
 கூறினும் ஞானகமாம் வங்கக்கண்ணம்
 கோண்டேறி விடத்தைத் தொட்டேபாரு
 மாறினும் ஸ்வரத்தக் கோடும்மாற்ற
 வரைபெல்லாம் பாலைநிலம் காத்தவர்க்குத்
 தேறினும் விப்பொருளைத் தேடவேறும்
 தெளிவிலே சொப்புகிற ரேடுகேளே.

(19)

செய்வதென்ன பரிபாஷை நூலைப்பார்த்து
தெளியாமற் குருமுடிப்பார் சிலதபேர்கள்
மொய்தவெடி யுப்பெடுப்பார் கல்லுச்சண்ணம்
முட்டிவோர் பெருவாயின் நீரினாலே
பேதைசிறு நீராலே ஆகுமென்பார்
புடவைப்பும் சவுக்கார வழலையென்பார்
கொய்த வைப்புப் பாலாணச் சாக்கைச்சுட்டுக்
கோலூணி மாலிக்கன் குருடராமே.

(20)

குருடரையோ சாராயங் குடித்துப்போட்டுக்
கொண்டுலா னிருசைக்குரு முடிப்பேனென்பான்
திருடரையோ அவர்களைச் சேர்க்கவேண்டாம்
ஜீவனத்தக் கேதிரிவான் சிலதபேர்கள்
முடரையோ கோபமாய் உருட்டிப்பார்ப்பான்
முதேவி அவன்முகத்தில் கீழிக்கவேண்டாம்
கெருடனுக்கு அடுமையாம் பாம்புக்குத்தான்
கெஞ்சுவரோ குருநாலுங் கிட்டினோர்க்கே.

(21)

குருச்சொல்லும் வித்தைக்குப் பழுதோயில்லை
கூருசெட்டுச் தட்டதெல்லாம் தோஷந்தோஷம்
குருச்சொன்ன சாஸ்திரங்கள் மெத்தவுண்டு
கோடிநூற் பார்த்தாலுங் குருவாகாது
குருச்சொன்ன நூல்களெல்லாஞ் சூசுமாசும்
குருவழலை சாஸ்திரத்தைக் குகைக்குள்ளைத்தார்
குருச்சொன்ன பரிபாஷை யிதிகளெல்லாம்
கொண்டாட்ட மாகவிதை வெளியிட்டாரே.

(22)

வெளிவருமோ பரிபாஷை புதைவலப்பா
விதியாளி வினையவான் காண்பதல்லால்
தெளியாத முடருக்கு நூல்மகத்வம்
செப்புக்கின்ற உவமான தியானமெல்லாம்
வழியோடே தெரியாது அவர்கள் தங்கள்
மனசுக்கே சரிப்போன படியேப்பார்ப்பார்
அழியாத அங்கியுப்பு மரத்தினுப்பை
அண்டமென்றும் பிண்டமென்றும் ஆடுப்பாரே.

(23)

ஆதிப்பர் வெள்ளிக்கு மீனையென்பார்
 ஆத்துக்குப் பாசாண மீருமென்பார்
 வேசியர்கம் கண்ணுக்குக் கடலையென்பார்
 வெவ்வேறுதல் கஞ்சமென்று விளம்புவார்கள்
 பாசையாற் சொன்னாந் தெரியுமென்று
 பழங்கதைபோற் சொல்லெடுத்துப் பாடிப்போட்டார்
 தோசுகளே உங்களுக்கு யிந்தப்பாளை
 தோய்வதெப்போ கருத்தவான் சோதிப்பானே: (24)

சோதிப்பான் அங்கிவுப்பை வழகையென்றும்
 கண்ணமென்றும் பாடிலைச் சூடாமென்றும்
 நாதிப்பான் கைகத்திற் பிராணநிஷ்டை
 ஞானமென்றும் யோகமென்றும் கல்லோர்காண்பார்
 பேதிப்பாடு சாட்சிக்குப் புடந்தானென்றும்
 பேரிதான கற்பத்தை சமாமென்றும்
 சாதிப்பர் விதவெல்லாம் மனமாமென்றும்
 சாஸ்திரமே யிருபத்தி அருகமுற்றே. (25)

அம்பிகானந்தர் ஞானோப தேசம் 26
 முற்றிற்று.

மதனா புதங்குவார் பான்யம் கென்னச்சாமிக் கயிராயாவர்கள்
 உடம் வாய்பை ரட்டுப் பிரதிமீன்படி இந்தசாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
சுமரன் றுணை.

அறுபத்துநான்காவது:

டமரானந்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

சிவநூல் சூஸ்திரம் யச.

ஆனந்த நிற்துணத்தி னருளேகாப்பு
அடியேனை யாண்டநந்தி பாதக்காப்பு
தானந்த ஜனகாநி ரிஷிகட்கெல்லாம்
தாசனெனப் பேருபெத்தேன் டமரானந்தன்
மோனந்தப் பிரமவனு சந்தானத்தின்
மும்மூச்சு (தத்) துவளுன நிஷ்டைசெய்தேன்
ஞானந்தான் பேசுவைத்தேன் முப்பத்தைந்தில்
நலமான வா தவித்தை ஓவிலுவேனே.

(1)

நவிலுவேன் சூத்திரமோ பதினேழுக்குள்
நாதாக்கள் மறைத்துவைத்த ஞாயமெல்லாம்
புவியிலுள்ளோ ரதியாமற் சித்தர்கூடிப்
பூவழலை பென்றுசொல்லும் பூட்டகத்தைச்
செவிகூர்ந்து கேளுங்க ளிந்தச்சேதி
தெருவில் வந்தா லுங்கள் தலை தெரித்துப்போகும்
தவிலடித்துப் பேசாதே ஈகஸ்யமப்பா
சவுக்கார மானதென்ன தணலாம்விண்ணே.

(2)

விண்ணிலே முன்றுகடர் தோணலாச்சு
வெய்யோனுஞ் சந்தானமக் கிளிதானென்பார்
மண்ணிலே வந்தவுடன் முப்புவாச்சு
வளர்பிறையைத் தொட்டுகிற்கு முசார்தான்
தண்ணியிலே கண்டகிலை யருக்கஞ்சு
சமாதியுப்புச் சண்ணமடா தளர்கூருச்சு
பெண்ணடுக்க லாணவியுங் காணலாச்சு
பேசாதே பிண்டத்திற் பிரித்துப்பாரே,

(3)

பிரித்தப்பார் வாயுவகி யுப்புமும் அம்
 பிண்டத்தி லப்படியெ நின் னுதையா
 பிரித்தப்பார் பிருதிவியே பிண்டம்பிண்டம்
 வேறென்று மின்பையடா விதுதான்முலம்
 குறித்தப்பா ரிடகலையிங் கலெதான்ரெண்டுங்
 கூடிநிற்குஞ் சுழிநிலையின் கூர்மைதப்பி
 மரித்துப்போ னுள்வருமோ சிவன் தானும்
 மயக்கின்று திரியாதே மண்ணைக்கண்டே.

(4)

கெட்டுவாய் பசுந்தமண்ணுந் தண்ணிருள்ளோ
 கெழிருக்கும் வழியையுப்பு கணைசஞ்சக
 கண்டுபார் நெற்றிக்கண் ணுடையோனென்பார்
 கல்லென்பார் ஐந்தாயக் கனிதானென்பார்
 கெட்டுபோ காதபஞ்ச மித்திரமென்பார்
 கித்தென்பார் காதமென்பார் வேடிதானென்பார்
 கோண்டல்வன்னி பிசமென்பார் கண்ணமென்பார்
 கோசமென் னும் பிசமென் னும் கூறுமேகே.

(5)

ஏகாதி வந்துவென்று சு-உ-வென் னும்
 ஏ-ஐ-ஓ ஆவென் னும் இலக்கமென் னும்
 சாகாத காலென் னு மதிஷ்டானமென் னும்
 சா-மென் னும் பூ-மென் னுஞ் சச்சுவென் னும்
 வேகாத தலையென் னும் விராமென் னும்
 விசுவென் னு மிரண்டகற்ப விராட்டாமென் னும்
 போகாத புனலென் னும் பூ-னாமென் னும்
 புரிலவண மென் றசொல்லிப் பொருந்தும்பேரே.

(6)

போன பரிபாஷை பேர்களைவ்ணம்
 பேயனுக்கும் பேதைபர்க்கும் பேர்தானுச்ச
 கூறான மூன்றுவித மண்டபிண்டம்
 கோடான கோடியெல்லி யிதற்குள்ளாச்ச
 நீரான ஆங்கிபுடன் காலுங்கட்டி
 நின்றவிடம் வழியென்பார் கந்தியிசர்
 தேருதே போனாலும் உலகமாதே
 சிவனுலு மென்னுதல் திரட்டிப்பாரே.

(7)

பார்க்கையிலே பளிச்சென்று பிரகாசக்கும்
 பருதிமதி அக்கினியும் பாழ்போகாமற்
 சேர்க்கையிலே வண்ணுன்கை சிக்கிக்கொண்டால்
 திடத்தடனே சேரலாஞ் சிவயோகத்தில்
 நோக்கையிலே வழியல்லோ கற்பமாச்ச
 நொந்தசடங் கற்பூர தேகமாச்ச
 காக்கையல்லோ தூக்கினிடும் மேல்புலத்தூள்
 நலமான பிராணநிற்கும் நாட்டந்தானே.

(3)

தானென்ற வன்னிக்கு ஆனென்றேபேர்
 தண்ணீரும் வாய்புகுப் பெண்ணென்றேபேர்
 ஏனென்ற சூழிமுனையே ருத்தினாச்ச
 இடகலிபிக் கலையிரண்டும் பீர்மாயிஷ்ணு
 வானென்ற சிங்குவங்கு யகாரமாச்ச
 வாதமென்றும் யோகமென்றும் ரெண்டேபேச்ச
 ஊனென்ற சடத்துக்குள் வஸ்துவித்தை
 ஒருகோடி சத்தரெல்லாஞ் செய்திட்டாரே.

(9)

செய்திட்ட சடத்துக்குத் தாயார்மன்னிர்
 செலங்கோர்த்து நின்றவிடம் அடிதானையா
 மெய்த்திட்ட வாய்பும்ண்ணுஞ் செலமுங்குடி
 விரிகடலில் நின்றவிடம் நடுவென்பார்கள்
 எய்த்திட்ட அக்கினியஞ் செலமுங்குடி
 இருந்தவிடம் தலைகெழென் நியம்பலாகும்
 கொய்த்திட்ட திரிகோண சலமுப்பூவைக்
 குருமுனிவர் தானுரைத்த ரூர்கண்டரே.

(10)

கண்மரோ மண்ணாலே யெல்லாமாச்ச
 காயசுத்தி வாதசித்தி மண்ணுலாச்ச
 பெண்ணரும் பிள்ளைகளும் மண்ணுலாச்ச
 பிறப்பதவு மிறப்பதவு மண்ணுலாச்ச
 துண்டான பொருளொன்றுங் காணோனையா
 தூலவிடம் பிரகிருதி சூட்சுமார்க்கம்
 பண்டான சேதியல்லோ மேறென்றில்லை
 பச்சையொன்று வெள்ளையொன்று பவாமொன்றே.

(11)

ஒன்றான வஸ்துவுக்கு மாணாவை

உச்சியென்று மச்சத்திஸ்-ஜ-ஆ-ஊ-வாம்

நன்றான மேஷமொடு மினக்கும்பம்

நானொழுகுந் புறையும்பிற் பிறைநான்முன்றும்
குன்றாத வாழிநிறி புறாவரைக்கும்

கட்டிவார் திடீசைக்குக் குணந்தானாயா
என்றேதான் சொன்னவித்தை பதினேழுக்குள்
இயம்பினைன் புத்தியினு வினைசுதுபாரே.

(12)

இசையாமற் செய்தாரே சவுக்காரத்தை

இத்தென்று ஊசாமுங் கற்கின்றும்புள்
கடுவெடுக்கக் காச்சிபல்லோ பெண்ணையிருத்திக்

கட்டுவார் நியனுக்குக் கைகலக்கும்
குசமசக்குச்சவுக்காரம் வண்ணனுக்குக்

கோடிவெள்ளைக் காகுமல்லாற் குருவாகாது
வினைசுமிருத்த வாயுவகி அப்புமுன்றும்
வெளிப்பட்டா துருப்படலாம் விண்ணிப்பாரே.

(13)

விண்ணிப்பா ராதவற்கு மவுனமேது

பிரிந்தைச்சே ராதவற்குக் கற்பமேது
மண்ணிப்பா ராதவதற்குக் கற்பமேது

வாணச்சே ராதவற்கு யோகமேது
கண்ணிப்பெ ருதவற்குப் பார்வைமேது

காணத்தே டாதவற்கு றட்டமேது
அண்ணித்தே போனாயி நின்னைக்கேது
ஆரணித் தேடிபடி முடிவையக்கேனே.

(14)

முடியென்ற வன்னிகெற்பக் கிழைசென்று

முத்தப்போ லேயிருக்கு யிறுதான்சொன்னம்
அடியென்ற புனிததவும் மேலாயிற்றும்

அகாச வித்துவென்று மதற்கேபேராம்
செடிபசில போலிருக்கும் உப்புமாரக்கம்

நிலமென்றும் சொல்வார்கள் நடுவின்கூறு
இடியென்ற வஸ்துவிக்த டெண்டிற்சேர்தால்

உத்தமென்ற சவுக்கார வழியென்னே.

(15)

என்னவே பாணரைக்கும் சவுக்காரத்துக்
 கேணியல்லோ சாரமொடு துருசெண்டும்
 சொன்னபடி கேட்குமடா வீரம்பூரம்
 தொட்டேறச் சகலசித்துஞ் சூதஞ்செய்யும்
 விண்ணமில்லை யதினாலே அண்டகூட
 மேலேறிப் பார்க்கலாம் விராசமெல்லாம்
 நன்னாயன் றிப் பிரமகலை வேறேயில்லை
 சவுக்கார நிலமறிந்த சத்தவருக்கே.

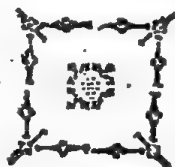
(16)

சத்துபதஞ் சலிவியாக் கிரமருக்குத்
 தனதான பிள்ளைகளில் பாடுருத்தன்
 வித்தைமெல்லாம் கண்டுகொண்டேன் வடமோதன்னில்
 விசுவகர்மன் தனக்குமுப தேசஞ்சொன்னேன்
 சித்துவினை யாடுதற்கு கிரந்தம்நூலும்
 செப்பினேன் சிவநூலைத் தெளிந்துபார்த்து
 அத்துவித மானதினால் டமரானந்தர்
 அருளியதோர் பதினேழு மடக்கமுற்றே.

(17)

டமரானந்தர் சிவநூல் சூஸ்திரம் யிள

முற்றிற்று.

மதுரை இராமாயணச்சாஸ்திரத்தொரு இராமசாமிக் கோனூரவர்
 கள் குமாரர் இருளப்பக்கோரு சுவர்களிடம் வாங்கிய எட்டுப் பிரதி
 யின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

சுமான் தனே.

அறுபத்தைத்தாவது

வால்மீகர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

சிவயோகஞானம் ம.

திரிபுர்த்தி தேவர்முதல் மனிதரோடு

செய்யோகம் பெற்றிருந்த மார்க்கந்தன்னைப்

பிரிவமுட னெனைத்தொழுது கேட்டாய்ப் பள்ளாய்

பிங்கனையும் இடக்கனையும் மாறும்போது

அறிவுடனே சுழிமுனையில் மனத்தைவைத்து

அசையாம லொருக்கிவைப்பத் தாக்கும்போது

குறியான செய்யோகஞ் சித்திரிபாச்சு

தோடிசென்மஞ் சித்தனைப்போ லானலாமே.

(1)

தோடியென்று லொருதோடி காலம்ல்ல

கோடான தோடியுடா கொலுயிற்றுகை

ஆடிநிற்குஞ் சிவசத்தி ரெண்டுபேரும்

அன்புடனே உனைத்தாத்தி மடியின்வைப்பார்

சாடியிழுங் குங்குதபோற் சாடிடாமற்

முயான மதியிடை நடுவில்லின்று

பாடியிட்டென் செய்யோக மார்க்கந்தன்னைப்

பார்த்தறிந்து அங்கியான பனையைவெல்லே

(2)

பனையான கருவியெல்லா மடங்கிப்போகப்

பகருகிறே நுபாயமொன்று லருவாய்ச் சொல்வேன்

நிகையாதே பல்லாஸின் மயக்கம்வண்டு

சித்தென்ப போகத்தில் மயக்கிடாதே

தனையெது மில்லாத உபாயஞ்சொல்வேன்

தாடியி விந்தமுறை குஞ்சாருகநம்

வனையான சுழிமுனையில் வாழேட்டி

வாய்பகத்தி னுலகத்தோ டொத்துயாதே.

உலகத்தோ டொத்திருப்பார் யோகம்பெற்றோர்
உத்தமனே புனித்தோடு பழம்போலப்பா
கலகமென்று நூல்பார்த்தக் கலகவேண்டாம்
காசியென்றுத் தலமென்றும் அலையவேண்டாம்
சிலபலநால் பலபலவா யோகஞ்சொல்லும்
செயென்றும் வாவென்றும் செபிக்கச்சொல்லும்
பலபலவாய் நிலைவானால் யோகம்போச்சு
பஞ்சிட்டுப் பாரம்பவைத்து பதியிற்செல்லே.

(4)

பதியான வான்பூமி யிரண்டுமொன்று
பரலோகஞ் சிவயோக மென்றுபேரு
நிதியான் வாய்வுவன்னி அப்புமுன்றும்
நிலையான அயன்மாலு மரணமாகும்
மதியான புத்தியினு லறிந்துகொண்டு
மகத்தான மாயையது யேகமாகும்
கேதியான வுன்னுள்ள வானமாகும்
கிருபையுள்ள திருமுச்ச வாயுவாமே.

(5)

ஆமப்பா வன்னியது நயனமாகும்
அப்பனே வழுதமது நாவதாகும்
ஹம்பா நாகியது வாயுமாகும்
உத்தமனே யிருகாது வானமாகும்
தாமப்பா முன்னூரில் மார்க்கஞ்சொன்னேன்
தாரணியி லென்னதென்று விரித்துச்சொன்னேன்
வாமப்பா அக்ஷரங்க ளொன்றுமில்லை
மகத்தான வாசியுட வகையைக்கேளே.

(6)

வகையான வாசியது மனமுங்கண்ணும்
மயங்காதே சிவாயமென்று புலம்பிடாதே
பணியாதே அக்ஷரங்க ழம்பத்தொன்றும்
பரிபாஷை யாலுரைத்த நாமபேதம்
திசையாதே நாமமட் சாங்கொன்றும்
செய்யாதே அந்வுகெட்ட மனுடரைப்போல்
நகையாதே மானிடரைப் பலசநியென்றும்
நம்பாதே நல்வெளிநிற் காண்காரே.

(7)

காவென்று முன்னோர்கள் சொன்வதாலே
 கலங்காமல் தூல்வழியே காக்கும்போது
 ணவென்ற படுசென்றேன் ஸ்வசுண்டங்கண்டேன்
 ஒளிவாத பாவெளிபிற் றெனியுங்கண்டேன்
 சீரென்ற செஞான யோகம்பெற்றேன்
 செனியாமற் பேரின்ப வீடுபெற்றேன்
 தூவென்ற முடுகண்டேன் துனியுங்கண்டேன்
 குகூழாதி குகூழ்த்தைத் துலக்கினேனே.

(8)

துலக்காத காரணத்தைத் துலக்கிச்சொன்னேன்
 தூங்காமற் தூங்குகின்ற ய்டமுஞ்சொன்னேன்,
 கலக்காதே காரணத்தை வெளியிடாதே
 காலடியை மறவாதே கண் தூங்காதே
 நிலிக்காது உலகத்தோர் சொல்லும்பேச்சு
 கில்லாது நிசமென்று நம்பிடாதே
 வலக்காஞ் சொல்லாதே வீண்பேசாதே
 வைபகத்தில் பலவேஷம் கொண்டிடாதே.

(9)

கொண்டதொரு கூத்தெல்லாம் நாதன்கூத்து
 குவலபத்தி விவன்கூத்து ஒன்றுமில்லை
 விண்டுரைத்தேன் சிவயோக மார்க்கமெல்லாம்
 விரிவான சாஸ்திரத்தைக் குறுக்கிச்சொன்னேன்
 கண்ணோத்தார் சித்தர்ப்பதி னெட்டுப்பேரும்
 காசினிபிற் பரிபாஷை யாகச்சொன்னார்
 பண்டுபரம் விளம்பினதை யறியச்சொன்னேன்
 பாமாக சிவயோகம் பத்துமுற்றே.

(10)

வால்மீகர் சிவயோக ஞானம்

முற்றிற்று.

மேலூர்த்தாறுகா கொட்டாம்பட்டி எம். கருப்பையா பிரஸார்
 அவர்களிடமிருந்த பிரதிபின்படி திருத்தசாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ
குருவே துணை.

அறுபத்தாருவது:

வால்மீகர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞானநாடி சாஸ்திரம் யக.

நீடிய வாத நாடி நீர்ச்சுழல் வண்டு போலே
ஒடியே சுழலு மாகி லூண்பிலாச் சுளியே தொங்கி
நாடியே குளித்து நிற்கும் நாளிலே உடம்பு வத்தும்
சூடிய ஈச னுணை தொல்முனி வகுத்தவாரே. (1)

உன்னிய வாத நாடி யூசிபோ லிருக்குமாகிற்
கன்னியை யறியச் சொன்னோங் கத்திரிக் காயைத் தொங்கித்
தன்னிலே வயிற்றையூதும் சடிப்பது யில்லை மந்தம்
வன்னியைப் புனைந்தோ னுணை வருஷமேர டெட்டதாமே. (2)

கண்டது வாதநாடிக் கட்டெறும் பென்ன லூர்ந்தால்
உண்டது தொங்கி நின்ற வுபகறி சொல்லக் கேளு
முண்டது விலாவில் நிற்கும் முருங்கைக்கா யிலையே தொங்கி
லொண்டடி கழியும் விக்கு மொன்பது வருஷந்தானே. (3)

பஞ்சிட்ட கோலைப் போலே பறையடி வாதநாடி
மிஞ்சிட்டு ஒடுமாகில் விளைந்திடும் பிணியைக் கேளீர்
அஞ்சிடும் பாவைக் காயா லடிக்குடல் தன்னில்த் தொங்கில்
வஞ்சிடும் வறச்சி தோன்றும் வருஷமேர ரெட்ட தாமே. (4)

நாட்டிய வாத நாடி நடுங்கியே குளிரு மாகில்
ஒட்டிய தேங்காய்க் கிற்று உட்குடல் தன்னில் நிற்கும்
வாட்டிய வுடம்பு வத்தும் வயிறது லுதிங் காட்டுந்
தீட்டிய மாலி னுணை சென்றது வருஷ மேழே. (5)

சத்திய வாத நாடி சக்கரம் போலே சுத்தில்
முத்திய வாழைத் தோலு முதுகிறைத் தண்டுந்தோலும்

சத்திப் பூட்டிற் பத்திச் சுருக்கென வலியுந் தோன்றும்.
பத்திசேர் குழை னுனே பயனிது வருஷம் பத்தே.

(6)

சுருக்கென வாத நாடி சுழல்வினாப் போலே சுத்தி
விருக்கிய வசயம் காணு மெனும்பா வத்தி சிற்கும்
மருக்கியே வகுது லுதும் மனமரு குருத்துக் கொள்ளுந்
தருக்கிய கோழியாடு தக்கிய வருஷம் பத்தே.

(7)

மீத்ப வாத நாடி மீனது போலே யேறித்
கூறிப் புவனா யீந்திற் கொடியமின் புடவின் காயும்
எற்பே வவது பக்கம் யெனும்பினி லொட்டிசிற்கும்
மாற்பே உதிரும் விழும் வருடமேட் டனையே யாகும்.

(8)

கண்ணிய வாத நாடி காரைபோல் நடக்கு மாகில்
உண்ணிய சத்திப் புண்டா முடும்பெல்லாம் ஊதி வாங்கும்
கண்ணிலே துத்த முண்டாங் காந்திடும் வயிறு வீங்கும்
பண்ணிமாங் கிசமே தொங்கிற் பனிரண்டு வருஷம் தானே.

(9)

பலவுரு வாத நாடி பாம்புபோற் சுத்து மாகில்
கலமுது முன்னே சொன்ன கற்கதி தன்னை நிக்நி
இலமுது மத்த மத்த யெக்கந் புள்ளதெல்லாம்
சலமுதும் வயித்திற் றெருக்கிச் சத்திக்கும் வருஷ மொன்றே.

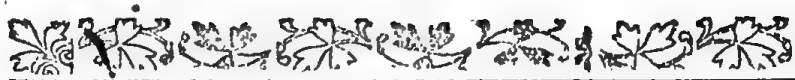
(10)

பலகந் பொசிப்பிற் தொக்கிற் பத்தியே வுடவின்கின்று
இலகந் தன்னை யெல்லா யிரிசிக எந்நபச் சொன்னோம்
கலகந் வருஷம் பத்துக் கண்டுகண் டுள்ள தெல்லாம்
வலுவந் புத்தில் மேவும் வால்மீக ருரைத்த வாறே.

(11)

வால்மீகர் ஞான நாடி சாஸ்திரம் றிக
முந் திந் து.

மதனா' வடக்குமாசி விதியிலிருக்கும் பாத்திர' வியாபாரம்
க. ஈ. ம. கணபதியாமின்னை அவர்காமிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிர
திவின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குருவே துணை.

அறுபத் தேழாவது

வால்மீகர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

சு த் த ரு ன ம் யசு.

—❧—

இருளொளியாய் நின்ற சிவன்பாதம்போற்றி
 யெழுத்தினுட விபரத்தை விரித்துச் சொல்வேன்
 அருவுருவாய் நின்றதுவே யெழுத்ததாகும்
 ஆறியந்த மண்டபிண்ட மதுவேயாகும்
 திருவுருவாய் ரவிமதியாய் நின்றரூபம்
 சிவசத்தி திருமாலின் ரூபமாகும்
 வருமுருவே சிவசத்தி வடிவதாகும்
 வந்தததிலும் போனதிலும் மனத்தையையே.

வந்ததுவும் போனதுவும் வாசியாகும்
 வானில்வரும் ரவிமதியும் வாசியாகும்
 சிந்தைதெளிந் திருப்பவனே சித்தன்சித்தன்
 செகமெல்லாஞ் சிவமென்று அறிந்தோன்சித்தன்
 நந்தியென்ற வாகனமே தூலதேகம் !
 நான்முகனே கண்முக்குச் செவிராக்காகும்
 தந்திமுகன் சிவசத்தி திருமுச்சாகுந்
 தந்தைதாய் ரவிமதியென் றறிந்துகொள்ளே.

அறிந்து கொள்ளும் பூரகமே சரியைமார்க்கம்
 அடங்குகின்ற கும்பகமே கிரியைமார்க்கம்
 பிரிந்துவரும் ரோசகமே யோகமார்க்கம்
 பிரகாமல் நின்றதுவே ஞானமார்க்கம்
 அறிந்துடடற் புருஷனின் பிரானவாய்வு
 மகத்தான சிவசத்தி படங்கும்வீடு
 சேர்த்துமனம் ரெளிவாடிச் சேர்த்தோன்சித்தன்
 சிவசுவா அயனவனென் அறக்கலாமே.

ஆமப்பா லுலகத்திற் பெருநூல்பார்த்தோன்
 அவர்வர்கள் நடத்தைபெல்லாஞ் சரியையென்பார்
 ஓமப்பா கன்றுசெம்புத் தெய்வமென்று
 உருதுவார் பூசிப்பார் கிரியையென்பார்
 வாமப்பா யோகமென்று காங்கனியைத்தின்று
 வாய்பேசா லுமைபைப்போற் திரிசுவார்கள்
 காமப்பா ஞானமென்று மானம்விட்டுக்
 காக்கைபித்தன் மிருகம்போற் சுற்றுவாரே.

(4)

கற்றுவார் பெருநூல்பார்த்துப்பார்த்துத்
 நூசிப்பா லுலகத்திற் செறிதுபேரைத்
 தெருதுவார் வயற்பிழைக்க அநேகவேசம்
 தேசத்தி ளனிந்துகொண்டு திரிசுவார்கள்
 பற்றுவார் குருக்களென்பார் சீஷனென்பார்
 பையவேதிட்சை வைப்பா உமையென்பார்
 கற்றுவார் திருமுர்த்தி நாமமென்று
 காரணத்தை யறியாத கசடர்தானே.

(5)

தானென்ற லுலகத்திற் செறிதுபேர்கள்
 சடைபுலித்தோல் காவிலஸ்திரத் தாம்பூரம்பூண்டு
 ளானென்ற வுடம்பெல்லாம் சாம்பல்பூசி
 உலகத்திற் போகியென்பார் ஞானியென்பார்
 தேனென்ற சிவபுதை நிட்சையென்பார்
 திருமால்க் கண்ணெதிரே கண்டேனென்பார்
 கானென்ற காட்டுக்குள் தேவர்கோடி
 காரணத்தை யறியாமற் கற்றுவாரே.

(6)

கெதுகின்ற பேர்க்கப்பா கோடாகோடி
 காரணத்தை யறந்தவர்கள் கொஞ்சங்கொஞ்சம்
 பதறுகின்ற பேர்க்கெல்லாம் பாமார்த்தத்தைப்
 பத்தியினுற் பார்த்தவர்கள் கருக்கம்பப்பா
 உதறுகின்ற பேர்க்கப்பா லுலகத்துள்ளே
 உறித்தகை தன்னிடத்தி லறியமாட்டார்
 கெதுகின்ற பேர்க்கப்போற் கெதரிடாமற்
 சுவர்த்தி மரும்பாலை தன்னிடத்திலே.

(7)

நிலைன்று பெரியோர்கள் பாசையாலே

மீழுகந் தன்னுக்குள் காலுவேதம்
வல்லமையாஞ் சாத்திரங்க ளிருமுன்றாக

வயற்பிழைக்கப் புராணங்கள் பதினெட்டாகம்
கல்லுதனைக் கரைப்பதுபோல் வேதாகமங்கள்

கட்டின ரவரவர்கள் பாசையாலே

தொல்லுலகில் நால்காதி யநேகஞ்சாதி

தொகுத்தார்க ளவரவர்கள் பிழைக்கத்தானே.

(8)

தானென்ற வுலகத்திற் கதையில் லாட்டால்

தன்பெருமை யாலழிந்து சணத்தில்விழ்வார்
ஊனென்ற வுடலெடுத்தா லெல்லாம்வேறுநம்

உலகத்தி லவரவர்கள் பாசையேனும்
மானென்ற சிவகாமி சிவனுங்கூடி

மாமுனிவர் முகம்பார்த்து மறைநூல்சொன்னார்
தேனென்ற சிவகாமி யருளிஞாலே

திரட்டினார் வெகுதோடி தேசபாசை.

(9)

தேசத்திற் பாசைதனை யறிந்திடாமற்

றெளிவாக வுலகத்தார் பாசைபார்த்தோர்
ஆசிர்பா ருலகத்திற் கண்டதெல்லா

மாச்சரியந் தனைக்கண்டு ஈழிந்துபோனார்
வாசிதனை யறியாத சண்டிமாண்பர்

வார்த்தையினால் மறுட்டிகைப்பார் மறப்பேரை
நாசிவழி நடுவில்வருஞ் சிவத்தைக்கண்டோர்

நான்முகனுந் திருமாலுஞ் சிவனந்தானே.

(10)

சிவசிவா பதினெண்பேர் பாடற்கெல்லாக்

திறவுகோல் வால்மீகர் பதினாறும்
சிவம்பெற்ற சித்தரெல்லா மின் னுண்பார்த்தார்

சிவனோடே கொஞ்சொன்னார் சித்தந்தாரை

புதுமாகிப் போகாமற் சிவனுந்தார்

மருநதினு லிந்தென்கொண்டே

நாக்ருவாபச் செவிமுக்கு மத்திக்கப்பால்
 நதிலிடு சூப்பமுத லுச்சிதொட்டுத்
 நாக்ருவாப் அங்கென்று அநிலேபூணித்
 தாயாரைப் பூசித்து வேதமோது
 வாக்குவா பசையாமல் மவுனங்கொண்டு
 வாசிவரு மிடத்தில்தனம் வைத்துக்காரு
 நீக்குவாய் வாசினு மனந்தான்புகில்
 . . தீனவுஅதி லடங்கிவிடும் வரிசைகானே.

(12)

காணரிது பெவாது முலகுட்சம்
 காண்பவனே சிவசித்த னவனையாரும்
 பூணரிது புலகத்தி லின்னாற்கிடில்
 பூலோக சித்தனைன் றுரைக்கலாகும்
 காணரிது சிவசத்தி திருமுச்சாகும்
 நாடாரே முடருக்கு யின்னால்தன்னைத்
 தோணரிது வெளிமயக்குச் சம்மாஆமோ
 சொல்லரிது சூட்சத்தைச் சொன்னேன்பாரே.

(13)

சூட்சமின்னஞ் சொல்லுகிறேன் வாசிகாணச்
 சூட்சாதி சூட்சத்தைத் துறக்கப்போமோ
 சாட்சியில்லை துணியில்லை கேள்வியில்லை
 சந்தேக மொன்றில்லை வெளிபைக்காண
 காச்சியென்ற கெற்பத்தி லவதரிக்குமாப்போற்
 காணத்தைக்கண்ணாலே கண்டிருக்க
 சூச்சதிது லுமைமயான பிப்படியேகண்டேன்
 சூனத்தத் திருக்கத்தி னடியையக்காரே.

(14)

காப்பதற்குப் பத்திபத்தைச் சொல்லக்கேளு
 காய்கனி பஞ்சபட்ச பாமானங்கள்
 எப்பழுத னுண்டு கொண்டு சிவத்தைக்காரு
 பென்மக்கள் சித்தருடன் குருநால்பாரு
 சூப்ப்பனத்தக் கழியில்லா திருக்கவேனும்
 சித்திபகர்மம் நடத்தவேனும்

வால்மீகர் சுத்த ஞானம் டிகு.

2

தானவனா யிருக்கவென்றால் வாசிலேனும்
தன்னுக்குள் தானின்ற யிடமும்வேனும்
வானவனாய் நின்றவர்க்கு யெல்லாஞ்சித்தி
வானுக்குள் மனமிருக்க மறிபோற்காணும்
தேனவனாஞ் சித்தருக்குத் தெகிட்டாமுனி
சிதப்பாக உடலுக்குப் பதியேயாகும்
கோனவனா யிருக்கவென்று குறுக்கிச்சொன்னேன்
குவலபத்திற் பதினாறுங் குருத்தான்முற்றே.

வால்மீகர் சுத்த ஞானம் டிகு.

முற்றிற்று.

வால்மீகர் ஞானசாஸ்திரங்கள் நம்மிடம் அநேகம்
எட்டுப்பிதிகளிருப்பினும் தற்போது இவற்றிலுதை அச்சு
டிருக்கிறோம் மற்றவைகள் அடுத்த பாகத்தில் வெளியிட
கூடும.

மதுரை தர்சில்தார் பள்ளிவாசல்தெரு குமரவேலு ம
சுமார் அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய எட்டுப்பிதியின்படி இந்த

சுருவே துணை.

தேவ, ரிஷி, முனி, சித்தர்கள்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

யோகஞ்ஞானசாஸ்திரத்திரட்டின்

முன்றும் பாகத்தில் சொல்லியிருக்கிற

முக்திய விஷயங்கள்.

ஐயா! இசைந்தெத்த முன்றும் பாகத்தில் கடைப்பிள்ளை, ஜெய
னிவர், கஸ்துரிச் சித்தர், கஞ்சமலைச் சித்தர், புலிப்பாணி முனிவர்
னாகிய முனிவர், மிருகன்ட மகாரிஷி, குருராஜர், இராமரிஷி, அத்
ரி மகாரிஷி, புகன்டமகாரிஷி, மௌனச்சித்தர், சூதமகாமுனிவர்,
தபோதனர்களார், சொல்லப்பெற்ற இருபத்தேழு சாஸ்திரங்
த்தள்ள விஷயங்களை இதனடியிற் காணலாம். அவையாவன;

65-வது கடைப்பிள்ளை ஞானசைதன்யம் ஏழில். அந்வே குரு
விளங்கும் அர்ப செயலினையும், அஞ்சபூத ஆறுதாரம், வேதாந்த
ந்த சூட்சும விபரங்களையும்;

66-வது கடைப்பிள்ளை ஞான சமாதி தீட்சை பதினேழில்,
நன்பெருகு மந்திரமும், அரிய சமாதி தீட்சையும், குருவிருக்கும்
பும், சழிமுனை திபசோதிரும், தரியம் துரியாதீதம், கேசரி பூஜை,
ம் பிறத்த இடத்தின் விபரங்களையும்;

70-வது கடைப்பிள்ளை ஞானத்தண்டகம் ஐம்பதில், உந்திக்கம
நிலிருந்த மேலாதாரம் வரையுள்ள சோதிசொருபநிலையும், ரவிமதி
னையும், சிவயோகம் நிருவிதர்ப சமாதி, அதற்குரிய முலாட்சரங்
ம், பூஜாவிதி தீட்சாவிதி அமுதாசகர்பம், குளிகை ஜெபமணி
விய விபரங்களையும்;

71-வது கடைப்பிள்ளை ஞானக்கக்கஷம் எண்பதில், அரிமூல மந்
, கவக்டிகச் சக்கரம், கருக்தரு, தேககத்தி, நீத்தியகர்மா ஸஷ்டா
தகராதம், பருவகடு கட்டம், தசதிட்சை, கந்திதெரிசனம்,
காகிவர்த்தி முதலிய விபரங்களையும்;

72-வது கடைப்பிள்ளை சிவயோக ஞானம் நூறில், வாசியோக மூலமும், காயகற்பக் குளிகையும், சாகாத் தலை வேகாக்கால் போகாப் புனல், என்பதும், வாதம் மதியமுத முதலிய விபரங்களையும்;

73-வது கடைப்பிள்ளை கலைக்கியானம் நூற்றியிருபதில், மண்டலம்மூன்றும், மந்திர மூலமும், நவகோண சக்கரம் பூஜை வரிசையும் வாசியோகமும், விசுவரூபதெரிசனமும், காயகற்ப அமுதம் முதலிய விபரங்களையும்;

74-வது கடைப்பிள்ளை ஞானதிட்சாஸிதி பதினாறில், பூரண தீட்சை, அறுகோணம், நந்தி தெரிசனம், ரவிமதி சுழினை முதலிய விபரங்களையும்;

75-வது ஜெயமுனிவர் திருமந்திர ஞானம் முப்பத்தேழில், யோக சாதன மர்மங்களும், வேடதாரியின் விபரீதமும், அஷ்டகணபதியின் மந்திரசித்தி முதலிய விபரங்களையும்;

76-வது கல்லுளிச்சித்தர் ஞானானந்த குஸ்திரம் பத்தொன்றில், மாயையை விலக்கிப் பரத்துடன் அமைமும் மார்க்கமும், மருந்துகளிற்சில விபரங்களையும்;

77-வது கல்லுளிச் சித்தர் பாடல் பதினாறில், பிரபஞ்சம் பெயென்றும், பிரமமொன்றே மெய்யென்றும், அதை அனுசரித்து நடப்பதே மேலான முத்திமோகஷமென்றும், அஷ்டகர்ம முதலிய வார்த்தை விபரங்களையும்;

78 வது கஞ்சமலைச் சித்தர் கலைக்கியானம், இருபத்தி மூன்றிடிகலை பிங்கலை சுழிமுனை மதியமுதம் பஞ்சபகவி அட்சரமும், அநுமுடியும் அண்டத்திலுள்ளவை பிண்டத்தி லுண்டென்ற விபரங்களையும்;

79-வது கஞ்சமலைச் சித்தர்பாடல் இருபத்தைந்நிலில், 'மாயைநித்தி மனம் வாங்குக்கெட்டாப் பிரமத்தில் அயக்கமாக வேனுமெனவதையும், அதற்குரிய சாஸ்திர விசாரணை செய்யவேனுமென்ற விபரங்களையும்;

80-வது கடுப்பாணி முனிவர் திட்சாமதி ஐம்பதில், சிதம்பர அட்சர அட்சர குரமந்திர நூலாதிக்களையும், அசுத்திரிய சர்ப்பாதி நூலாதிக்களையும், அசுத்திர மந்திர அட்சரங்களையும், அஷ்டதிக்கு தேவனை

81-வது கௌகிகமுனிவர் ஞானஞஸ்திரம் முப்பதில், சுழிமுனை வஸ்து தெரிசனங்களையும், சித்திகளிற் சிறந்த அஷ்டமா சித்திகளையும் வேதை முதலிய விபரங்களையும்;

82-வது மிருகண்ட மகாரிஷி மெய்ஞ்ஞானம் முப்பதில், காரண குருவைக்கண்டு தொண்டு புரிந்து பூரண பேரின்ப மர்மங்களைத் தெரிந்து சாதனம் புரியும் விபரங்களையும்;

83-வது குருராஜர் ஞானரத்தினபரணம் ஐம்பதில், காயம் அழிபாதிருக்கக் கற்பமுண்டு கற்பாந்த காலம் வாழலா மென்ற விபரங்களையும்;

84-வது குருராஜர் சிவயோக சந்தாமணி ஐம்பதில், சரியை சீரியை யோகம் ஞானம், மதிர்வி சுழிமுனை வழலை செயநீர் வாழமுறைகளை அனுஷ்டிக்கும் விபரங்களையும்;

85-வது இராமரிஷி சிவயோக ஞானம் பதினெட்டில், சத்திமுலமும், பூரணசோதிப் பிரகாசமும், நந்தி தெரிசனமும், வாசியால் சகபூரக கும்பகமும், அதற்குரிய முலாட்சா விபரங்களையும்;

86-வது அத்திரிமகாரிஷி உன்மை ஞானபோதகம் முப்பதில், ண்டபிண்டம், பஞ்சபூதம், பரவான்மா ஜீவான்மா சத்திசிவம், பஞ்சாட்சரநிலை கதிர்மதி அடிமுடி ஆதிவஸ்து விபரங்களையும்;

87-வது புசண்டர் மெய்ஞ்ஞான விளக்கம் எண்பதில், பராபரமெய்க்கும் பரவிய பரப்பிர்ம வஸ்துநிலமையும், ரகிமதி சுடராகிய யோக வல்லபங்களையும், கற்பமுறை சரக்குவகை செந்துரம் தாரம் உயிரெழுத்து முதலிய மர்மங்களையும்;

88-வது புசண்டர் ஞானகாவியம் முப்பத்துமுன்றில், தச தீட்பும், சகலசித்தம், சந்திரபுஷ்கரணியில் ஸ்நானமும், முக்கோணத் தீட்பும், பரஞான சிவபோதப் பண்பும், பிரளய காலத்திற் பிரமாண குத்திர விருக்கும் விபரங்களையும்;

89-வது புசண்டர் ஞானோபதேசம் முப்பத்திரண்டில், பஞ்சபிண்டவமுடிவும், ஆடஞானமும், கிரிபாதீத பிரமநிலை பூரணத்தவ முக்கிய விபரங்களையும்;

90-வது புசண்டர் ஞானஞஸ்திரம் பத்தொன்பதில், கல்துப்புக் கட்டு குருசெந்தூரம், வேதை விபரங்கடையும்;

91-வது புசண்டர் ஞானக்குறள் பதினாறில், சின்மயத்தி னுண்மையும், அதற்குரிய விபரங்கடையும்;

92-வது மௌனச்சித்தர் ஞானம் பெட்டில், சின்மய சொருப மூலாச்சரங்களையும், மவுனதீட்சை விபரங்களையும்;

93-வது மௌனச்சித்தர் பாடல் பன்னிரண்டில், யோகசாதனைக் குரிய விபரங்களையும்;

94-வது சூதமகாமுனி ஞானஞஸ்திரம் பதினான்கில், யோக சாதனங்களுக்குரிய மர்மங்களையும், ஆதாரமூல பிரணவ சொருப விபரங்களையும் சொல்லப் பெற்றிருக்கின்றன.

 மூன்சொன்ன முதலாவது, இரண்டாவது பாகங்களில், ஒளிமறைவாயும், பரிபாஷையாயும், பகர்ந்திருப்பதை ஆராய்ந்துணர வேண்டுமாகில் இதனடுத்த மூன்றாம் பாகத்தை வாங்கி வாசித்துப் பார்க்க நன்குவிளங்கும். ஆனதுபற்றி யாவரும் மூன்றாம் வாலியத்தை யுஞ் சேர்த்துப் பார்க்கும்படி கோருகிறேன்:

இப்படிக்கு

 இ. ராம. குருசாமிக்கோனா: ஸன்,

புல்தகஷாப், புதுமண்டபம், மதுரை.

கோங்கணர் சூட்சு ஞான தெரிசனம் ஆறில் நந்திதெரி
நந்தப் பாஞ்சோதி சூட்சுமுதலிய விபரங்களையும்;

து. கோங்கணர் திருமந்திர ஞானம் பன்னிரண்டில்; பரா
விகாண மந்திரமும், இடக்கலை பிங்கலையால் ரேசகபூரக
ம், உப்பு சிவன் சத்தியென்ற சுண்ணம் முதலிய விபரங்

3-வது. கோங்கணர் மெய்ஞ்ஞானம் பதிமுன்றில், அஞ்சுபூதங்
ஒன்றினுள் னொன்று யொடுங்கி நின்று, அறிவே நாமென்
ணரி சமாதிக்கடி மதியமுதம் புசித்து பிரமத்தில் அயிக்கமாகும்
யும்;

4-வது. கோங்கணர் சுத்த ஞானம் பதினாறில், சகல காரியங்
ந்தமனமே காரணமென்றும், உயிரோழுத்துகளுக் குற்ற
நந்தியின் பிரகாச விபரங்களையும்;

5-வது. கோங்கணர் உற்பத்தி ஞானம் இருபத்தொன்றில்,
பிரதிபிரானனோடு அபானவாய்வு பத்தும் மாந்தர்கள்
சரியை, கிரியை, யோகம், ஞான விபரங்களையும்;

6-வது. கோங்கணர் ஞான வெண்பா நாற்பத்தொன்பதில், சித்
நாற்பதமார்க்கமாய்த் தேசியைச் காலாகக்கொண்டு, சாதனமென்னும்
வியிலேறித் தன்னைத்தானே தெரிதற்குரிய ரேசக பூரக கும்பகம்
விய கேசரத்தின் விபரங்களையும்;

7-வது. கோங்கணர் ஞான சைதன்னியம் நூற்றுப்பதினென்
தில், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞான, பூரணமும், பிரானவாய்
வுடன் தசவாயுக்களின் தொழிலும், அவைகள் வசிக்ருயிடமும்,
தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களும், சத்திதீட்சை சிவதீட்சை தச
தீட்சை யென்ற விபரங்களையும்;

8-வது. குதம்பைச்சித்தர் ஞான சூஸ்திரம் பதினெட்டில்,
கலைக்கியான உயிரட்சரமும், குளிகை தயிலமுறை முதலிய விபரங்
களையும்;

9-வது. குதம்பைச்சித்தர் பாடல் இருநூற்று நாற்பத்தாறில்,
பெரின்பமே ஞான நிலையென்றும், சர்வம்
விபரங்களையும்;

63-வது. அம்பிகானந்தர் ஞானோபதேசம் இராமயோகஞான சாதனக்குறிப்பும், கற்பம், குளிகை, குருசெணம், செந்தூரம், உருக்கினம், கடடு, வழலை, முப்பு, முகங்களையும்;

64-வது. டமரானந்தர் சிவநூல் சூஸ்திரம் பதினேழில், தலை வேகாக்கால் போகாப்புனல், இடகலை பிங்கலை சுழிமுனை, நிலைமைகளையும், குருமுடிக்கும் விபரங்களையும்;

65-வது. வால்மீகர் சிவயோக ஞானம் பத்தில், இடகலை சுழிமுனையில் நின்று சிவயோகஞ் செய்து கோடாசேவரை அழியாத ஜீவன் முத்தி பதமடையும் விபரங்களை

66-வது. வால்மீகர் நாடிசாஸ்திரம் பதினொன்றில் சிலேற்பன நாடியும், தேகத்தில் அமைந்துள்ள வியாதிகளையும்;

67-வது. வால்மீகர் சுத்தஞானம் பதினாறில், யோகம் ஞானம், வாசியின் குறிப்பும், தன்னை யறியும் விபரங்களையும் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது.

இந்த முதற்பாகத்திற் சிற்சில இடங்களில் மறைபொருளாவழுத்திய வாக்கு வல்லப வழிதுறை யாவூர் தெரிய வேண்டுமான இரண்டாம்பாகத்தில் ஒவ்வொரு துட்பங்களுக்குரிய உண்மை விபரங்களெல்லாம் நன்றாய் விளங்கும் ஆகையால் யாவரும் இரண்டாம் பாகப் புஸ்தகத்தையும் சேர்த்துப்பார்க்கும்படி கோருகிறேன்.

இப்படிக்கு,

இ. ராம. குருசாமிக்கோன்,
புஸ்தகஷாப், புதுமண்டபம் மதுரை.

8-வது: தெட்சனாமூர்த்தி ஞானஞஸ்திரம் பத்தில் நாகிவழி
மீதேறிவாசிபார்க்கும் நாட்டத்தையும், மாலைச் சிலம்பொலி ஒசை
கேட்கும் மார்க்கத்தையும், ஏகாந்தபூரண எகாட்சர விபரத்தையும்;

9-வது: தெட்சனாமூர்த்தி ஞானபஞ்சாட்சரம் ஆறில், சத்தி
பஞ்சாட்சர திட்சையும், முத்திக்கு வித்தான மூல ஏகாட்சர தச
திட்சையும், அதற்குரிய விபரங்களையும்;

10-வது: தெட்சனாமூர்த்தி பூஜாவிதி பத்தில் ரசமணி கட்டும்
நியத்தையும், மொழியால் வருஞ்சித்தியையும், வேதைசெய்யும்
விபரத்தையும், மொழிபெயர்த்துக்குரிய சிவபூஜாவிதி சித்திசனையும்;

11-வது: தெட்சனாமூர்த்தி சுத்தஞானம் பதிமூன்றில், கஞ்ச
மலர்க்காலை யிஞ்சாது தூக்கித் திருநடன மாடிய அம்பலவாணன்
அவையின்கண் திருவாசி நாடியும், பஞ்சபூத அட்சரங்கூடியும் ஆகா
யம் சிந்தனை யறியும் விபரங்களையும்;

12-வது: தெட்சனாமூர்த்தி ஞானச்சுருக்கம் அஞ்சில், ஆறு
தலந்தாண்டி அறிவுடன் கூடுதற்கு ஆதாரமான அட்சரமும், அதற்
குரியமவுன திட்சையும், வாலைசித்தி வல்லபங்களையும்;

13-வது: கணநாதர் ஞானோபதேசப் பதினாறில் கதிர்மதி சுழி
முனையைக் கண்டகாட்சியும், களிப்புற்று அடிமுடி காணும் பீர்ம
நிஷ்டை முதலியவைகளையும்;

14-வது: சுப்பிரமணியர் ஞானச்சுருக்கம் ஒன்றில் சேண்வரை
மணஞ்செலுத்திச் சிறுவாசற்குள்ளே சென்று அசபைப்பார்த்து, ஐம்
புலனை யண்டமதிற் சேர்த்துச் சிலம்பொலியுங் கேட்கச் சிவசோதி
முதலிய தெரிசன விபரங்களையும்;

15-வது: சுப்பிரமணியர் ஞானச்சுருக்கம் இரண்டில், யோக
ஞான சாதனத்துக்குரிய மூலமந்திர மவுனாட்சரங்களையும், ரவிமதி
தீழ்நனை நாடி யுதித்தொடுக்கும் விபரங்களையும்;

16-வது: சுப்பிரமணியர் ஞானானந்தம் அஞ்சில், நாகினுலடைக்
ல் நன்மனதை யுண்ணுக்குநேராய் அண்டவுச்சிதன்னில்மேயிப்
ப் வாசியையும், அவ்வாசி பீடரிமார்க்கக் கசுந்துருகி யிரங்கும்
ங்களையும்;

17-வது: சுப்பிரமணியர் சுத்தஞானம் எட்டில், பூரணகுண்டவி
தி சித்தியும், கந்திகொலுயிருப்பு ஆரணத் துட்பொருளாகிய
அதன் உயிரட்சரம் அஷ்டமாசித்தி விபரங்களையும்;

18-வது: சுப்பிரமணியர் ஞானம் பதினாறில், இச்சையாய்ச்
வாசற்குள்ளேகி முச்சந்தி; நடுவிற்பட்டசமாய்ச் சென்று நிச்சய
நின்றதையும், சுத்தகெங்கை செல்லுதற்கரிய வேதையின் சி
விபரங்களையும்;

19-வது: சுப்பிரமணியர் ஞானம் பன்னிரண்டில், பிரியாரவி
பிறங்கும் வாசியும், பிரணவ மூலமந்திரம், துரியந் துரியாதீதம்
கணபதி பூஜாவிதியும்;

20-வது: சுப்பிரமணியர் ஞானம் இருபதில், அஷ்டகர்
ஆகாசக் கெவுனகுளிகை, சிவயோகம், சத்திசிவபூசை, காயாதிக
வாதமுறை முதலிய விபரங்களையும்;

21-வது: சுப்பிரமணியர் ஞானம் இருபத்தைந்தில், வேதவி
சர் விபரீதமும், மேலான திரிமூர்த்திகள்செயலும், பிரளயகாலத்
நிலைநிற்கும் வஸ்துமுதலிய விபரங்களையும்;

22-வது: சுப்பிரமணியர் ஞானம் முப்பத்திரண்டில் அஷ்டா
போகமும், மூலமந்திரமும், பூஜாவிதியும், சாதனவிபரமும், பிரா
யாம விபரமும், பராசத்தி சித்திவிபரமும், அதற்குரிய மூலமந்த
சித்தி விபரங்களையும்;

23-வது: சுப்பிரமணியர் ஞானவிஞ்சைமுப்பதில், அறுகோ
திரிகோணமும், அதற்குரிய மூலமந்திரமும், அஷ்டகர்ம் எந்திர
திரங்களும், அதன்பூசைக் கிரமங்களையும்;

24-வது: சுப்பிரமணியர் ஞானமந்திரம் ஆறில், சகலகாரியமு
சடாட்சர மூலமந்திரத்தாற் சித்தியும், சர்ப்ப விஷங்கள் எல்ல
தானே விலகவும், அதற்குரிய பூஜாவிதி முதலிய விபரங்களையும்;

25-வது: சுப்பிரமணியர் தேவிஞான தெரிசனம் பத்தில், மவு
சத்தி, நாதசத்தி, மணிபூரணசத்தி, புவனம் அண்டம் பொருந்
நின்ற விபரமும், வேதாந்த சித்தாந்த விபரங்களையும்;

26-வது: சுப்பிரமணியர் சிவயோகம் நாற்பதில், மனதை வச
படுத்தி, வஸ்துவை யடையும்பொருட்டு யோகசாதனத்தால் ஜீவா
மாவை பரமாத்மாவுடன் ஒன்று சேர்க்கும் விதியையும், ஆசன
பிராணாயாமம், பிராத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம் சமாதி
அறுவகை யோகத்தின் விபரங்களையும்;

27-வது: சுப்பிரமணியர் ஞானம் முப்பத்துமூன்றில், சுற்ப
முறையும், அண்டவுச்சியில் அருணன்மதிசுடர்முன்றுஞ்சேர்ந்து ஆட
யும், சாகாக்கால் வேகாத்தலை போகாப்புனல் என்றவிபரங்களையும்;

28-வது: சுப்பிரமணியர் ஞானக்கக்கிலும் ஐம்பத்தைந்தில்சத்தி,
சக்கரம், அஷ்டகர்ம்-சக்கரம், அதற்குரிய மூலமந்திரத்தினால் சகல
சுத்தாடும் விபரங்களையும்;

29-வது: சுப்பிரமணியர் சுத்தஞானம் நூறில். ஆகாயப்பெரு
யும், ஆதியந்த மிரண்டு மொன்றாய் அல்லும் பகலும் அற்றவிடத்
த்பூரண நிலைமையிற்பொருத்தியும், பிரமா-விஷ்ணு-ருத்திரன்என்ற
மூர்த்திகள் தெரிசனமும், நாகினுனி சுழிமுனை நாடியும், தச
கம் மதியமுத முதலிய விபரங்களையும்;

30-வது: சுப்பிரமணியர் ஞானசைதன்யம் நூற்றேட்டில்,
ஞானசத்தி மூலமந்திரமும், தசதிட்சையும், இடைகலை பிங்கலை சுழி
முனைநாடியின் விபரமும், பிரமலட்சுணமும், நாகினுனி நாட்டமும்,
சுச்சுடிக தேவதையும், அதற்குரிய அட்சரங்களும், சொரூப தெரி
சன சித்தியும், குருவுபதேசமும், சரியை-கிரியை-யோக-ஞானமென்
திற விபரங்களையும்;

31-வது: போகமகாரிஷி ஞானஞஸ்திரம் ஒன்றில், நிஷ்டைக்
குரிய அட்சரங்களும், அதன் சித்திவிபரங்களையும்;

32-வது: போகமகாரிஷி சமாதிகலை பத்தில், சமாதிக்ஞரிய
லட்சணங்களையும், அதற்குரிய மூலமந்திர சாதனவிபரங்களையும்;

33-வது: போகமகாரிஷி ஞானஞஸ்திரம் எட்டில், சவுக்கார
குருமுடிக்கும் பாகமும், வேதையின் விபரமும், சிவயோக சித்தி
விபரங்களையும்;

34-வது: போகமகாரிஷி திருமந்திரஞானம் பத்தில், மூலாதார
முதல் சுழிமுனைதுரியாதித அவஸ்தைக்கு இருப்பிடமும், நந்திபீடம்
அஷ்டசத்தவஸ்துபானம், மூலத்தினுண்மை சுழிமுனை நாட்டம்நிரு
வகற்பசமாதி விபரங்களையும்;

35-வது: போகமகாரிஷி சிவயோகஞானம் பன்னிரண்டில், சுழி
முனை துரியம்துரியாதிதம் மணிபூரகம்பஞ்சதேவதை தெரிசனமும்,
இடைகலைபிங்கலை சுழி முனைமேல்வாசல் சமாதிநிஷ்டை தியானயோக
முடி, பூரண அமாவாசி ரேசகபூரக சும்பக வாசிதாரிணை அமுதருத்
தும் விபரங்களையும்;

36-வது: போகமகாரிஷி ஞான பூஜாவிதி பதிமூன்றில் நவமண சக்கரமும், அதற்குரிய மூலமந்திரமும், அச்சக்கரத்தைப் பூசிதாலடையும் பலன்களையும்;

37-வது: போகமகாரிஷி அஷ்டாங்கயோகம் இருபத்திரான்களில் இடக்கலை பிங்கலை சுழிமுனை யிரேசக பூரக கும்பகம் பிராணாயாமம் கலைகள்மாதிரியோடலும், மதியமுதமுண்ணலும், கெவுனமணி அந்நகரணசுத்தியும், காயகற்ப செந்தூர வேதையும், அஷ்டாங்க யேசித்தியும், ஏகாட்சரப்பெருமையின் விபரங்களையும்;

38-வது; போகமகாரிஷி முப்பு குஸ்திர ஞானம் ஐம்பத்தெறில், வாசியோடும் வழியும், வழலைமுப்பு குருமுடிக்கும் வகையாகத்தான முப்பூ விளையும் பூமி முதலிய விபரங்களையும்;

39-வது: போகமகாரிஷி ஞானகற்ப குஸ்திரம் ஐம்பத்தெறில், காசினியோர் கொண்டாடுங் கறியுப்பு செயரீர், சுண்ணாம்புருகச்சுண்ணம், வேதை, சரக்குகள் கட்டு புளியுப்புக் காரசாரகருக்கள், உபசர சரக்குகளின் விபரங்களையும்

40-வது: போகமகாரிஷி ஞானசாராம்சம் நூறில், விர்தநாதகாரியும் ரமிதிமுப்பும், பூரீர் நாமக்குங்காலமும், வெடியுப்புசெயரீரினால் சரக்குக் கட்டுகளும், உருக்கினமும் கற்பமுறை, சிவயோகம் கெவுனமார்க்கம், இடக்கலை பிங்கலை சுழிமுனை வாசியால் ரேசகபூரக கும்பகம் உதிக்குமிடமும், ஒடுங்குமிடமும், அண்டம் அகண்டம் பஞ்சபூதேவதை, அதற்குரிய மூலமந்திர விபரங்களையும்;

41-வது: போகமகாரிஷி மெய்ஞ்ஞான போதகம் இரண்டில் வாசியின் மூலத்தையும், மதியமுதமுண்ணும் வழியையும், நாசிமுனை நாட்டக்குறிப்பையும், ஆதமகுக்ஷமலெட்சணங்களையும், தெளிவாய் தெரிவித்திருக்கின்றன.

இம் முதற்பாகத்திற் சிற்சில யிடங்களில் மறைவாயுடைய மனதுக்கெட்டாத வழிதுறையாயும், வாக்குவல்லபமாயும் வழத்தியிருப்பதைக்காணவேண்டுமானால் இதனடுத்த இரண்டாம்பாகத்தைப் பார்த்தால், அதனுண்மை துட்பங்கள் ஒவ்வொன்றும் வெளிப்படையாய் நன்கு விளங்கும். ஆகையால் யாவரும் சந்தேகமற இரண்டாம்பாகத்தை அவசியம் வாங்கி வாசித்துப்பார்க்கும்படி கோருகிறேன்.

இ. ராம. குருசாமிக்கோன், மதுரை.

குருவேதுணை.

தேவ, ரிஷி, முனி, சித்தர்கள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

யாக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டின்

இரண்டாம் பாகத்தில் சொல்லியிருக்கிற

முக்கிய விஷயங்கள்.

ஐயா! இதற்கடுத்த இரண்டாம்பாகத்தி லியம்பாநின்ற தேவரிஷி, காலாங்கிராதர், கமலமகாமுனிவர், இடைக்காட்டுச்சித் தானாக்குச் சித்தர், கொங்கணர், குதம்பைச் சித்தர், அம்பிகானந், டமரானந்தர், வால்மீகர் முதலிய தபோதனர்களாற் சொல்லப் பற்ற இருபத்தாறு சாஸ்திரங்களில் விளங்கவுரைக்கும் விஷயங்களை கனடியிற் பார்க்கலாம். அவையாவன:—

42-வது. போகமகாரிஷி உபதேச ஞானம் நூற்றைம்பதில், யோல் சுழிமுனை வாசல் திறக்கவும், வல்லபமுலவட்சரமும், அடி யல் துனிவரை அவயவப் பழக்கமும், துவாதசாந்தம் சுருதிமுடிவு யமுதம் குண்டலிசத்தி நந்தியொளியும், ரேசக பூரக கும்பகம் ரணய வரிசையும், காயகற்பம் யோகம் ஞானம் வாதம் பஞ்சபூத யையும், அஷ்டமாசித்தியும், புருவநடு அண்டவுச்சி வெளி காயத்திரி முலமந்திரசெபம், பூரணசொருபமும், அஷ்ட ராசிதியும், நிருவிகற்ப சமாதி, ரசகுளிகை, பரிக்குரு, ந்தாரம், செயகீர், மயிர்ப்பாலம், நெருப்பாறு தாண்டி பிர்மத்தி டிக்கமாரும் விபரங்களையும்;

43-வது. காலாங்கிராதர் உபதேச ஞானம் முப்பத்துநான்கில், யாக ஞானத் துதவியான வாசியும், கேசரத்திற் சிலம்பி நாதமும், ண்டபிண்ட'மவுனபீடம், ஒங்காரக் கம்பம், நந்தியீடு, சுழிமுனை, ணணின் முலம், சிவயோகமர்மமும், மதியமுத முண்ணும் களையும்;

44-வது. காலாங்கிராதர் ஞான குஸ்திரம் இருபத்தொன்பதில், ம், வங்கம், துருசு, குரு, குளிகை, வேதை, கட்டு, சுண்ண முத ருத்துகளையும், அதற்குரிய விபரங்களையும்;

சுவடிகளிலிருந்து
புதிதாய் அச்சிட்ட

*** புத்தக விளம்பரம். ***

வைத்திய வாதயோகஞான சாஸ்திரத்திரட்டு 1-முதல்

10-பாகங்கள் பாகம் 1-கருவிலை ரூ. 1-0-0

யாகோபுருனிவ ரகுநிய வயித்தியவாதக் கோர்வை

17-சாஸ்திரங்க ளடங்கியபெரிய புத்தகம் விலை

ரூ. 8-0-0

அகஸ்தியர் பன்னிருகாண்டம் 200 0-8-0

ஷை கற்பழப்புக் குருநூல் 200 0-8-0

ஷை அமுத கலையானம் 1200 0-14-0

ஷை பர்பாஷை 300 0-8-0

ஷை பூரணம் 205 0-8-0

ஷை பூரண சூஸ்திரம் 216 0-8-0

ஷை கற்பம் 300 0-8-0

ஷை பரிபூரணம் 1200 1-4-0

புலஸ்தியர் வாதசூஸ்திரம் 300 0-8-0

சுருஷாரர் வாதகாவியம் 700 0-14-0

தன்வந்திரி வயித்தியக்குருநூல் 200 0-8-0

திருவள்ளுவர் கற்பம் 300 0-12-0

இராமதேவர் வயித்தியகாவியம் 1000 1-0-0

இவற்றுமேக வயித்திய நூல்களும் மற்ற இதர புஸ்தகங்களுட
குறைக்க விலைக்கு தேரிதும் வி. பி. தபால் மூலமாகவும் பெற்று
கொள்ளலாம். இப்படிக்கு

இ. ராம. குருசாமிக்கோனார்: வசீன்,

புக்ஷாப் புதுமண்டபம், மதுரை.

